

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1992-1993

Nr. 22

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

18 OKTOBER 1993

INHOUDSOPGAVE

Biz.

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 76,3 en 4)

N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting	1137
T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden	1152
H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden	1154
L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	1155
J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming	1163
L. Detiege, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden	1164

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 76,5)

L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen	1167
T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden	1168
H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden	1177
J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming	1180
W. Demeester-De Meyere, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin	1188

II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 76,5)

L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen	1189
T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden	1190
H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden	1194
J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming	1196

REGISTER -----	1197
----------------	------

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 76,3 en 4)

N. DE BATSELIER

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMSE MINISTER VAN LEEFMILIEU EN HUISVESTING

Vraag nr. 266
van 7 september 1993
van de heer **J. VANDE LANOTTE**

Europese steunmaatregelen voor landbouw en milieu – Opstelling regionaal programma

De Europese verordening 2080 (bebossing landbouwgronden) en 2078 (landbouwproducten afhouden verenigbaar met de eisen in zake milieubeheer en natuurbeheer) voorzien in belangrijke steunmaatregelen voor de landbouw.

Werd, zoals beide verordeningen bepalen, voor 30 juli 1993 een regionaal programma van steunmaatregelen aan de Europese Commissie voorgelegd ?

Zo ja, wat zijn de hoofdlijnen van dit regionaal programma voor het Vlaamse Gewest en welke gebieden worden prioritair vooropgesteld ?

Werden het Vlaams Gewest en meer specifiek de Vlaamse minister van Leefmilieu betrokken bij het opmaken van uitvoeringsprogramma's voor de EG-verordeningen 2078/192 en 2080/192 ?

Zo ja, welke bevoegdheid en verantwoordelijkheid bezitten de gewesten om steunmaatregelen uit te voeren ?

Welke kredieten worden aangewend om eventuele steunmaatregelen van het Vlaamse Gewest te financieren ?

Welke wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen is de minister nog voornemens vast te stellen om uitvoering te geven aan dit programma ?

Antwoord

1. Uit ingewonnen inlichtingen blijkt dat op 29 juli 1993 de federale minister van Landbouw een ontwerp van steunprogramma heeft ingediend via de Belgische permanente vertegenwoordiger. In dit ontwerp zijn ook de voorstellen van het Vlaams Gewest en van de Vlaamse Gemeenschap vervat.

2. Er dient een onderscheid te worden gemaakt tussen de verordening 2078/92 en 2080/92.

a. Wat verordening 2078/92 betreft :

- hoofdlijnen : dóór het afsluiten van beheersovereenkomsten met landbouwers op vrijwil-

lige basis, en met stimulansen voor een gestuurde gebiedsgerichte aanpak, wordt betracht de landbouwproductie een meer duurzaam karakter te geven ter vrijwaring van de milieu- en natuurwaarden. In de overeenkomsten worden normen gesteld, inzake veebezetting en gebruik van meststoffen en plantenbeschermingsmiddelen en de beoogde milieukwaliteit te waarborgen. Via specifieke inrichtingsplannen zullen in de overeenkomsten maatregelen worden opgenomen, die het natuur- en landschapsbehoud verzekeren.

– prioritaire gebieden : voor 1994 worden de volgende gebieden prioritair voorgesteld :

- ecologische impulsgebieden ;
- regionaal landschap Vlaamse Ardennen ;
- ecologisch waardevolle beekvalleien en beïnvloedingsgebieden van ecologisch waardevolle watersystemen ;
- nitraatgevoelige gronden.

b. Wat verordening 2080/92 betreft :

– hoofdlijnen :

- verkleining van het tekort aan bosbouwproductie ;
- beheersing van de landbouwproductie ondersteunen ;
- verbetering van het leefmilieu ;
- verbetering van het bosbestand ;

– prioritaire gebieden : voor de toepassing van deze richtlijnen werd niet met zoneprogramma's gewerkt, vermits het bosdecreet een meervoudig bosgebruik aangeeft, dat niet gebonden is aan bestemmingszones. Ter bescherming van de ruimtelijke ordening en de economische leefbaarheid van de landbouwbedrijven werden objectieve criteria uitgewerkt, waaraan de aanvragen getoetst worden en die de aanvrager rechtszekerheid geeft over de behandeling van zijn aanvraag.

3. De opstelling van het onderdeel van het Vlaams Gewest werd door mij voorbereid in overleg met de minister-president van de Vlaamse regering.

4. Voor zover de toepassing van de Europese maatregelen in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid betrekking heeft op het leefmilieu, de landinrichting, de bosbouw en het natuurbehoud, is de bevoegdheid van de gewesten geregeld door de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. De bevoegdheid over deze materies werden bij besluit van de Vlaamse regering van 20 oktober 1992 toegewezen aan de Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting.

Door de bijzondere wet van 16 juli 1993 tot vervollediging van de federale staatsstructuur werden welomschreven bevoegdheden inzake het landbouwbeleid overgedragen aan de gewesten. Het besluit van de Vlaamse regering van 20 oktober 1992 wijst de bevoegdheid over dit landbouwbeleid toe aan de Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen.

De uitvoeringsprogramma's m.b.t. beide verordeningen werden uitgewerkt in overleg met alle bevoegde diensten en in onderling overleg tussen beide kabinetten.

5. De kredieten ten behoeve van de uitvoeringsprogramma's van beide verordeningen bedragen 132 mio frank voor het begrotingsjaar 1994 en zijn ingeschreven onder de post 2.5 van het Mina-fonds, als zijnde lopende uitgaven ter realisatie van het Natuurontwikkelingsplan.
6. Uit hoofde van mijn bevoegdheid inzake leefmilieu, landinrichting, bosbouw en natuurbehoud overweeg ik het volgende te initiëren :
- een besluit van de Vlaamse regering betreffende de beheersovereenkomsten ;
 - een ontwerpdecreet houdende wijziging van het bosdecreet ;
 - een besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Executieve van 29 april 1991 betreffende de subsidiëring van de eigenaars van privé-bossen.

Vraag nr. 267
van 7 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Leegstand in arrondissement Halle- Vilvoorde – Gegevens

De leegstand in ons woningpatrimonium blijkt steeds toe te nemen. De woningschouwingen uitgevoerd op basis van de volkstellingen van het NIS tonen aan dat de leegstand en de verkrotting in Vlaanderen meer en meer verontrustende proporties aanneemt.

Kan de minister een overzicht geven aan het aantal leegstaande huizen opgesplitst per gemeente voor het arrondissement Halle-Vilvoorde ?

Antwoord

Gelet op de omvang van de gevraagde informatie, zal het antwoord rechtstreeks aan het lid worden verstrekt.

Vraag nr. 268
van 7 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Verkrotte woningen in het arrondissement Halle-Vilvoorde – Overzicht

Het oude woningbestand in Vlaanderen is er slecht aan toe.

Graag had ik van de minister een antwoord gekregen op de volgende vragen.

1. Hoe staat het met de verkrotting in het arrondissement Halle-Vilvoorde ? Graag een overzicht per gemeente.
2. Is het mogelijk de evolutie van 1988 tot en met 1993 betreffende de verkrotte woningen weer te geven ?

Antwoord

Gelet op de omvang van de gevraagde informatie, zal het antwoord rechtstreeks aan het lid worden verstrekt.

Vraag nr. 269
van 7 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Bouw-, koop- en saneringspremies, huursubsidies en installatiepremies in het arrondissement Halle-Vilvoorde – Gegevens

Kan de minister mij antwoorden op volgende vragen ?

1. Hoeveel aanvragen voor bouw-, koop- en saneringspremies werden voor het arrondissement Halle-Vilvoorde ingediend en toegekend per gemeente in de jaren 1990, 1991, 1992 en eventueel 1993 ?
2. Hoeveel aanvragen voor huursubsidies en installatiepremies werden respectievelijk in 1990, 1991, 1992 en eventueel 1993 ingediend en toegekend per gemeente ?
3. Welke globale bedragen werden in elk van deze categorieën en voor elk van deze jaren uitbetaald ?

Antwoord

Gelet op de omvang van de gevraagde informatie, zal het antwoord rechtstreeks aan het lid worden verstrekt.

Vraag nr. 270
van 7 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Sociale woningen arrondissement Halle- Vilvoorde gegevens

Kan de minister mij antwoorden op volgende vragen ?

1. Hoeveel sociale huurwoningen er momenteel beschikbaar zijn in het arrondissement **Halle-Vilvoorde** ?
2. Hoeveel kandidaat-huurders er op dit **moment** op de wachtlijsten staan voor het huren van een sociale woning ?
3. Hoeveel sociale woningen er van 1987 tot 1993 werden gebouwd (en waar ?) of zullen worden **aanbe-**steed ?

Antwoord

1. Er zijn momenteel 8.146 sociale huurwoningen beschikbaar in het arrondissement **Halle-Vilvoorde**.
2. Op dit moment staan er **± 6.824** kandidaat-huurders op de wachtlijsten voor het huren van een sociale woning. Hierin zijn begrepen kandidaat-huurders die ingeschreven staan op de wachtlijsten **van ver-**schillende sociale huisvestingsmaatschappijen en eveneens huurders van een sociale **woning** die een mutatie naar een andere woning wensen.

3. Over de bouwactiviteiten gedurende de periode 1987 tot 1993 vindt het lid hieronder :

1. een overzicht van het aantal woningen gebouwd van 1987 tot en met 1992 door de VHM in het arrondissement Halle-Vilvoorde. Het betreft hier woningen gefinancierd met **investeringskredieten**. Daar het onmogelijk is om voor de periode 1992 te achterhalen welke woningen werden gebouwd met eigen middelen van de erkende vennootschappen, werd het door ons opportuun geacht ze niet te vermelden. In de tabellen wordt een onderscheid gemaakt tussen de activiteiten in de huur- en in de koopsector. Tevens wordt er melding gemaakt van het aantal woningen en de ligging ;
2. de woningbouwprojecten in het arrondissement Halle-Vilvoorde die werden ingeschreven op het goedgekeurde investeringsprogramma 1993-1994 van de VHM. Ook hier zijn er aparte tabellen voor de huur- en koopsector. Per dossier wordt ook vermeld of er een aanbesteding heeft plaatsgevonden of niet ;
3. een aparte vermelding van één project in Wezembeek-Oppem dat werd ingeschreven op het goedgekeurde programma 1993 voor de inbreidingsgerichte projecten in kansarme buurten ;
4. een overzicht van de projecten in het arrondissement Halle-Vilvoorde waarvoor een definitieve goedkeuring werd verkregen bij Domus Flandria.

Sociale woningbouwprojecten in het arrondissement Halle-Vilvoorde. ,

1. Aantal sociale woningen gebouwd van 1987 tot en met 1992

a. Sector Verhuring en Beheer

Jaar	Maatschappij	# woningen	Ligging
1987	nihil		
1988	SV voor Huisvesting in Huizingen	24	Buizingen
1989	Inter-Vilvoordse Mij. voor Huisvesting in Vilvoorde	6	Hellingstraat
	SV voor Huisvesting te Huizingen	6	Buizingen
1990	Inter-Vilvoordse Mij. voor Huisvesting in Vilvoorde	9	't Hoekske
1991	GM voor Volkshuisvesting in Sint-Pieters-Leeuw	16	Dilbeek
	Machelse Huisvesting te Machelen	12	De Heuve
1992	Providentia in Asse	12	Meise
		14	Galmaarden
	Macheise Huisvesting in Machelen	12	De Heuve
	GM van Grimbergen te Grimbergen	5	Borcht
Totaal		116	

b. Sector Kredietverlening en Verkoop

Jaar	Maatschappij	# woningen	ligging
1987	Eigen Doening in Asse	15	St.-Martens-Bodegem
		13	Lennik
1988	Brabantse Huisvestingsmij in Ternat	6	St.-Katharina-Lombeek
		9	Liedekerke
	Eigen Doening te Asse	11	St.-Martens-Bodegem
		3	Lennik
1989	Brabantse Huisvestingsmij in Ternat	5	Kampenhout
		27	Overijse
1990	Brabantse Huisvestingsmij in Ternat	15	Liedekerke
		6	Grimbergen
		3	Kraainem
1991	Brabantse Huisvestingsmij in Ternat	20	Meise
		10	Overijse
1992	Brabantse Huisvestingsmij in Ternat	20	Meise
		9	Liedekerke
Totaal		172	

2. Aantal sociale woningen opgenomen in het investeringsprogramma 1993-1994 van de VHM

a. Sector Verhuring en Beheer

Maatschappij	# woningen	Ligging	Reeds aanbe-steed	Nog aan te beste-den
GM voor Volkshuisvesting in Sint-Pieters-Leeuw	15	Perceel 3 Wish '85		x
Eigen Haard Kraainem in Kraainem	12	D'Annecy-laan	x	
Zaventem-Uitbreiding in Zaventem	4	Spreeuwen-laan	x	
Mij. voor Huisvesting in Sint-Stevens-Woluwe	19	Servranckx-plein	x	
GM van Halle voor de Huisvesting in Halle	42	Molenborre		x
GM voor Volkshuisvesting in Sint-Pieters-Leeuw	18	Ruisbroek		x
Zaventem-Uitbreiding in Zaventem	4	Nossegemstraat		x
Providentia in Asse	12	Londerzeel (Steenhuffel)		x
GM voor Volkshuisvesting in Sint-Pieters-Leeuw	14	Drogenbos		x
Inter-Vilvoordse Mij. voor Huisvesting in Vilvoorde	21	Ridderstraat		x
Totaal	161			

b. Sector Kredietverlening en Verkoop

Maatschappij	# woningen	Ligging	Reeds aanbe-steed	Nog aan te beste-den
Brabantse Huisvestingsmij in Ternat	12	Lennik		x
Brabantse Huisvestingsmij in Ternat	9	Meise		x
Brabantse Huisvestingsmij in Ternat	13	Overijse		x
Brabantse Huisvestingsmij in Ternat	15	Ternat		x
Eigen Doening in Asse	9	Liedekerke	x	
Eigen Doening in Asse	6	Liedekerke		x
Totaal	64			

3. Aantal sociale woningen opgenomen in het programma 1993 van de inbreidingsgerichte huisvestingsprojecten in kansarme buurten.

Maatschappij	# woningen	Ligging	Reeds aanbe- steed	Nog aan te beste- den
Mijn Huisje te Wezembeek-Oppem	32	Wezembeek-Oppem Ban-Elk		x

4. In het kader van het urgentieprogramma werden voor het arrondissement Halle-Vilvoorde 3 projecten, voor in totaal 86 woningen, definitief goedgekeurd (stand van zaken op 17 september 1993).

Vraag nr. 271
van 7 september 1993
van de heer E. SCHUERMANS

Huisvestingspremies - Rentevermindering voor mijnwerkers

Mijnwerkers en onder bepaalde omstandigheden ex-mijnwerkers, kunnen bij het aankopen of bouwen van een woning een rentevermindering van het Vlaamse Gewest krijgen.

De reglementering ter zake vermeldt een minimumvolume waaraan de betreffende woningen moeten voldoen. Er is echter geen maximumvolume voorgeschreven.

De sinds 1 april 1993 gewijzigde huisvestingspremie-reglementering maakt evenwel wel gewag van een maximumvolume, namelijk 475 kubieke meter, beperkt te verhogen in verhouding tot de gezinssamenstelling. De reglementering geeft niet aan of deze beperking van toepassing is voor het stelsel van rentevermindering voor mijnwerkers. Onduidelijkheid hierover zou tot het niet-behandelen van dossiers vanwege de administratie Huisvesting leiden.

Kan de minister mij meedelen :

1. of deze volumebeperking geldt voor het stelsel van rentevermindering voor mijnwerkers ;
2. of en sinds wanneer de administratie Huisvesting met deze beperkende bepaling rekening houdt ;
3. hoeveel aanvragen van mijnwerkers tot rentevermindering er op 1 september 1993 op een uitspraak wachten.

Antwoord

1. Noch in het besluit van de Vlaamse Executieve van 21 december 1988, gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse Executieve van 23 mei 1990, houdende uitvoering van de artikelen 57 tot 60 van de huisvestingscode noch in de ministeriële omzendbrief HV 93/1 van 26 mei 1993 betreffende de toepassing van voormelde besluiten, is er sprake van een beperkende voorwaarde inzake de maximale oppervlakte of het volume van de woning.
2. Het bestuur huisvesting houdt derhalve bij het onderzoek van de dossiers met die beperking geen rekening.

3. Op dit ogenblik zijn er 9 dossiers van mijnwerkers-leningen in afhandeling

Vraag nr. 272
van 7 september 1993
van de heer J. DE ROO

Bosareaal Vlaanderen - Evolutie

Kan de evolutie worden weergegeven van het bosareaal in Vlaanderen over de laatste 50 jaar ?

Kan er procentueel worden aangegeven hoeveel het bosareaal in Vlaanderen bedraagt vergeleken met het bosareaal in Wallonië ?

Het aanplanten van een bos in België is aan strenge controle en reglementering onderworpen. Zullen in de toekomst maatregelen worden genomen om bosaanplantingen vlot mogelijk te maken, dit in tegenstelling tot nu ? Moet men de wetgeving op het ontbossen niet verstrengen ? Zal hieraan iets worden gedaan ?

Antwoord

1. Het verzamelen van de **bosstatistieken** behoort tot op heden tot de opdrachten van het Nationaal Instituut voor de Statistiek. Deze statistieken werden opgemaakt en gepubliceerd per provincie. Voor de provincie Brabant werden geen gesplitste gegevens per gewest gepubliceerd.

Ter indicatie kunnen de resultaten van de **bostelling** tezamen voor de provincies Antwerpen, Brabant, Limburg, Oost-Vlaanderen en West-Vlaanderen gegeven worden :

1910 132870 ha
1929 112929 ha
1950 123273 ha
1959 122832 ha
1970 118724 ha

Voor 1980 werd op basis van steekproeven en ramingen een officieus cijfer vrijgegeven voor het Vlaamse Gewest, met name 114.900 hectare. Deze bostellingen gebeurden op basis van enqueteformulieren in te vullen door de eigenaars.

Wegens het vermoeden van een te grote foutenmarge en om over meer uitgebreide statistieken te kunnen beschikken, besliste het Vlaamse Gewest om een inventarisatie met behulp van luchtfotografie uit te voeren. Dit project is momenteel grotendeels afgewerkt. De samenvattende resultaten op het niveau van het gewest zullen in 1994 ter beschikking zijn.

2. Voor de bosindex in het Vlaams Gewest wordt uitgegaan van 8,5 percent. De bosindex in het Waals Gewest bedraagt 29,6 percent.
3. De wetgever heeft inderdaad een aantal controle-mechanismen ingevoerd, om een ongeordende bebossing te vermijden en andere bestemmingen, zoals landbouw en natuurbehoud, waar nodig, te beschermen.

De controle op de bescherming van het landbouwareaal berust nog steeds bij de gemeente, krachtens artikel 35bis, paragraaf 5 van het veldwetboek. Beroep tegen een mogelijke weigering van een bebosingsaanvraag kan worden ingesteld bij de bestendige deputatie.

4. Ik ben van oordeel dat de wetgeving an sich op het ontbossen voldoende streng is. Via het bosdecreet werd een functionele definitie van bos gegeven. De procedure tot ontbossing wordt voorgeschreven door de wetgeving op de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, waaraan een niet bindend advies van het Bosbeheer is toegevoegd.

Bos met een meervoudig gebruik zoals in het bosdecreet voor het eerst juridisch vastgelegd werd, is echter niet of slechts beperkt territoriaal vastgelegd via bestemmingsplannen.

Ben deel van het bosareaal is gesitueerd in andere bestemmingszones, die het voortbestaan van het bos niet garanderen. Zo heeft van de 8,5 percent effectieve bosoppervlakte slechts 2,75 percent de bestemming bosgebied.

Vraag nr. 273
van 13 september 1993
van de heer L. BARBE

Akkoord van Kopenhagen inzake bescherming ozonlaag — Ratificatie

In november 1992 werd in Kopenhagen een tweede wijziging van het Protocol van Montreal betreffende stoffen die de ozonlaag afbreken, goedgekeurd. De Europese Commissie diende op 16 maart 1993 een voorstel in voor één beschikking tot goedkeuring van die wijziging. Volgens dit voorstel zouden de lidstaten de nodige maatregelen moeten treffen om ervoor te zorgen dat de akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring van het akkoord van Kopenhagen voor 30 november 1993 kunnen worden neergelegd, gelijktijdig door de Gemeenschap en de lidstaten. De goedkeuring van dit akkoord is inderdaad zeer dringend, want de bepalingen ervan treden maar in werking als op 1 januari 1994 20 partijen het Protocol bekrachtigd hebben.

Aangezien dit akkoord ook bepalingen betreft inzake recyclage, is ook het Vlaamse Gewest inzake de ratificatie van dit internationaal akkoord bevoegd.

1. Welke maatregelen zijn er genomen opdat het Vlaamse Gewest het akkoord van Kopenhagen tijdig zou ratificeren ?
2. Hoe verloopt de samenwerking met de federale overheid ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag wens ik het lid er vooreerst op te wijzen dat het voorstel van beschikking van de Raad van de EG houdende goedkeuring van de tweede wijziging van het Protocol van Montreal, waarnaar in de vraag wordt verwezen, nog niet door de Raad is goedgekeurd. Ik verwacht dat dit in de loop van oktober

zal gebeuren. De tekst die het resultaat is van de onderhandelingen binnen de werkgroep milieu van de Raad legt aan de lidstaten geen verplichting op om het akkoord van Kopenhagen voor een welbepaalde datum te ratificeren. De door de Commissie voorgestelde datum van 30 november 1993 werd niet realistisch geacht.

Bovendien is het niet zo dat het akkoord van Kopenhagen slechts in werking zal treden indien het vóór 1 januari 1994 door ten minste 20 partijen is bekrachtigd. Indien het nodige aantal ratificaties niet vóór die datum is bereikt, zal het akkoord later in werking treden, namelijk 90 dagen na de neerlegging van de twintigste ratificatie-akte. Er is dus sprake van uitstel maar niet van afstel.

Daar het akkoord zowel bepalingen bevat die binnen de bevoegdheid van de federale overheid als binnen die van de gewesten vallen, zal het zowel aan de gewestraden als aan het federale parlement ter goedkeuring moeten worden voorgelegd.

Het Vlaamse Gewest kan als zodanig het akkoord van Kopenhagen met ratificeren, omdat het geen partij is bij het Protocol van Montréal. Enkel de federale staat, die in Kopenhagen het akkoord heeft ondertekend, kan het ook bekrachtigen. Wel is voor die bekrachtiging, conform het nieuwe artikel 68, paragraaf 3 van de Grondwet, de instemming van de Vlaamse Raad nodig.

Het komt aan de federale overheid, die het ratificatie-dossier voorbereidt, toe om, volgens de gebruikelijke procedure, de Gewestregeringen te verzoeken om het akkoord voor goedkeuring aan hun respectieve Raden voor te leggen. De Vlaamse regering heeft vooralsnog geen verzoek in die zin ontvangen.

Op 29 juli jongstleden heb ik de federale minister van Buitenlandse Zaken verzocht mij een lijst te willen overmaken van alle milieuverdragen die vóór de inwerkingtreding van het nieuwe artikel 68 van de Grondwet door België werden ondertekend, doch nog niet geratificeerd, opdat ik de nodige initiatieven zou kunnen nemen om deze verdragen aan de Vlaamse Raad voor te leggen.

Vraag nr. 274
van 13 september 1993
van de heer L. BARBE

Milieuvergunningen — Juridische onduidelijkheid door omzendbrief

In het Belgisch Staatsblad van 20 augustus 1993 verscheen de omzendbrief Vlareme 93/01 betreffende het besluit van de Vlaamse Executieve van 28 oktober 1992 (Belgisch Staatsblad van 2 februari 1993) tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 (Belgisch Staatsblad van 26 juni 1991) houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning.

In deze omzendbrief wordt echter een totaal nieuwe procedure ingesteld voor de gemelde veranderingen, waarbij de akte waarin van de verandering akte wordt genomen, geldt als milieuvergunning. De interpretaties van bestaande Vlareme-regels zijn juridisch zeer be-

twistbaar. Met andere woorden : in deze omzendbrief worden een aantal zaken vastgelegd die eigenlijk via een besluit van de Vlaamse Executieve moeten worden geregeld. Het naleven van deze omzendbrief kan dan ook aanleiding geven tot juridische onduidelijkheid en allerlei rechtsgedingen, veeleer dan tot een verbetering van de kwaliteit van het leefmilieu.

1. Wat is de rechtsgrond van deze omzendbrief ?
2. Is deze omzendbrief niet in strijd met de bestaande milieuwetgeving ?
3. Waarom werd deze aangelegenheid niet geregeld via een besluit van de Vlaamse Executieve ?

Antwoord

De omzendbrief verschenen in het Belgisch Staatsblad van 20 augustus 1993 beoogt duidelijkheid te scheppen omtrent de interpretatie van de bepalingen van artikel 27 van het decreet op de milieuvergunning en artikel 5 van Vlarem 1, die betrekking hebben op het veranderen van een vergunde inrichting. De rechtsgrond van de omzendbrief is dus te vinden in voormelde decretale en reglementaire bepalingen. Deze bepalingen laten een zekere interpretatieruimte over aan de bevoegde overheid. De minister is bevoegd om via een omzendbrief aan de lagere overheden richtlijnen te geven over de manier waarop deze bepalingen moeten worden geïnterpreteerd.

Artikel 27 van het decreet bepaalt dat elke verandering die de indeling van een inrichting in een hogere klasse tot gevolg heeft en elke toevoeging op percelen waarop de geldende vergunning geen betrekking heeft, vergunningsplichtig is. In de andere gevallen moet de verandering worden meegedeeld aan de overheid die de oorspronkelijke vergunning heeft verleend. Indien deze overheid vaststelt dat het milieurisico of de hinder wordt vergroot moet een bijkomende vergunning worden aangevraagd. A contrario kan hieruit worden afgeleid dat een verandering die, naar het oordeel van de bevoegde overheid, geen toename van het risico of van de hinder inhoudt, op wettige wijze mag worden doorgevoerd zonder bijkomende vergunning, dit dus in afwijking van de algemene regel, bepaald in artikel 4, paragraaf 1 van het decreet, volgens dewelke geen enkele inrichting van de eerste of tweede klasse mag worden geëxploiteerd of veranderd zonder vergunning.

Het begrip „veranderen van een inrichting”, waarop de bepalingen van artikel 27 van het decreet betrekking hebben, is gedefinieerd in artikel 2, 4° en omvat drie subcategorieën, namelijk wijzigen, uitbreiden en toevoegen, die op hun beurt in dezelfde bepaling worden gedefinieerd. In artikel 27, paragraaf 3, wordt de Vlaamse regering gemachtigd om nadere regels te bepalen in verband met de verandering van de vergunde inrichting.

In uitvoering hiervan werd door het besluit van de Vlaamse regering van 28 oktober 1992 tot wijziging van Vlarem 1 een nieuwe bepaling ingevoegd in artikel 5, paragraaf 1, 2° van Vlarem 1, die de procedure bepaalt die moet worden gevolgd in de gevallen waarin de verandering van de inrichting geen verandering van klasse tot gevolg heeft, noch een toevoeging is op niet vergunde percelen.

In deze gevallen moet de verandering worden gemeld volgens de procedure die geldt voor de inrichting van klasse 3. Na ontvangst van deze melding kan de bevoegde overheid

- ofwel akte nemen van de melding (hiermee is de procedure afgelopen en mag de verandering dus worden doorgevoerd zonder vergunning) ;
- ofwel bij gemotiveerde beslissing vaststellen dat er een bijkomend risico is en dat er een vergunning moet worden aangevraagd.

De omzendbrief geeft nadere richtlijnen voor de toepassing van artikel 27 van het decreet en artikel 5, paragraaf 1, 2° van Vlarem 1. De omzendbrief somt alle mogelijke gevallen van verandering op die binnen het toepassingsgebied van artikel 5, paragraaf 1, 2° vallen en geeft richtlijnen aan de bevoegde overheden over de manier waarop zij elk van deze gevallen moet beoordelen om te beslissen of er al dan niet een vergroting van het risico is die een vergunning noodzakelijk maakt. Voor de duidelijkheid worden in de omzendbrief ook een aantal vormen van verandering — in de zin van het gewone taalgebruik — van de inrichting vermeld die geen veranderingen zijn in de zin van artikel 1, 7° van Vlarem 1, en waarop de meldingsprocedure van artikel 5, paragraaf 1, 2° dus niet van toepassing is. In deze gevallen gaat het volgens Vlarem 1 dus niet om veranderingen, maar om gewone nieuwe exploitaties in de zin van artikel 1, 5°, die onderworpen zijn aan de normale meldings- of vergunningsplicht.

Samenvattend kan dus worden gesteld dat de omzendbrief van 20 augustus 1993 zijn rechtsgrond vindt in artikel 27 van het decreet van 28 juni 1985 op de milieuvergunning en in art. 5 van Vlarem 1 en richtlijnen geeft aan de overheden die krachtens het decreet bevoegd zijn om te oordelen over veranderingen van vergunde inrichtingen met betrekking tot de interpretatie van voormelde bepalingen, binnen de grenzen van de beoordelingsvrijheid waarover deze overheden beschikken. De omzendbrief werd opgesteld om snel tegemoet te komen aan vragen die bij de betrokken overheden waren gerezen over de interpretatie van de procedureregels bij veranderingen van vergunde inrichtingen.

Vraag nr. 275 van 13 september 1993 van de heer L. BARBE

CFK's — Erkenningsregeling voor koeltechnici

Internationale akkoorden verplichten ons land tot een vermindering van het gebruik van chloorfluorkoolwaterstoffen (CFK's). De koelsector is een belangrijke gebruiker van CFK's. Bij lekverliezen gaan veel CFK's verloren. Ook het aftappen en verwijderen van CFK's moet deskundig en verantwoord gebeuren, zoniet komen de CFK's gewoon in de atmosfeer vrij. De koeltechnici spelen dan ook een zeer belangrijke rol in een beleid dat gericht is op de bescherming van de ozonlaag.

In ons land is er inzake koeltechnici enkel het koninklijk besluit van 21 december 1974 “tot bepaling van de

eisen tot uitoefening van de beroepswerkzaamheid van installateur-frigorist in de kleine en middelgrote handels- en ambachtsondernemingen”. Dit koninklijk besluit is natuurlijk totaal achterhaald en heeft geen betrekking op ondernemingen met meer dan 50 werknemers.

De Belgische Vereniging van Koeltechniek pleit zelf voor een erkenningsregeling voor koeltechnici en koeltechnische bedrijven zodat enkel bekwame en bewuste technici werkzaamheden met CFK's verrichten.

Ik kaartte deze problematiek reeds eerder aan bij de federale minister bevoegd voor Leefmilieu, maar zij verwees de zaak naar de gemeenschappen door. De Vlaamse minister van Tewerkstelling speelde de bal op haar beurt door naar de (federale) minister van Middenstand. Die wimpelde de vraag af. Ik heb me dan nog maar eens tot de federale minister van Leefmilieu gericht en in haar antwoord op mijn parlementaire vraag (nr. 279 van 16 juni 1993) stelt ze dat in de werkgroep Recyclage, met ook vertegenwoordigers van de gewesten, “besloten werd dat deze erkenningsregeling volledig tot de bevoegdheid van de gewesten behoort.”

1. Welke initiatieven heeft de minister genomen om een erkenningsregeling voor koeltechnici en koeltechnische bedrijven tot stand te brengen ?
2. Welke resultaten heeft de werkgroep al bereikt inzake de uitwisseling van informatie en de controle op het gebruik van ozonafbrekende stoffen ?

Antwoord

1. In 1992 werd een werkgroep recyclage CFK's en halonen opgericht. Het is de bedoeling om in overleg met de gewesten en de industrie praktische maatregelen uit te werken om de recyclage van CFK's en halonen in België op een eenduidige manier te regelen.

In deze werkgroep komen zowel de reglementering als de te nemen initiatieven inzake recyclage en verwerking aan bod. Een besluit tot erkenning van koeltechnische bedrijven en koeltechnici wordt voorbereid. In september 11. werd een overleg georganiseerd waarbij de Belgische vereniging voor koeltechniek haar standpunt kwam toelichten.

De werkgroep zal op basis van deze bevindingen het voorstel van de erkenningsregeling voort uitwerken. Voor Vlaanderen wordt deze problematiek verder opgevolgd door Aminimal.

2. De werkgroep heeft tot op heden geen conclusies neergelegd. Het fundamenteel probleem dat zich voordoet, is het „vatten” van de CFK's. Vóór er zich een vervluchtiging van de CFK's voordoet, bevinden deze zich in het toestel. Op deze toestellen kan in bepaalde (industriële) gevallen een milieuvergunning rusten. Deze zal echter niet verleend zijn wegens de CFK's doch wegens andere delen van de installatie. Als het industrieel toestel verwijderd wordt, met andere woorden als het in het afvalstoffenstadium komt, dan gelden de eerder aangehaalde aspecten voor industriële toestellen. Voor de huishoudelijke toestellen zijn er geen regelingen.

Illegale of niet vergunningsplichtige activiteiten vormen in deze zin een probleem dat de fout, in casu het vervluchtigen van de CFK's, niet herstelbaar is voor het milieu. Het is om die reden dat binnen de OVAM althans het accent werd verlegd van de controle op het uitwerken van mogelijkheden voor het ondervangen van voormelde toestellen.

Dienaangaande werd reeds in 1989 een studie verricht. Deze zomer werd verder een voorstel van de Vlaamse werkgroep bestaande uit Indaver n.v., VLAR en OVAM aan de minister gegeven.

Als minister heb ik omtrent het voorstel bijkomende toelichting gevraagd. Dit wordt op dit ogenblik behandeld.

Vraag nr. 276
van 14 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Nationale Huisvestingsmaatschappij – Verschil in wedde bij zelfde graad en anciënniteit

Op 19 oktober 1919 werd de parastatale instelling Nationale Maatschappij voor Goedkope Woningen en Woonvertrekken opgericht met als doel de huisvesting voor de minstbedeelden te bevorderen. Later werd de naam veranderd in Nationale Maatschappij voor de Huisvesting.

Tot einde 1972 heeft de maatschappij met het akkoord van het VWS haar eigen ingangs- en bevorderingsexamens ingericht en sloot met het aldus aangeworven personeel een contract af bij de indiensttreding. Hierin was er onder meer sprake van bijkomende stortingen voor een extra wettelijk pensioen dat door de werkgroep te zijnen laste werd genomen.

Sinds 26 mei 1982 is de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting onderworpen aan de wet van 28 april 1958 en hebben de personeelsleden een verschil van wedde van ongeveer 7,5 percent in hun nadeel door de afschaffing van de stortingen die eerder door de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting werden gedragen ; vanaf dat ogenblik moest het personeel zelf pensioenstortingen verrichten.

Bij koninklijk besluit van 27 januari 1935 werd de toenmalige Nationale Maatschappij voor de Kleine Landeigendom opgericht. De werking van deze maatschappij was wat personeelsbeleid betreft ongeveer identiek als deze van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting.

Deze maatschappij werd eveneens onderworpen aan de wet van 1958. Het verschil is echter dat het personeel van deze instelling het verlies van die 7,5 percent terugkreeg in de vorm van een toelage.

Bij koninklijk besluit van 29 juli 1990 werden beide maatschappijen met hun personeel en inboedel samengevoegd onder de nieuwe benaming Vlaamse Huisvestingsmaatschappij met behoud van hun verworvenheden.

Het gevolg is nu dat de personeelsleden van de vroegere Landmaatschappij ongeveer 2.500 frank netto meer wedde ontvangen dan hun collega's van de vroegere

Nationale Maatschappij voor de Huisvesting, die nochtans identiek dezelfde graad en/of anciënniteit hebben en dezelfde arbeid verrichten. Het spreekt vanzelf dat zulke toestanden de verstandhouding binnen de instelling niet bevorderen.

1. Is het normaal dat binnen dezelfde instelling onder de voogdij van de Vlaamse regering, personeelsleden met dezelfde graad en anciënniteit een verschillende wedde ontvangen op het einde van de maand ?
2. Vindt de minister het normaal dat een schrijven van juni 1990 gericht aan zijn voorganger, de heer Walt Niel, tot op heden onbeantwoord is gebleven ?
3. Kan de minister mij meedelen hoever het onderzoek in deze zaak aanhangig gemaakt in de loop van 1992, gevorderd is ?

Antwoord

1. Op grond van artikel 7, paragraaf 1 van het decreet van 21 december 1988 houdende oprichting van een Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, werd het personeel van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting en van de Nationale Landmaatschappij, dat aan het Vlaamse Gewest werd overgedragen, vanaf de datum van die overdracht, toegewezen aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij voor zover het belast is met opdrachten inzake huisvesting.

Een werkgroep van VHM-ambtenaren is destijds tot het besluit gekomen dat er een belangrijk verschil bestaat tussen de beide groepen van personeel door het feit dat op de afschaffing van de ten lasteneming, door de werkgever, van de werknemersbijdragen op het stuk van RSZ-pensioen, verschillend werd gereageerd bij de 2 nationale instellingen : bij de Nationale Landmaatschappij werd een forfaitaire toelage toegekend, wat niet het geval is bij de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting.

Deze forfaitaire toelage, die bij koninklijk besluit van 23 december 1975 tot vaststelling van het statuut van het personeel van de Nationale Landmaatschappij aan de vóór 24 juni 1970 in dienst zijnde of aangeworven ambtenaren van de Nationale Landmaatschappij werd toegestaan, was in feite een compensatie voor deze personeelsleden omdat ze van dat ogenblik af zelf de pensioenbijdragen moesten betalen.

Het ten laste nemen door de Nationale Landmaatschappij van 'de bijdrage voor sociale zekerheid van de werknemer werd, bij koninklijk besluit van 23 december 1975 betreffende het geldelijk statuut van de ambtenaren van de Nationale Landmaatschappij, afgeschaft voor de personeelsleden aangeworven vanaf 24 juni 1970.

Bij koninklijk besluit van 1 januari 1983 werd de pensioenregeling, ingesteld bij de wet van 28 april 1958, van toepassing gesteld op het personeel van de Nationale Landmaatschappij.

Anderzijds waarborgde de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting tot 30 juni 1982, luidens het

personeelsstatuut dat door de raad van bestuur werd goedgekeurd op 1 februari 1953, aan haar vaste en stagedoende personeelsleden een pensioen dat gelijk was aan dat toegekend bij de rijksbesturen.

Met het oog op de samenstelling van dit pensioen, nam de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting alle pensioenstortingten ten laste, inbegrepen de werknemersbijdrage die verschuldigd was in het kader van de RSZ.

Sedert 1 juli 1982, datum van inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 26 mei 1982 waarbij het pensioenstelsel, ingevoerd bij de wet van 28 april 1958, toepasselijk werd verklaard op het personeel van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting, droeg het personeel van deze instelling zelf 7 procent (7,5 procent sedert 1 oktober 1983) van zijn wedde af aan het ministerie van Financiën, zonder dat enige compenserende maatregel werd getroffen, zoals dit dus wel het geval was bij de Nationale Landmaatschappij.

De verschillende voorstellen die door de werkgroep werden geformuleerd, werden aan de raad van bestuur van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij voorgelegd.

Op 19 juni 1990 heeft de raad zijn akkoord betuigd met een ontwerp van besluit van de Vlaamse Executieve tot toekenning van een forfaitaire toelage aan al de aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij overgedragen personeelsleden die bij één der Nationale Maatschappijen in dienst waren op de datum dat de pensioenregeling, ingesteld bij de wet van 28 april 1958, van toepassing werd gesteld op het personeel van deze maatschappijen, zegge 1 juli 1982 voor de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting en 1 januari 1983 voor de Nationale landmaatschappij.

2. Die beslissing van de raad van bestuur werd uitgevoerd bij brief van 28 juni 1990, gericht aan de heer L.G. Walt Niel, destijds Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting.

Door het kabinet van de heer Walt Niel werd de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij regelmatig op de hoogte gesteld van het verloop van het dossier. Het is dus niet zo dat genoemde brief onbeantwoord is gebleven. Hierna volgt een bondige samenvatting :

Het ontwerp van besluit werd door het kabinet van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting beperkt zodanig dat de forfaitaire toelage enkel zou worden toegekend aan de vóór 24 juni 1970 bij de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting aangeworven en aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij overgedragen Personeelsleden.

Bij brief van 12 september 1991 heeft de heer L. Van den Bossche, destijds Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt, aan de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting medegedeeld niet te kunnen akkoord gaan met het voorgelegde ontwerp van besluit.

Daarbij werd aangehaald dat het inderdaad zo is dat er allicht een ongelijke toestand bestaat binnen de huidige Vlaamse Huisvestingsmaatschappij maar dat een nog grotere discriminatie bestaat ten aanzien van honderden andere ambtenaren die zelf hun RSZ-bijdragen betalen.

Aangezien de van de Nationale Landmaatschappij naar de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij overgeheveld personeelsleden deze forfaitaire toelage uit hoofde van verworven rechten dienen te behouden, kan ze, steeds volgens de genoemde gemeenschapsminister, niet worden afgenomen maar zal ze met-tertijd via het uitdovend karakter zichzelf opheffen.

3. Na het negatief advies van de gemeenschapsminister bevoegd voor Openbaar Ambt werd de kwestie van de forfaitaire toelage opnieuw aan de raad van bestuur van de VHM voorgelegd. De raad besloot het oorspronkelijke ontwerp van besluit opnieuw in te leiden bij de minister van Leefmilieu en Huisvesting.

Bij brief van 4 oktober heb ik aan de VHM meegedeeld dat ik mij aansluit bij het negatief advies van de toenmalige Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt.

Door historisch gegroeide — en onomkeerbare — omstandigheden is het inderdaad zo dat voor een beperkte groep ambtenaren de werknemersbijdrage voor pensioen wordt vergoed door de werkgever. Het voorstel van de VHM zou er evenwel toe leiden dat deze afwijking van de norm wordt uitgebreid.

De „discriminatie” tussen de ambtenaren van de NMH en de NLM, aangeworven voor 24 juni 1970 mag hierdoor wel verdwijnen, het gevoel van benadeling tussen deze begunstigen en de andere ambtenaren, onder meer van de VHM, dreigt er alleen maar door versterkt te worden.

Het beperkte en uitdovende karakter van deze regeling dreigt hierdoor verloren te gaan, gelet op de te verwachten druk om in de toekomst **vooralsnog**, één van de andere voorstellen (en nog ruimere) oplossingen van de VHM-werkgroep door te voeren. De raad van bestuur van de VHM had in 1990 zelf al geopteerd voor een oplossing die het toepassingsveld van deze regeling aanzienlijk verruimde, met een belangrijke meerkost tot gevolg.

Ik heb derhalve besloten dit besluit niet ter goedkeuring aan de Vlaamse regering voor te leggen.

Vraag nr. 277
van 14 september 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Sociale woningen – Terugbetaling door Gewest van verschil in huurprijs voor 3 kinderen ten laste

Vennootschappen die sociale woningen verhuren krijgen van het Gewest het verschil terugbetaald tussen de reële huurprijs die huurders met drie of meer kinderen ten laste betalen en de reële huurprijs die dezelfde huurder zou betalen op datum van de herziening indien hij als nieuwe huurder zonder kinderen ten laste zou worden toegelaten.

1. Kan de minister mij meedelen over welke bedragen het gaat voor de jongste drie jaren ?
2. Kan hij preciseren wat het aandeel hierin is van terugbetalingen ten gevolge van het verhuren aan personen met een vreemde nationaliteit ?

Antwoord

1. De terugbetalingen door het Vlaamse Gewest van het verschil tussen de reële huurprijs die het gezin met drie en meer personen ten laste betaalt en de reële huurprijs die dezelfde huurder zou betalen op datum van de herziening indien hij als nieuwe huurder zonder personen ten laste zou toegelaten worden, bedragen :

voor het dienstjaar 1989 :	203.189.000 frank ;
voor het dienstjaar 1990 :	204.903.000 frank ;
voor het dienstjaar 1991 :	201.742.000 frank .

2. Er worden geen afzonderlijke berekeningen en/of statistieken opgemaakt met betrekking tot terugbetalingen ten gevolge van het verhuren aan personen met een vreemde nationaliteit, zodat het gevraagde aandeel in dit verband niet gepreciseerd kan worden.

Vraag nr. 279
van 14 september 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Sociale woningen – Voorwaarden voor toewijzing

In de loop van de maand april zou de minister een gesprek hebben gehad met de directies van een aantal Vlaamse sociale huisvestingsmaatschappijen betreffende de voorwaarden voor de toewijzing van een sociale woning. De maatschappijen zouden bij die gelegenheid hebben gevraagd dat de toewijzing voortaan zou gebeuren op basis van de samenstelling van de bevolking, tenzij dit nu gebeurt op basis van de volgorde van inschrijving. De aanleiding is een flagrante wanverhouding ten voordele van buitenlanders met gettovorming tot gevolg.

1. Kan de minister bevestigen dat dit gesprek inderdaad heeft plaatsgehad ?
2. Wat zijn desgevallend zijn besluiten ?

Antwoord

Noch ik, noch één van mijn medewerkers heeft in de loop van de maand april een gesprek gevoerd met de directies van lokale sociale huisvestingsmaatschappijen betreffende de toewijzing van de sociale woningen.

Wel heb ik in deze periode aan een aantal instanties zoals de Koning Boudewijnstichting, de Vereniging van Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen, het Vlaams Overleg Bewonersbelangen, de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, het bestuur Huisvesting en de Vlaamse Hoge Raad voor de Huisvesting, advies gevraagd omtrent mogelijke wijzigingen aan de reglementering voor sociale huurwoningen, vooral ook met het oog op een meer objectieve toewijzing van deze woningen.

Vraag nr. 280
van 16 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Waterputten in Kerkom — Droogte door activiteiten zandgroeve

Inwoners van de Boutersemse deelgemeente Kerkom klagen erover dat hun waterputten droog komen te liggen als gevolg van de activiteiten in de zandgroeve van Bijvoorde. Een onderzoek in 1985 bewees dat nog een 90-tal waterputten in gebruik waren en dat verschillende gezinnen, bij gebrek aan een aansluiting op het waterbedelingsnet, uitsluitend zijn aangewezen op putwater.

De oorzaak hiervan zou liggen in het leegzuigen van de vijver in de zandgroeve voor het afvangen van de vis, maar ook in de ondergrondse aanleg van een rio-lering door de exploitant om diepergelegen zandlagen te kunnen ontginnen.

Vlarem II verbiedt in artikel 124 zowel het storten in water (wat daar ook gebeurt) als het verlagen van de watertafel.

Graag vernam ik van de minister of het nodige kan worden gedaan om deze toestand te verhelpen.

Antwoord

Artikel 124 van Vlarem II heeft betrekking op de specifieke voorwaarden voor stortplaatsen van klasse I en niet op de uitbating van groeven.

Groeven zijn vergunningsplichtig in uitvoering van het besluit van de Vlaamse Executieve houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (rubriek 18 van de indelingslijst). Een vergunning voor grondwaterwinning is niet vereist gelet op artikel 3, punt 6 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 27 maart 1985 houdende reglementering en vergunning voor het gebruik van grondwater en afbakening van waterwingebieden en beschermingszones.

Aan de bevoegde diensten van Aministratiewerd de opdracht gegeven om na te gaan of de vergunningsvoorwaarden (in het bijzonder wat de waterhuishouding betreft) nageleefd worden en of de mogelijkheid bestaat om de hinder voor de aangelanden te beperken als ze het gevolg zou zijn van de exploitatie van de groeve. Desnoods zullen de vergunningsvoorwaarden worden herzien.

Vraag nr. 282
van 16 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Intercommunale Interleuven — Verzekering huisvuilophaling

Bij toepassing van de wet van 19 augustus 1948 op de prestaties van algemeen belang in vredestijd, bepaalt het koninklijk besluit van 31 december 1960, houdende de bijzondere beschikkingen en van vuilnis, dat de huisvuilophaling door de gemeenten moet worden verzekerd, wat ook de omstandigheden mogen zijn. Het

machtigt de burgemeesters, de arrondissementscommissarissen en de provinciegouverneurs tot de nodige opeisingen.

In het arrondissement Leuven hebben sinds kort alle gemeenten de ophaling van het huisvuil, al dan niet onder zachte dwang, toevertrouwd aan de intercommunale Interleuven.

De verwerking door Interleuven geschiedt door het huisvuil eerst te verkleinen en het nadien te storten in zandgroeven in Lubbeek. Dit storten gebeurt in zeer betwistbare omstandigheden en met enorm veel milieuhinder. Waar men vroeger beweerde volgens de uitbatingvoorwaarden te werken, stelt men nu publiek dat storten volgens de uitbatingvoorwaarden in de praktijk niet kan (info-avond in januari in Pellenberg, brief van 14 april 1993 aan collega René Swinnen). Voorwaar een stichtend voorbeeld om na te volgen voor particulieren stortuitbaters !

Het is dan ook begrijpelijk dat de inwoners van Kerkom (Boutersem) die dreigen te worden bedacht met het volgende stort van Interleuven, zich met alle middelen verzetten tegen de plannen van Interleuven. De reactie nu van Interleuven is dat, als zij geen stort mag aanleggen in Kerkom, ze de vuilniszakken zal laten staan en dat de bewoners hun huisvuil dan maar kunnen opeten (uitlating van IL-voorzitter Manu Mercken op een avond in Pellenberg) !

De voorganger van de minister, de heer T. Kelchtermans, stelde, naar aanleiding van de interpellatie van gewezen collega Guido Janzegers op 30 mei 1989 over de aanleg van de nieuwe stortplaats voor verkleind huishoudelijk afval door Interleuven op het Papenveld in Pellenberg, dat **wie huisvuil ophaalt ook verantwoordelijk is voor het storten, dat de intercommunales over de lijst beschikken van de erkende stortplaatsen in Vlaanderen en dat zij worden verondersteld zelf initiatieven te nemen. Doen ze dat niet, dan zou dat betekenen dat ze zich organiseren om problemen te creëren om zo andere objectieven te bereiken (Vlaamse Raad, Handelingen nr. 35, 30 mei 1989, blz. 1011).**

1. Kan Interleuven, rekening houdend met de bestaande wetgeving, het huisvuil laten staan op straat ?
2. Kan een burgemeester' (eventueel bijgestaan door de arrondissementscommissaris of de gouverneur) Interleuven vorderen het huisvuil op te halen ?
3. Kunnen uitbaters van erkende stortplaatsen de aanvoer van afvalstoffen weigeren, die wel beantwoorden aan de vergunningsvoorwaarden maar die niet uit de eigen provincie of het eigen arrondissement komen ?

Antwoord

Ik wens vooraf te stellen dat niet alle gemeenten in het arrondissement Leuven de huisvuilophaling aan de Intercommunale Interleuven toevertrouwd hebben & zestien van de dertig gemeenten haalt de Intercommunale het huisvuil op. In de overige veertien gemeenten wordt het huisvuil opgehaald door de gemeentediensten of door privé-ophalers in opdracht van de gemeenten.

De ophaling door Interleuven gebeurt in opdracht van de gemeenten en is geregeld door een handelsovereenkomst. Het is derhalve geen overdracht van bevoegdheden van de gemeenten naar de intercommunale Interleuven.

1. Op basis van de vigerende wetgeving zijn de gemeenten verantwoordelijk voor de ophaling van het huisvuil. De verzekering van de uitvoering van de ophaling door Interleuven wordt geregeld door de overeenkomsten inzake ophaling die de intercommunale met de respectieve gemeenten gesloten heeft.
2. Aangezien de gemeenten verantwoordelijk zijn voor de ophaling van het huisvuil is een vordering van de intercommunale Interleuven voor het verplicht ophalen van huisvuil zonder voorwerp.
3. Afgezien van de vergunningsvoorwaarden kunnen uitbaters van erkende stortplaatsen afvalstoffen weigeren te accepteren, zelfs indien ze aan de vergunningsvoorwaarden beantwoorden.

Niettemin wordt in de vergunningsvoorwaarden van verwerkingsinstallaties van afval, waaronder ook stortplaatsen ressorteren, meestal opgenomen dat in noodgevallen de OVAM de uitbater kan verplichten voor een zeer beperkte termijn afvalstoffen te accepteren en te verwerken.

Vraag nr. 283
van. 16 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Zandgroeve in Kerkom – Storten asbest en vloeibaar afval

Naar verluidt zou de firma Jacobs uit Olen regelmatig asbest en citemes met vloeibaar afval hebben gestort in de zandgroeve van Bijvoorde in Kerkom (Boutersem). Voor deze zandgroeve zou de firma Wouters uit Kerkom over een stortvergunning klasse III (inerte materialen) beschikken. Omwonenden hebben zo hun twijfels over de bewering van de werknemers van deze firma als zou er voor het storten van asbest een speciale toelating bestaan vanwege OVAM. Zij beweren te hebben vernomen dat er door de betrokken firma 50.000 frank zou zijn betaald per gestorte **citerne**, een bewering die in de lokale pers voor beroering zorgde.

Graag vernam ik van de minister of er inderdaad vanwege OVAM toelating werd gegeven om asbest te storten en zo ja of dit wel kan in een klasse III-stort. Zo neen, kunnen de feiten dan nog worden onderzocht om hierin klaarheid te scheppen? Die klaarheid kreeg ik graag ook over het mogelijk storten van vloeibaar afval in deze zandgroeve.

Antwoord

Bij besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant van 23 mei 1985 werd aan de heer Wouters uit Kerkom (Boutersem) vergunning verleend voor het uitbaten van een klasse III-stortplaats tot 23 mei 1986). Bij ministerieel besluit van 8 november 1985 werd deze vergunning gewijzigd. De vergunning voor

het uitbaten van een klasse III-stortplaats werd verleend voor een periode tot 8 november 1990. Op dit ogenblik beschikt de heer Wouters dus niet meer over een vergunning voor een klasse III-stortplaats.

De OVAM heeft geen toelating gegeven tot het storten van asbestafval op deze klasse III-stortplaats.

Daarenboven moet asbestafval gestort worden op een klasse I-stortplaats. Asbestcementhoudende afvalstoffen kunnen wel gestort worden op een klasse III-stortplaats. Het storten van vloeibare afvalstoffen is verboden.

Ik heb aan het bestuur Milieu-Inspectie de opdracht gegeven hieromtrent nader onderzoek te verrichten.

Vraag nr. 284
van 16 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Overname zandgroeve Kerkom door Interleuven - Informele gesprekken

Sinds 1985 zorgt de mogelijke vestiging van een stortplaats voor verkleind huisvuil door Interleuven in een zandgroeve naast de dorpskern van Kerkom in Boutersem voor beroering onder de bevolking en voor discussies in de gemeenteraad.

Zo bracht tijdens de gemeenteraad van 23 juli 1992 een gemeenteraadslid een radiobericht ter discussie. Hierin was er sprake van de overname van de betrokken zandgroeve door Interleuven. Een en ander zou verband houden met het intrekken van de exploitatievergunning van de eigenaar van de zandgroeve voor het laten storten van ongewenste materialen.

De burgemeester, zelf lid van het directiecomité van Interleuven en eertijds werkzaam als kabinetschef bij één van de voorgangers van de minister, antwoordde dat buiten een aantal louter informele gesprekken er niets formeels besproken was en dat in het kader van het Mina-plan de klasse 3 niet veranderd kan worden, ook niet voor Interleuven.

Graag vernam ik of deze opmerking juist is en waarop ze eventueel gebaseerd is.

Antwoord

Tot op heden heeft de bevoegde administratie, het bestuur Milieuvergunningen van **Aminal**, nog geen enkel dossier in verband met de stortplaats van huisvuil in **Kerkom** voor advies ontvangen.

Vraag nr. 285
van 16 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Afvalstoffendecreet – Uitvaardiging regels

Milieubewuste burgers proberen hun hoeveelheid huisvuil te beperken door het gesorteerd mee te geven met de huisvuilophaling of het te brengen naar een **containerpark**. Zij ervaren nochtans bij het winkelen dat nog

heel wat verpakkingsmiddelen, produkten voor éénmalig gebruik en wegwerpprodukten niet te vermijden zijn.

Het decreet van 2 juli 1981 op het beheer van afvalstoffen, het zogenaamde afvaldecreet, biedt nochtans in artikel 8 en artikel 9 de mogelijkheid aan de Vlaamse Executieve om regels uit te vaardigen op de verkoop en de vervaardiging van produkten die bij hun productie of na hun gebruik, afval opleveren die niet op een voor de mens of het milieu onschadelijke wijze kan worden verwijderd. De Vlaamse Executieve kan volgens dit decreet ook regels uitvaardigen met betrekking tot die verpakkingsmiddelen, produkten met een eenmalig gebruik en wegwerpprodukten.

Graag vernam ik welke regels ter zake sinds het uitvaardigen van dit decreet door de Vlaamse Executieve werden uitgevaardigd.

Antwoord

Het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen biedt inderdaad in artikel 8 en artikel 9 een beperkte mogelijkheid aan de Vlaamse Executieve om nadere regelen te stellen met betrekking tot de vervaardiging van bepaalde produkten en verpakkingsmaterialen.

Gelet op de recente ervaringen opgedaan bij de uitvoering van de conventie met de verpakkingsindustrie en gelet op gelijklopende initiatieven genomen in onze buurlanden — met name in Duitsland (Duales System Deutschland) en Frankrijk (Eco-emballage) — wordt thans geopteerd voor een globale regeling via een nieuw decretaal initiatief in plaats van via een Executieve besluit in uitvoering van het decreet van 2 juli 1981.

Inmiddels werd op 15 september jl. door de Vlaamse regering het voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen principieel goedgekeurd. Artikel 9 van dit voorontwerp van decreet voorziet in de uitvoering van een aanvaardingsplicht voor verpakkingen. Tevens kan ik meedelen dat op dit ogenblik interregionaal overleg wordt gevoerd om een inhoudelijk gelijklopende tekst van voorontwerp van decreet voor de drie gewesten op te stellen.

Tot slot merk ik op dat de federale overheid bevoegd is voor het vaststellen van de produktnormen zoals bepaald wordt in artikel 6, paragraaf 1 van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen.

Vraag nr. 286
van 16 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Huisvuilverwerking en -ophaling — Politierglement van intercommunale Interleuven

De raad van bestuur van de intercommunale Interleuven nam een aantal beslissingen die op 23 juni 1993 als primeur werden meegedeeld op de algemene vergadering van de aandeelhouders. Die beslissingen hebben voornamelijk tot doel in één jaar tijd de afvalberg met 30 percent of 45.000 ton terug te dringen via een door-

gedreven recyclage van papier, karton, glas en KGA. Dit doel moet dan bereikt worden via een politiereglement en een sensibilisatiecampagne waarvoor de provincie Brabant 17.500.000 frank schenkt.

Op 30 juni 1993 zond Interleuven dan per brief een modelreglement betreffende de aanwezigheid van glas, papier, karton en klein gevaarlijk afval in het huishoudelijk afval, dat aan de colleges van burgemeester en schepenen van de gemeenten-vennoten van de intercommunale.

De gemeenteraad moet dit politiereglement voor 30 september goedkeuren en Interleuven in het bezit stellen van een kopie van de beslissing.

Uiteraard ben ik akkoord met het terugdringen van de afvalberg. Toch heb ik enkele vragen bij de **handelwijze** van Interleuven en bij sommige van de voorgestelde maatregelen. Daarbij mag men zeker niet vergeten dat het principe van het terugdringen van de afvalberg een verplichting is, opgelegd door het Afvalstoffenplan, en dat Interleuven die nu vooral gebruikt als een pressiemiddel in haar plannen inzake de verlenging van haar stortvergunning in Pellenberg en voor de **verwerving** van een stortplaats in Kerkom.

Meer bepaald heb ik vragen bij de volgende beslissingen.

Tast Interleuven de gemeentelijke autonomie niet aan door de gemeentebesturen politiereglementen voor te schrijven die ze moeten goedkeuren en waarvan ze een kopie verwacht ? Wat kan er gebeuren als één of andere gemeenteraad zich op de tenen getrappt voelt en het voorgestelde politiereglement niet goedkeurt ? Mogen daar dan de vuilniszakken op straat worden gezet zoals voorheen ?

In een eerste beslissing, die niet opgenomen was in de brief aan de gemeentebesturen, zegt Interleuven dat er geen huisvuil zal worden opgehaald bij het uitvallen van de breekwerf in Kessel-Lo door ontploffing, brand, breuk of bij grote herstellingen, die niet onmiddellijk kunnen worden hersteld. Het gaat om zaken, rekening houdend ook met het feit dat de breekwerf al afgeschreven is, die regelmatig voorvallen. Overtreedt Interleuven hiermee niet het koninklijk besluit van 31 december 1960, houdende de bijzondere beschikkingen inzake het afhalen van vuilnis (in toepassing van de wet van 19 augustus 1948 op de prestaties van algemeen belang in vredetijd) ? Dit koninklijk besluit verplicht namelijk de huisvuilophaling, wat ook de omstandigheden mogen zijn.

Met de beslissing om het deponeren van papier en karton in de vuilniszak te verbieden kan ik instemmen, omdat Interleuven maandelijks in een speciale ophaalronde voorziet voor dit materiaal. Hetzelfde verbod geldt echter ook voor glas en KGA. Glas moet naar de glasbakken en voor het KGA wordt er tweemaalⁿdelijks in een ophaalronde voorzien.

Glas op zich is een vrij inert materiaal, nogal zwaar en het aantal glasbakken, vooral op het platteland, is eerder beperkt. Waarom dit ook niet maandelijks of tweemaandelijks aan huis ophalen ? Glas stelt inderdaad meer veiligheidsproblemen voor het personeel

belast met de huisvuilophaling, maar toch zijn er plaatsen waar het glas afzonderlijk wordt opgehaald. Het verplichten glas naar een glasbak te brengen, lijkt me in tegenstelling te zijn met het hierboven aangehaalde koninklijk besluit. En er is ook een probleem voor oudere mensen die geen auto hebben en op het platteland wonen.

Wat het KGA betreft, lijken de resultaten van de ophalingen tot nu toe tegen te vallen. Dit zou te maken hebben met de ophaaldata (tijdens de werkuren in de week) en de verplichting voor de mensen om naar een bepaalde plaats te gaan. Zou het niet beter zijn het ook aan huis op te halen ?

Voor kunststoffen (PVC, PET, polythyleen en polypropyleen) wordt verwezen naar de containerparken. Het deponeren van die stoffen in de vuilniszak is (nog) niet verboden. Toch staat men hier voor het probleem, naast dat van het brengen, dat meer dan de helft van de gemeenten over geen containerpark beschikt. Boutersem dat nu geïsoleerd wordt door Interleuven, was de eerste gemeente om er een aan te leggen en in Kerkom verzorgden jongeren en leden van het toenmalige actiecomité 'Geen Stort in Kerkom' meer dan een jaar lang de selectieve ophaling van papier, karton, blik en hout, tot dit initiatief genekt werd door de overheid.

Samengevat zou men wat het ophalen van het huisvuil betreft (ik wil het hier niet hebben over het voorkomen van huisvuil, wat op zich wel belangrijker is dan het verwerken van huisvuil maar dat niet het onderwerp is van deze schriftelijke vraag) niet meer werk moeten maken van een gescheiden ophaling, waardoor men het verplicht sorteren aanvaardbaar kan maken voor de burger ?

Antwoord

1. Wat de goedkeuring van politiereglementen inzake de wijze van ophaling van huisvuil betreft :

De gemeenteraden beslissen op zelfstandige basis of ze een politiereglement al dan niet goedkeuren.

De **intercommunales** beschikken niet over een reglementerende bevoegdheid. Het voordeel van het voorschrijven van een modelreglement bestaat erin dat de gemeenten die deze reglementen onderschrijven, eenvormige reglementen kennen.

2. Wat de verplichte ophaling van huisvuil betreft :

Bij toepassing van de wet van 19 augustus 1948 op de prestaties van algemeen belang in vredetijd, bepaalt het koninklijk besluit van 31 december 1960 houdende bijzondere beschikkingen inzake het afhalen van de vuilnis in artikel 1 dat het afhalen van het huisvuil in de agglomeraties van de gemeenten verzekerd moet worden door de gemeentediensten, wat ook de omstandigheden mogen zijn.

Dit artikel betreft dus expliciet de agglomeraties. Deze werden nader uitgewerkt in de uitvoeringswet van 29 juli 1971 die in artikel 1 vijf agglomeraties (de Antwerpse, de Brusselse, de Charleroise, de Gentse en de Luikse) en in de artikelen 84 en 85 vijf randfederaties (Asse, Halle, Tervuren, Vilvoorde en Zaventem) oprichtte.

Van de agglomeraties werd echter alleen het grondgebied van de Brusselse agglomeratie, met name de 19 gemeenten van het tweetalig gebied **Brussel**-hoofdstad, in artikel 61 van de wet vastgesteld, en tevens werden de 5 randfederaties met ingang van 1 januari 1977 afgeschaft bij de wet van 30 december 1975.

Artikel 28 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen heeft de bevoegdheid om het zich ontdoen van huishoudelijke afvalstoffen uitdrukkelijk aan de gemeenten opgedragen, die daartoe algemene regelen kunnen vaststellen bij gemeentelijk politiereglement. Deze bevoegdheid wordt dus nu uitgeoefend krachtens het **Afaldecreeet** en niet meer krachtens de autonome verordende bevoegdheid van de gemeenteraad in verband met de bescherming van de openbare gezondheid (koninklijk besluit van 31 december 1960).

3. Vraag naar opportuniteit gescheiden ophaling

Overeenkomstig het Afvalstoffenplan 1991-1995, kunnen beheersovereenkomsten worden afgesloten tussen de OVAM en de gemeenten. In zo'n convenant met de gemeenten, ondermeer in artikel 9, is bepaald dat de gemeente de selectieve inzameling van huishoudelijk afval zelf zal organiseren of in haar opdracht doet organiseren.

De selectieve inzameling omvat :

1° de uitbouw en het uitbaten of laten uitbaten van containerparken, alleen of in samenwerking met andere gemeenten. Stand van zaken oktober 1993 : 162 gemeenten in het Vlaamse Gewest, die containerpark exploiteren.

2° de selectieve inzameling van KGA, in uitvoering van het KGA-besluit van 13 maart 1991. Stand van zaken oktober 1993 : 286 gemeenten in het Vlaamse Gewest die KGA inzamelen.

3° de selectieve inzameling ofwel van composteerbaar afval (GFT) ofwel van droge recycleerbare materialen. Stand van zaken oktober 1993 : 60 gemeenten in het Vlaamse Gewest die huis-aan-huis-inzameling van droge recycleerbare materialen of GFT-afval organiseren.

De openingsuren van het containerpark, de ophaaldata van KGA, de wijze en frequentie van het ophalen van de droge en/of de natte fractie maken deel uit van de autonome beslissing van de gemeente. Zij dienen evenwel de voorwaarden opgenomen in de convenant te respecteren.

Vraag nr. 287
van 17 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Exploitatie zandgroeve in Kerkom als stortterrein — Klachten

De BVBA Nitelet met maatschappelijke zetel in Tienen, Breynisseberg 28, diende een milieuvvergunningaanvraag in om in haar zandgroeve, gelegen in de Kerkstraat in Kerkom (Boutersem) een inrichting te exploiteren met als voorwerp de opslag en overslag van niet-gevaarlijke en niet-toxische industriële afval-

'stoffen. Die vergunningsaanvraag, ter inzage op het gemeentehuis van **Boutersem** van 12 februari 1993 tot 13 maart 1993, leidde tot heel wat opmerkingen van omwonenden. De groeve ligt enerzijds midden in een woonzone (volgens het gewestplan in een woonuitbreidingsgebied) en in een dorp waar men zeer alert is geworden voor de manier waarop er door andere uitbaters van zandgroeven wordt omgesprongen met stortvergunningen (zandgroeve Van Gilbergen en zandgroeve Wouters). Vorige maand moest het parket van Leuven zelfs via de pers verklaren dat zij die uitbaters niet kan vervolgen omdat zij telkens nieuwe overtredingen begaan (constructie van opslorping volgens het juridische jargon) !

Men signaleert mij dat de inrichting, waarvoor een vergunning werd aangevraagd, reeds operationeel was op 2 en 3 maart 1993. Hiertegen zou zelfs klacht zijn neergelegd bij de milieu-inspectiediensten en bij het gemeentebestuur. De feiten pleiten niet voor de wil van de betrokken firma om zich aan de geldende wettelijke beschikkingen te houden.

1. Hoeveel klachten werden er in verband met deze aanvraag neergelegd, welk gevolg werd er aan die klachten gegeven ?
2. Kan dergelijke installatie wel in een woonuitbreidingsgebied midden een bewoonde zone ? Zou men dergelijke activiteit niet beter doen verhuizen naar bijvoorbeeld een industrieterrein ?
3. Zou het zonder toestemming reeds starten van de werkzaamheden geen bewijs kunnen zijn van het gebrek aan respect voor de wet van de betrokken firma en een argument om de aanvraag te weigeren ?

Antwoord

Aan de BVBA Nitelet, met maatschappelijke zetel in Tienen, is een exploitatievergunning verleend door de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant om een klasse III-stortplaats uit te baten in de Kerkstraat in Kerkom, deelgemeente van Boutersem. Deze vergunning werd verleend op 28 september 1989 voor een termijn van 5 jaar.

De milieuvergunningsaanvraag voor uitbreiding van deze inrichting wordt momenteel in beroep behandeld.

In verband met de concrete vragen vervat in de voorliggende parlementaire vraag kan het volgende worden meegedeeld.

1. De klachten worden opgevolgd door het bestuur Milieuinspectie van Aminor. Zodra hierover meer gegevens beschikbaar zijn, zal ik het lid een aanvullend antwoord verstrekken.
2. Of een dergelijke installatie op de aangevraagde plaats kan, zal eveneens moeten blijken na evaluatie van de adviezen en grondig onderzoek van de stedenbouwkundige- en milieu-aspecten in het beroepsdossier.
3. Bij de evaluatie van een milieuvergunningsaanvraag is de historiek van de gevraagde inrichting Cén van de aspecten waarmee rekening gehouden wordt.

Vraag nr. 288
van 17 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Milieubox — Levering aan huis tegen betaling

Naar verluidt zijn er gemeenten die hun burgers in een bericht laten weten dat de gemeentediensten geld zouden vragen. De sommen schommelen tussen 200 en 300 frank als de milieubox aan huis wordt geleverd.

In een gemeente als Hoegaarden noemde een gemeenteraadslid dergelijk bericht een vorm van chantage om de mensen aan te zetten zelf zo veel mogelijk de milieubox te gaan afhalen. Dit lukte wel aardig, want 80 procent van de inwoners maakte de verplaatsing naar het gemeentehuis. De rest kreeg hem later dan toch gratis thuis besteld.

Mag ik vernemen of de mensen verplicht kunnen worden de box zelf af te halen en of de gemeentebesturen geld mogen vragen voor de levering aan huis ? Kan in het laatste geval de burger de box — en de betaling — dan niet gewoon weigeren ?

Antwoord

De milieubox moet ter beschikking gesteld worden aan de gezinnen. De gezinnen kunnen niet verplicht worden om de milieuboxen af te halen, temeer daar zij over de mogelijkheid beschikken om het KGA aan te bieden in een ander recipiënt voor zover het door OVAM werd goedgekeurd.

De gemeenten kunnen als tegenprestatie voor de dienst die zij leveren een retributie vragen van hun inwoners, maar dit is zeker niet aan te raden voor de bedeling van de boxen.

Volgens het besluit van de Vlaamse Executieve van 13 maart 1991 tot vaststelling van de algemene voorwaarden die gelden voor de verwijdering van KGA, kan de bevolking volgens artikel 3 paragraaf 2 zich echter slechts van hun KGA ontdoen wanneer zij beschikken over een milieubox of een ander recipiënt dat door OVAM werd goedgekeurd.

Vraag nr. 290
van 17 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Intercommunale Interleuven — Composteringsplannen

Jarenlang reeds heeft Interleuven het over haar plannen om het GFT-afval te composteren. Reeds in haar jaarverslag 1989 wordt als aanvangsdatum van de compostering het einde van 1990 vooropgesteld. Jaar na jaar werd de aanvangsdatum verschoven. Nochtans is de compostering een verplichting die voortvloeit uit het afvalstoffenplan.

Op 12 februari 1993 ondertekende Interleuven dan een bestelling voor een composteringsinstallatie naar Nederlands model als gevolg van een bezoek aan de VAM-fabriek in Purmerend. De Vuilafvoermaatschappij (VAM) is al van in de jaren twintig actief met afvalverwerking en compostering. Het procédé zou

GFT-afval in zes weken en volautomatisch omzetten in compost. De vrijkomende warme gassen worden niet benut maar via een biologische zuivering in een bed van boomschors gezuiverd en verwarmen zo de installatie. De installatie zelf zou 300 miljoen kosten, de verdeling van GFT-bakken 160 miljoen, daarnaast nog 1 miljoen per ophaalwagen aan aanpassingswerken en geld voor een speciale editie van Kringloopnieuws (op 160.000 exemplaren).

Die keuze voor het VAM-systeem kan verwonderlijk lijken. In eigen land zette het Gentse Organic Waste Systems (OWS) het zogenaamde Dranco-systeem op poten. Dit systeem zou niet alleen compost leveren in 3 weken maar daarenboven nog biogas dat kan worden omgezet in elektriciteit. Een ton huisvuil zou zo 203 kWh elektriciteit kunnen opleveren. Heel het proces speelt zich daarenboven af in een luchtdichte ruimte en niet in een overdekte zoals bij het VAM-systeem.

Het Dranco-systeem, oorspronkelijk bedoeld als een alternatieve energiebron, is het voorwerp van licentie-akkoorden die de Gentse patenthouder afsloot met afvalreuzen in heel wat landen (Verenigde Staten, Canada, Noorwegen, Zweden, Brazilië, Denemarken, Oostenrijk, Italië enzovoort). Wel is het zo dat studiedagen en congressen rond dit onderwerp in het verleden niet konden bogen op de belangstelling van Interleuven.

Vermits de bouw van een composteringsinstallatie een inrichting is van klasse 1 waarvoor een advies vereist is van het bestuur Preventieve en Ambulante Gezondheidszorg van de administratie Gezondheidszorg, vernam ik graag een antwoord op de volgende vragen :

1. Bestaan er buiten het VAM- en het Dranco-systeem nog andere methoden om **GFT** te composteren ? Zijn er daarover vergelijkende studies gemaakt ?
2. Beschikt de overheid over de mogelijkheid om, via de milieuvergunning, eventueel bepaalde systemen op te leggen of bij te sturen, vooral gelet op de kostprijs van dergelijke systemen ?
3. Heeft Interleuven reeds concrete stappen gezet voor de bouw en/of de uitbating van een composteringsinstallatie (milieuvergunning, bouwvergunninginstallatie, uitbatingsvergunning, subsidieaanvragen enzovoort) ?

Antwoord

1. De technologische systemen voor de biologische behandeling van GFT-afval kunnen ingedeeld worden in twee categorieën, namelijk de aërobe (onder verbruik van vloeistof) en de anaërobe (zonder verbruik van zuurstof) systemen.

Het VAM-systeem is een voorbeeld van een aëroob systeem waarbij de compostering in een grote gesloten hal gebeurt. Het Dranco-systeem is een anaëroob vergistingssysteem. Een proefinstallatie van 10.000 ton draait in Brecht bij de Intercommunale Igean. Zowel voor het composteren als het vergisten bestaan er verschillende types en varianten. Bij het composteren hebben we de containercompostering,

de tunnelcompostering en de gesloten hal-compostering. Bij het vergisten : Biocel, Valorga, Dranco, BTA.

In Nederland en Duitsland zijn vergelijkende studies gemaakt tussen de verschillende systemen, waarbij de massabalans, de milieuaspecten, de financieel-economische aspecten en de compostkwaliteit vergeleken worden. Er kunnen geen 100 procent eenduidige conclusies getrokken worden maar het VAM-gesloten hal-systeem (economisch) en het Dranco-systeem (energetisch) komen positief naar voor.

Deze nieuw gebouwde installaties zullen, samen met de nieuwe technologieën, continu geëvalueerd moeten worden.

De meest overzichtelijke informatie kan worden gevonden in de volgende werken van Haskoning, Nijmegen in opdracht van Novem en RIVM, conversietechnieken voor GFT-afval (1991) en Monitoring-ontwikkeling conversietechnieken voor GFT-afval (1992).

2. De overheid subsidieert de bouw van GFT-composteringsinstallaties ten bedrage van 30 percent indien de bouwheer een openbaar bestuur is. Eén of meerdere vertegenwoordigers van de overheid zitten derhalve in de jury, die op basis van de gunningscriteria, zoals de technische waarde van het aangeboden systeem, de conformiteit van de inschrijving, de kostprijs, de exploitatiekost, de referenties, de beroeps- en financiële waarborgen van de inschrijver, de ingediende inschrijvingen beoordeelt en het beste systeem ervan weerhoudt.

In de milieuvergunning worden de uitbatingsvoorwaarden opgelegd die het bedrijf in kwestie dient na te leven. In de milieuvergunning kan evenwel geen andere composteringsmethode worden opgelegd dan diegene die werd aangevraagd. De vergunningverlenende overheid mag zich immers slechts uitspreken over het voorwerp van de aangevraagde vergunning.

3. De intercommunale Interleuven heeft reeds concrete stappen gezet voor de bouw van een GFT-composteringsinstallatie. Zo heeft ze al de subsidieaanvraag ingediend en is ze volop bezig met het dossier samen te stellen voor de aanvraag van de milieuvergunning, de bouw- en exploitatievergunning. In haar reeds ingediend lastenboek, voor de bouw van een GFT-composteringsinstallatie, dient Interleuven alle systemen van compostering toe te laten, mits ze voldoen aan het doel van de aanneming, zijnde de bouw en de exploitatie van een composteringsinstallatie van 50.000 ton per jaar, uitgaande van GFT-afval en voldoende aan de kwaliteitsnormen die zijn opgelegd voor het afgewerkt produkt, namelijk compost. Wettelijk dient immers een voldoende ruime concurrentie te spelen in iedere vorm van een openbare aanneming of offerteaanvraag.

Vraag nr. 291
van 17 september 1993
van de heer M. MAERTENS

Controlecel op grensoverschrijdend transport van afvalstoffen — Invloed Sint-Michielsakkoord op personeelsituatie

Naar verluidt zullen vanaf mei 1994 federale diensten

voor de controle op het grensoverschrijdend transport van afvalstoffen, met name de cel Leefmilieu van het federale departement van Volksgezondheid en Leefmilieu, in uitvoering van het Sint-Michielsakkoord worden geregionaliseerd.

Deze diensten werden pas op 1 januari 1993 opgericht en bestaan uit enkele tientallen ambtenaren van douane en accijnzen, die op die datum naar het federale departement van Volksgezondheid muteerden via een speciaal protocol in uitvoering van het koninklijk besluit van 7 december 1992. Niet alleen beschikken deze diensten tot op heden nog niet over voldoende opleiding, accommodatie en wettelijke bevoegdheden, maar een aantal ambtenaren ervan keerden reeds terug naar het departement van Financiën, gelet op de gevolgen van de regionalisering.

Nochtans beantwoorden deze diensten aan een dringende behoefte om vat te krijgen op de afval-maffia, en zijn de personeelsleden 100 percent gemotiveerd om het werk naar behoren uit te voeren.

1. Worden bedoelde ambtenaren in dienst genomen door de Vlaamse Gemeenschap als in mei 1994 de cel Leefmilieu wordt geregionaliseerd ?
2. Blijven de werkomstandigheden dan dezelfde en op welk niveau worden zij eventueel ingedeeld, gelet op het feit dat de bevorderingssystemen van de federale en regionale ambtenarij grondig verschillen ?
3. Blijven het koninklijk besluit van 7 december 1992 betreffende de recente overgang van bedoelde ambtenaren en het betreffende protocol van toepassing ? Zo neen, op welke wijze zal de personeelsmutatie gebeuren ?
4. Kan de minister akkoord gaan met de stelling dat de controle op het grensoverschrijdend afvaltransport efficiënt moet worden uitgevoerd, en dat bijgevolg in de aangehaalde personeelssituatie dringend duidelijkheid moet komen om de controle mogelijk te maken ?

Antwoord

Ik heb de eer het lid mee te delen dat overeenkomstig artikel 6 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, gewijzigd bij de wet van 8 augustus 1988 en de bijzondere wetten van 12 januari 1989, 16 januari 1989, 5 mei 1993 en 16 juli 1993, het afvalstoffenbeleid inderdaad onder de bevoegdheid valt van het Vlaamse Gewest.

Overeenkomstig artikel 128, eerste lid van de bijzondere wet van 16 juli 1993 tot vervollediging van de federale Staatsstructuur treedt deze bepaling wat de in- en uitvoer van afvalstoffen betreft echter pas in werking op 7 mei 1994.

De Vlaamse regering heeft tot op heden evenwel nog geen definitieve beslissing genomen omtrent de organisatie van de diensten die de controle ter zake moeten waarborgen. Op federaal niveau wordt deze controle uitgeoefend door de cel Leefmilieu die in 1987 werd opgericht in uitvoering van het koninklijk besluit van 2 juni 1987 houdende reglementering van de uitvoer, de invoer en de doorvoer van afvalstoffen. Voor de

bemannings van deze dienst werden personeelsleden specifiek, bij arbeidsovereenkomst, aangeworven. Pas op 1 januari 1993 werd deze kern aangevuld met een twintigtal ambtenaren van Douane en Accijnzen die aan deze cel Leefmilieu werden toegevoegd. Statutair blijven zij echter ressorteren onder Douane en Accijnzen die, volgens onze informatie, eveneens instaat voor hun weddeuitbetaling. De overheveling van de personeelsleden werkzaam binnen de cel Leefmilieu wordt voorbereid. Deze overdracht dient conform artikel 88, paragraaf 1 van de BWHI te worden geregeld bij een nog te treffen koninklijk besluit.

Ik heb mijn bevoegde collega's in de federale regering verzocht hiertoe de nodige initiatieven te nemen.

Bedoelde personeelsleden zullen worden opgenomen in de Vlaamse administratie.

Tenslotte kan worden gesteld dat efficiëntie, ook inzake het afvalstoffenbeleid, één van de voornaamste doelstellingen is binnen deze Vlaamse administratie.

T. KELCHTERMANS

VLAAMSE MINISTER VAN OPENBARE WERKEN, RUIMTELIJKE ORDENING EN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN .

Vraag nr. 383
van 10 september 1993
van de heer P. VAN GREMBERGEN

Gemeentepersoneel — Terugbetaling vakbondspremies

Personeelsleden aangesloten bij een (erkende) vakbond krijgen het lidmaatschapsgeld dat zij aan hun vakbond betaald hebben terugbetaald door de overheid onder de vorm van een vakbondspremie.“

Met betrekking tot de uitbetaling van deze vakbondspremie had ik van de minister het volgende willen vernemen.

1. Bestaat er een algemene' reglementering waarin de criteria opgenomen zijn waaraan men moet voldoen om van deze premie te kunnen genieten of is de toekenning van vakbondspremies het voorwerp van onderhandelingen met de vakbonden van het overheidspersoneel resulterend in een CAO ?
2. Is het zo dat enkel personeelsleden aangesloten bij een erkende representatieve vakbond aanspraak kunnen maken op een vakbondspremie ?
3. Wordt de vakbondspremie rechtstreeks uitbetaald aan de gesyndiceerde personeelsleden of maakt de gemeente aan iedere vakbond het totale bedrag aan vakbondspremies over voor al de bij haar aangesloten leden ? Is met andere woorden de gemeente de uitbetalende instantie of is het de vakbond ?
4. Indien dit laatste het geval zou zijn, moet iedere vakbond dan de lijst voorleggen van de aangesloten leden en hoe gebeurt het toezicht daarop ?

5. Kan het zijn dat ook niet-gesyndiceerde personeelsleden meetellen voor het bepalen van het bedrag dat aan de vakbonden wordt uitgekeerd ? Indien dit zo is, bestaat er dan een verdeelsleutel voor toewijzing van niet-gesyndiceerden over de verschillende vakbonden ?
6. Worden de vakbonden vergoed voor de uitkering van de vakbondspremies ?
7. Wat is het totale bedrag dat door de Vlaamse gemeenten de laatste vijf jaren, afzonderlijk per jaar, werd uitbetaald aan vakbondspremies :
 - a. voor de aangesloten leden ;
 - b. voor niet-aangesloten leden.

Dit overzicht graag voor elke vakbond afzonderlijk.
8. Wat is het totale bedrag aan eventuele **prestatievergoedingen** voor het uitkeren van de vakbondspremie aan de vakbonden uitbetaald, over dezelfde periode als in vraag 7 ? Graag ook afzonderlijk een overzicht per vakbond.

Antwoord

Deze materie behoort tot de federale bevoegdheid.

De toekenning van de vakbondspremie wordt geregeld door de wet van 1 september 1980 betreffende de toekenning en de uitbetaling van een vakbondspremie aan sommige personeelsleden van de overheidssector en het koninklijk besluit van 30 september 1980 betreffende de toekenning van een vakbondspremie aan sommige personeelsleden van de overheidssector.

Personeelsleden die tijdens het referentiejaar bijdragebetalend lid waren van een representatieve vakorganisatie, kunnen aanspraak maken op de vakbondspremie.

De gemeenten betalen, zoals de andere overheden, bijdragen aan het Fonds voor vakbondspremies. Deze bijdrage wordt vastgesteld volgens het aantal personeelsleden dat op 30 juni van het referentiejaar in dienst was. Voor 1993 bedroeg dit 855 frank per personeelslid. Dit fonds maakt de uit te betalen bedragen en de bedragen ter dekking van de administratieve werkingskosten over aan de uitbetalingsinstellingen die door de vakorganisaties werden opgericht. De Commissie voor de vakbondspremies gaat na of de vakbondspremies werkelijk werden uitbetaald en oefent controle uit op de uitbetalingsinstellingen.

Aangezien dit fonds werd ingesteld bij de diensten van de eerste minister verzoek ik het lid de twee laatste vragen tot de federale eerste minister te richten.

**Vraag nr. 389
van 16 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH**

Intercommunale Interleuven — Samenwerkingsakkoord met andere intercommunales inzake glassortering

Op 3 januari 1993 werd het eerste gemeentelijke afvalbakkenpark van het arrondissement Leuven officieel geopend in Begijnendijk. Bij die gelegenheid meldde

voorzitter Mercken van Interleuven dat de intercommunale in 1995 een glassortingsmachine, ontwikkeld door Elbicom Aarschot, in gebruik zal nemen.

Om deze machine rendabel te laten draaien is het wel nodig dat minstens 7 intercommunales samenwerken. Interleuven sloot daarom, aldus Mercken, al samenwerkingsakkoorden met 14 andere intercommunales. Maar Binnenlandse Zaken zou het akkoord afremmen (krantebericht van 6 januari 1993 in Het Nieuwsblad).

Vermits Interleuven niet vies is van ongegronde verklaringen, noch van intentieverklaringen die nooit verwezenlijkt worden, kreeg ik graag van de minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Over welk soort samenwerkingsakkoord gaat het hier ?
2. Welke 14 intercommunales zijn hierbij betrokken ?
3. Welke bezwaren heeft Binnenlandse Zaken, waardoor dit samenwerkingsakkoord afgeremd wordt ?
4. In welke zin valt glassortering onder de bevoegdheid van Binnenlandse Zaken ? Of gaat het hier om een materie waarvoor de nationale regering bevoegd is en aan wie ik dezelfde vraag liet stellen door een lid van de Senaat ?

Antwoord

1. Het voorgestelde samenwerkingsakkoord is gegrond op de wet van 17 juli 1989 betreffende de economische samenwerkingsverbanden. Het gaat dus niet om een toepassing van het artikel 28 van de wet van 22 december 1986. De in dat artikel bedoelde overeenkomsten behelzen immers niet de oprichting van een afzonderlijke rechtspersoon, wat wel het geval is wanneer de wet van 17 juli 1989 wordt toegepast. In het geciteerde artikel 28 worden overeenkomsten bedoeld die uitsluitend een contractuele band scheppen zonder de creatie van een rechtspersoon, zoals overigens ook reeds bepaald was in het artikel 18 van de vroegere wet van 1 maart 1922.
2. De 14 intercommunales zijn : DDS, Interrand, **I**gemo, Invoco, Igean, IOK, Haviland, Interza, ILVA, Intercompost, IVNWL, IVVVA, IHK en **I**nterleuven.
3. Het is hoegenaamd niet mijn bedoeling remmend te werken. Wel moet ik de juridische haalbaarheid van het voorgestelde project onderzoeken.

De intercommunale verenigingen vormen als zodanig het wettelijk toegestane samenwerkingsverband tussen gemeenten dat, in uitvoering van het artikel 108 van de Grondwet, aan een specifieke regeling onderworpen is, onder meer qua werking en toezicht (in casu de wet van 22 december 1986). In dit samenwerkingsverband brengen de deelnemende gemeenten een aantal bevoegdheden in om een doelstelling van welbepaald gemeentelijk belang te verwezenlijken.

Net zo min als gemeenten kunnen de **intercommunales** zich verenigen in andere vormen van samen-

werkingsverband. Dit was nochtans het voorstel van Interleuven. Sommige bepalingen van de wet van 17 juli 1989 zijn ten andere onverenigbaar met de grondbeginselen van de intercommunale samenwerking.

4. De glassortering op zich behoort niet tot mijn bevoegdheid als Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden. Ik treed in dit dossier enkel op als uitvoerend van het toezicht op de regionale en lokale besturen. Als onderdeel van het globale afvalstoffenbeleid valt de glassortering onder de bevoegdheid van mijn collega van Leefmilieu.

Vraag nr. 391
van 17 september 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse taalgrensgemeenten met faciliteiten — Gebruik Franstalige formulieren

In antwoord op een vraag die ik voorlegde aan de federale minister van Binnenlandse Zaken aangaande het taalgebruik in bestuurszaken in gemeenten met faciliteiten, stelt deze dat de berichten en mededelingen zowel in het Nederlands als in het Frans moeten zijn opgesteld.

Wat de formulieren betreft neemt de Raad van State de stelling in dat de wetgever de Koning enkel heeft gemachtigd tot het coördineren en niet tot het aanpassen of aanvullen van de wetgeving in kwestie. Derhalve was de Koning niet gemachtigd het koninklijk besluit uit te vaardigen van 18 juli 1966 houdende coördinatie van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Dat koninklijk besluit bepaalde dat naast de mededelingen en de berichten, voortaan ook de formulieren zowel in het Nederlands als in het Frans dienden te worden opgesteld.

Verwijzend naar het artikel 12, derde lid van de gecoördineerde wetten meent de federale minister nochtans dat deze formulieren in het Nederlands of in het Frans moeten worden gesteld naar gelang de taal van de gebruiker.

Aangezien het toezicht op de naleving van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken voor de taalgrensgemeenten toevertrouwd werd aan de gewesten vernam ik graag de zienswijze van de minister in verband met het gebruik van Franstalige formulieren in Vlaamse taalgrensgemeenten met faciliteiten.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, kan ik het lid meedelen dat geïndividualiseerde formulieren in de taalgrensgemeenten onder de toepassing vallen van artikel 12, derde lid van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken : ze moeten gesteld zijn in het Nederlands of in het Frans naar gelang de taal waarvan de betrokken inwoner zich heeft bediend of het gebruik heeft gevraagd.

Indien het lid een concreet geval bedoelt, verzoek ik hem mij dit ter kennis te brengen.

Vraag nr. 394
van 24 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Onteigeningsaanvraag voor ontwateringsbekken in Asse — Stand van zaken

Tegen de vestiging van de slibvanger voor rioolkolken zijn er heel wat bezwaarschriften ingediend bij het gemeentebestuur van Asse.

Toen de lokale overheid onder druk van het stijgende protest de grond aan het einde van de Pontbeeklaan niet wou afstaan aan de intercommunale Haviland, besloot deze een onteigeningsaanvraag in te dienen.

De ligging is voor de inwoners van de deelgemeente Zellik onaantvaardbaar, omdat zowat de helft van alle industriezones in Groot-Asse al in Zellik gevestigd is.

1. Kan de minister mij een stand van zaken meedelen inzake dit dossier ?
2. Wat is het advies van het gemeentebestuur naar aanleiding van de aanvraag tot grondafstand ?
3. Kan de minister mij meedelen waar de vestiging van de slibvanger gepland is ?

Antwoord

Er is op dit ogenblik door de intercommunale vereniging Haviland bij mijn administratie geen onteigeningsdossier ingediend met het oog op de aanleg van een slibvanger voor rioolkolken in Asse. Er is evenmin door de gemeente zelf een verzoek tot onteigening voorgelegd.

Uit de inlichtingen die ik officieus heb ingewonnen blijkt onduidelijkheid. Enerzijds deelt Haviland mee geen onteigening te overwegen omdat de gronden door de gemeente zelf zouden worden verworven. Anderzijds verklaart de gemeente dat zij wel degelijk een openbaar onderzoek organiseert, maar dat zulks gebeurt op verzoek van Haviland.

Voor de betrokken slibvanger zou effectief een inrichtingsplan bestaan en de vestiging zou voorzien zijn op een terrein aan het einde van de Pontbeeklaan op de grens tussen Zellik en Sint-Agatha-Berchem.

Ik volg deze zaak van nabij en ik houd het lid op de hoogte.

H. WECKX

VLAAMSE MINISTER VAN CULTUUR EN
 BRUSSELSE AANGELEGHEIDEN

Vraag nr. 168
van 7 september 1993
van de heer M. CAPOEN

Logiesverstreckende bedrijven — Gegevens

Op 6 juni 1991 verstreek de overgangperiode waarbij alle logiesverstreckende bedrijven in Vlaanderen

moesten voldoen aan de exploitatievoorwaarden, de brandveiligheid en de classificatie volgens het nieuwe decreet op de logiesverstrekkende bedrijven.

1. Welk percentage van het kamerbestand in Vlaanderen beantwoordt thans aan de vooropgestelde normen ?
2. Wat is deze verhouding in verband met de hotels, gelegen aan de Vlaamse kust ?
3. Wat is het totale aantal bedden in logiesverstrekkende bedrijven aan de Vlaamse kust ? Hoeveel is daarvan vergund ?
4. Hoeveel processen-verbaal werden er door de inspecteurs van het VCGT opgesteld in verband met niet-vergunde hotels ? Hoeveel processen-verbaal daarvan hebben betrekking op logiesverstrekkende bedrijven aan de Vlaamse kust ?
5. Werden er reeds niet-vergunde hotels gedwongen gesloten ?
6. Welke verschillende maatregelen zullen getroffen worden tegen niet-vergunde hotels ?

Antwoord

Wegens het ontbreken van exact statistisch cijfermateriaal van niet vergunde logiesverstrekkende bedrijven, kamers en/of bedden, kunnen op de deelvragen 1, 2 en 3 geen cijfermatige verhoudingen tussen aantal niet-vergunde en vergunde kamers worden meegedeeld. Hierna volgt enkel cijfermateriaal dat slaat op vergunde bedrijven, kamers en/of bedden.

1. Het aantal kamers dat thans beantwoordt aan de vooropgestelde normen bedraagt per 1 september 1993 21.906.
2. Het aantal kamers dat beantwoordt aan de vooropgestelde normen en specifiek gelegen zijn aan de Vlaamse kust, bedraagt per 1 september 1993 7.976.
3. Het aantal bedden, berekend in functie van het aantal vergunde logiesverstrekkende bedrijven bedraagt voor Vlaanderen 53.761, waarvan voor de kuststreek 21.852. Voor Brussel 19 gemeenten bedraagt het aantal bedden 23.759 (NIS-cijfer voor 1992, vrijgegeven op 3 augustus 1993).
4. Door de inspecteurs van het VCGT werden reeds 193 processen-verbaal opgesteld. Daarvan hebben er 134 betrekking op bedrijven, gevestigd aan de kust.
5. Tot op heden werd er 1 logiesverstrekkend bedrijf gedwongen gesloten.
6. De maatregelen die worden getroffen tegen niet vergunde hotels zijn in eerste instantie de opmaak van processen-verbaal, die voor verder gevolg worden doorgegeven aan de bevoegde gerechtelijke instanties, voorts bij nieuwevestigingen het niet afgeven van attesten nodig voor het handelsregister, het weren van de niet-vergunde bedrijven uit de hotelgids, uit de toeristische brochures en andere promotionele activiteiten van het VCGT, het weren uit de toeristische publikaties allerhande van de lokale toeristische diensten en uit de reserveringscentrales (bijvoorbeeld Oostende, Antwerpen, . . .).

Vraag nr. 169
van 7 september 1993
van de heer M. CAPOEN

Logiesverstrekkende bedrijven — Classificatiecriteria

Door de vergunningsaanvraag wordt een logiesverstrekkend verblijf automatisch gecontroleerd, en ambtshalve ingedeeld in categorieën met toebedeling van 1 tot 5 sterren.

Ook na het toekennen van de vergunning kan men ingedeeld worden in een hogere categorie, mits een nieuwe aanvraag wordt ingediend. De classificatie van 1 tot en met 4 sterren is opgebouwd rond een aantal objectieve criteria, weergegeven in een uitgebreide lijst van zeventien punten met onderverdelingen.

Voor de vijfde categorie wordt ook de subjectieve appreciatie van degene die de controle uitvoert, in rekening gebracht.

1. Bestaat er enige ruimte voor subjectieve interpretatie bij de classificatie van 1 tot en met 4 sterren ?
2. Wanneer zijn de normen en criteria voor de classificatie voor het laatst aangepast ?
3. Onder punt 17 (“overige voorzieningen”) wordt als norm vanaf categorie 3 vooropgesteld de mogelijkheid tot aanschaffing van tabaksartikelen, terwijl de gelijksoortige mogelijkheid tot aankoop van lectuur, kranten, toiletartikelen, giftartikelen slechts in aanmerking wordt genomen vanaf categorie 5. Het wordt dus belangrijker geacht in een hotel te kunnen roken dan een krant te kunnen lezen.

Mede in het kader van een gezondheidspolitiek, die de huidige minister bevoegd voor toerisme toch nauw aan het hart moet liggen, lijkt een dergelijke voorwaarde totaal onzinnig : een hoteluitbater die wenst bij te dragen tot een goede gezondheid van zijn cliënteel, moet toch niet worden verplicht om hen rookwaren aan te bieden.

Kan er worden overwogen om deze voorwaarde te laten vallen, of minstens te beperken tot categorie 5 ?

Antwoord

1. Inzake de classificatie 1 tot en met 4 sterren bestaat er geen mogelijkheid tot subjectieve interpretatie. De normen zoals opgenomen in het besluit van de Vlaamse Executieve van 29 juli 1987 tot vaststelling van de voor logiesverstrekkende bedrijven geldende exploitatievoorwaarden en tot regeling van de toekenning van de voor die exploitatie vereiste vergunningen, worden strikt toegepast.
2. Deze normen werden het laatst gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Executieve van 31 juli 1990 (Belgisch Staatsblad van 24 oktober 1990), dit ingevolge de uitvoering van een internationale conventie, met name een aanbeveling van het comité van ministers van de Benelux Economische Unie, ondertekend in Brussel op 25 juni 1986 waarbij de regeringen zich ertoe verbonden de nodige maatregelen te nemen om de Benelux-classificatie toe te passen.

3. De norm betreffende het voorzien van de mogelijkheid tot aanschaffing van tabaksartikelen vanaf de categorie 3 is in eerste instantie het gevolg van het feit dat de opmaak destijds van deze classificatienorm afgestemd werd op de vermelde Beneluxclassificatie. Ik deel ten volle de bezorgdheid van het lid voor de volksgezondheid, in het bijzonder inzake de kankerpreventie en zal bij mogelijke toekomstige besprekingen op Europees en Benelux-niveau tot aanpassing van deze classificatienormen, de suggestie van het lid aanbevelen.

Vraag nr. 171
van 10 september 1993
van de heer F. DE MAN

Kunstencentrum Vooruit — Optreden Blokbuster

In het programmablad van Kunstencentrum Vooruit v.z.w. in Gent lees ik dat op 1 oktober 1993 door de feitelijke vereniging Blokbuster zal gerockt worden tegen racisme.

Tegelijk lees ik in het programmablad dat het Vooruitseizoen mogelijk gemaakt wordt met de steun van de Vlaamse Gemeenschap, de stad Gent en de provincie Oost-Vlaanderen.

Ik neem aan dat een hoogstaande cultuurtempel als de Vooruit derhalve ook bij de minister is komen aankloppen voor enige pecunia.

Kan de minister dat bevestigen ?

Kan de minister meedelen onder welke vormen die v.z.w. gesteund wordt door de gemeente, de provincie en de Vlaamse Executieve ?

Is de minister op de hoogte van het feit dat Blokbuster gedirigeerd wordt door de extreem-linkse groupuscules PVDA en SAP ?

Meent de minister niet dat een door de overheid gesubsidicerd kunstencentrum geen podium mag verlenen aan een groep als Blokbuster die in het verleden duidelijk heeft gemaakt geen geweld te schuwen ?

Welke normen worden gehanteerd om een podium te verlenen in het door de overheid gesubsidieerde Kunstencentrum Vooruit ?

Kan bijvoorbeeld een vereniging als de Vlaams Blok-Jongeren toegang krijgen tot het Kunstencentrum ?

A n t w o o r d

1. Ik kan bevestigend antwoorden op de vraag van het lid in verband met de erkenning en subsidiëring van de v.z.w. Vooruit. Op 30 juni 1993 is de Vlaamse regering positief ingegaan op het verzoek van v.z.w. Vooruit, om deze v.z.w. voor de periode 1993-1996 te erkennen als kunstencentrum, en heeft de Vlaamse regering beslist om de v.z.w. een jaarsubsidie van 24 miljoen frank beschikbaar te stellen. Dit is gebeurd in het kader van het decreet van 27 januari 1993, houdende regeling van de subsidiëring voor de werking van organisaties voor podiumkunsten, en op unaniem voorstel van 28 april 1993 van de Raad voor Kunstencentra.

De voorgaande jaren werd deze v.z.w. eveneens gesubsidieerd, samen met nog zes andere kunstencentra.

2. In naleving van het genoemde podiumkunstendecreet van 27 januari 1993 wordt de v.z.w. wel dege-lijk jaarlijks gecontroleerd en geëvalueerd op basis van de decretaal vastgelegde criteria, te weten : het beleidsplan, de infrastructuur, de eigen producties, de vernieuwende impact, de artistieke kwaliteit, de artistieke keuzes, de uitstraling in Vlaanderen, het publieksbereik en de regelmatigheid van de voorstellingen.
3. Het staat de v.z.w. Vooruit uiteraard vrij zijn programma autonoom te bepalen, en dit in overeenstemming met de inhoudelijke artistieke keuzes van dit centrum. Het is vanzelfsprekend dat de overheid daarin geen selecterende of censurerende bevoegdheid heeft. De erkenning en subsidiëring is, zoals reeds gesteld, enkel gebaseerd op de kwaliteitsbeoordeling vooraf van de globale eigen programmering en de evaluatie achteraf van de werking van het kunstencentrum. Daarnaast kan de v.z.w. natuurlijk ook vrij haar infrastructuur verhuren aan derden, wat in de meeste kunstencentra in functie van een adequate exploitatie toegepast wordt.
4. Wat het optreden van Blokbuster op 1 oktober 1993 betreft, kan ik meedelen dat dit optreden voorkomt in de zaalverhuur die plaatsvindt in de ruime infrastructuur van v.z.w. Vooruit. In de zaalverhuur zijn voornamelijk spektakelgenres en moderne muziek zoals rock, pop, folk, blues opgenomen. Het voornoemde optreden maakt derhalve geen deel uit van de eigen programmering van v.z.w. Vooruit, en staat dan ook niet vermeld in de bijgaande brochure "Vooruit geluid".
5. Het lijkt mij helemaal niet ongepast dat de kunstencentra aandacht hebben voor en medewerking verlenen aan racismebestrijdende activiteiten. De overheid heeft trouwens zelf al vaker racismebestrijdende campagnes ondersteund of opgezet in verschillende sectoren van de cultuur, onderwijs en media.

Vraag nr. 178
van 15 september 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

Radionieuwsuitzendingen BRTN — Vervullen informatieopdracht

In de ochtendniewsuitzendingen van de BRTN-radio van 9 september 1993 werd meegedeeld dat de Gentse gemeenteraad een politiman ontslagen had omdat hij bij de vrouwenhandel betrokken was.

In geen enkel opzicht is deze bewering in overeenstemming te brengen met de aanklachten die tegen deze persoon werden geformuleerd. Wel is het zo dat één en ander aan het licht kwam naar aanleiding van de werkzaamheden van de parlementaire onderzoekscommissie met betrekking tot de mensenhandel.

Is de minister van oordeel dat de BRTN in deze zaak zijn informatieopdracht op een behoorlijke wijze vervuld heeft ?

Antwoord

In het bericht van de radionieuwsdienst van de BRTN was sprake van “betrokkenheid bij de vrouwenhandel”. Volgens Van Daele betekent betrokken zijn “in iets gemoeid zijn”. Nu blijkt dat de ontslagen politie-officier hand- en spandiensten heeft verleend aan de exploitant van een cabaret, waar vrouwen tot prostitutie werden gedwongen. Was hij daardoor “in iets gemoeid”? De gemeenteraad van Gent was blijkbaar van oordeel dat het om zwaarwichtige feiten ging, aangezien de betrokkene ontslagen werd.

Vraag nr. 179
van 15 september 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

BRTN-radiouitzending Voor de Dag – Vervullen informatieopdracht

In de uitzending Voor de Dag brengt de BRTN-radio dagelijks om 6.30 uur bericht over de belangrijkste krantekoppen van de dag.

Op 30 augustus 1993 werd gemeld dat de voornaamste titel van De Standaard van die dag als volgt luidde : „Israël en PLO op het punt elkaar te herkennen.” Groot was mijn verbazing toen ik na dit gehoord te hebben, moest vaststellen dat, in tegenstelling met wat beweerd werd, de voornaamste titel van die krant op de **IJzerbedevaart** betrekking had.

Is ‘de minister van oordeel dat de openbare omroep in dit geval zijn informatieopdracht naar behoren heeft vervuld ?

Antwoord

In Voor de Dag van 30 augustus is op geen enkel ogenblik gezegd dat het nieuws over het midden-oosten de voornaamste titel van De Standaard was. Uit de tekst blijkt dat alleen is gezegd : “De. toenadering tussen Israël en de Palestijnen haalt de voorpagina van de andere kranten” en dan volgen De Standaard, Het Belang van Limburg en De Morgen.

Vraag nr. 180
van 15 september 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

BRTN-televisieuwsuitzending in verband met Vlaams Blok-betoging – Tekortkomingen

Op zaterdag 4 september 1993 had er tijdens een Vlaams Blok-betoging een ernstig incident plaats. De klankman van een Duitse TV-ploeg liep hierbij ernstige verwondingen op.

Een en ander kwam ruim aan bod in de BRTN-televisieuwsuitzendingen van zondag 5 september om half acht.

Het slachtoffer werd geïnterviewd en verklaarde dat collega Filip Dewinter vanaf 10 meter afstand alles had zien gebeuren en dit zonder tussen te komen. Dit was flagrant onwaar vermits heel wat getuigen, waaronder

ikzelf, gezien hebben dat Dewinter zich op dat ogenblik in een andere straat bevond.

De BRTN die de tijd gevonden had om foto’s van het gebeuren bij de krant Het Volk op te vragen, had het echter niet nodig gevonden Filip Dewinter op te bellen om naar zijn versie te informeren.

1. Is het logisch dat de openbare omroep iemand ernstig laat beschuldigen zonder naar zijn lezing der feiten te informeren ?
2. Is dit conform de informatieopdracht van de BRTN ?
3. Werd het neutraliteitsprincipe hier niet geschonden ?

Antwoord

De **klankman** van ZDF was in de hele zaak een bevoorrechte getuige. Een interview met hem was dan ook zeker verantwoord. uit de tekst van de journaalbijdrage blijkt dat de versie van het Vlaams Blok twee keer is meegedeeld, een eerste keer in de studio-inleiding en daarna nog eens in de commentaar bij de beelden. De versie van de heer De Winter kwam uit het verslag van Belga. Hem nog eens erna een telefonische reactie vragen had dus eigenlijk geen zin meer.

Vraag nr. 182
van 16 september 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

BRTN-radiouitzending Voor de dag – Gebruik vreemde woorden

In de radiouitzending Voor de Dag van zaterdag 11 september 1993, had een BRTN-journalist die de komende verkiezingen in Noorwegen behandelde, het onder meer over de politieke “issues” van deze verkiezingen.

Naar verluidt is de BRTN dermate bezorgd over de kwaliteit van onze taal, dat zij er aan gedacht heeft reclame-uitzendingen in het dialect te verbieden.

Ik neem dus aan dat er ook instructies met betrekking tot het vermijden van te veelvuldig gebruik van vreemde woorden worden gegeven.

Graag had ik vernomen of de minister dit kan bevestigen en zo ja, of het hierboven aangehaalde voorbeeld niet aantoont dat deze instructies op zijn minst herbevestigd moeten worden.

Antwoord

De strijd voor taalzuiverheid is een strijd die dag aan dag moet worden geleverd, ook bij de BRTN. Tijdens de opleiding wordt ruime aandacht besteed aan de problematiek en de taalraadsman en de hiërarchie zorgen er bestendig voor dat waar nodig opmerkingen worden gemaakt.

Vraag nr. 185
van 17 september 1993
van mevrouw S. CREYF

Télé-Bruxelles — Erkennung

Kan de minister mij het volgende meedelen ?

1. Heeft Télé-Bruxelles een aanvraag ingediend tot erkenning als regionale TV-omroep voor Brussel en/of Halle-Vilvoorde ?
2. Zo ja, gebeurde dit op de wijze bepaald in het decreet op de regionale televisie ?
3. Op welke wijze werd het dossier verder afgehandeld ?

Antwoord

Télé-Bruxelles heeft geen aanvraag tot erkenning als niet-openbare televisievereniging ingediend voor Brussel of voor Halle-Vilvoorde.

Vraag nr. 194
van 28 september 1993
van de heer J. DE MOL

BRTN — Elektronisch abonnement op derde-wereld-nieuwsagentschap IPS

Ik verneem dat de BRTN niet langer een elektronisch abonnement heeft op het derde-wereldnieuwsagentschap IPS. De grote nieuwsleveranciers van de BRTN zijn de persagentschappen Reuter, AFP en AP, aangevuld door Europese en Amerikaanse kranten en tijdschriften. Hiermee legt de BRTN zich neer bij de stelling dat het publiek niet geïnteresseerd is in derde-wereldnieuws en dat dit nieuws het publiek afstoot. We moeten ons echter de vraag stellen of het publiek nog op een degelijke manier wordt geïnformeerd over wat er gebeurt in de landen van het zuiden.

Is het juist dat BRTN niet langer een elektronisch abonnement heeft op het derde-wereldnieuwsagentschap IPS ? Zo ja, wat is hiervoor de reden ?

Antwoord

De BRTN-nieuwsdienst heeft gedurende één jaar (van 1 november 1990 tot 31 december 1991) een proefabonnement gehad op het nieuwsagentschap IPS. Tijdens die periode is gebleken dat IPS een interessante bijkomende informatiebron was maar dat de jaarlijkse abonnementsprijs niet opwoog tegen het beperkte gebruik dat ervan werd gemaakt. Daarom is het abonnement niet vernieuwd. Dit wil echter in geen geval zeggen dat de BRTN-nieuwsdienst niet geïnteresseerd zou zijn in derde-wereldnieuws. Dat blijkt uit de nieuwsbulletins en de duidingsprogramma's.

Vraag nr. 195
van 30 september 1993
van de heer L. STANDAERT

BRTN-teletekst — Persoverzicht

Tot voor kort kon men via BRTN-teletekst een overzicht krijgen van de binnenlandse pers. Dit overzicht omvatte zowel de dag- als de weekbladpers. Sinds enkele weken krijgen wij nog enkel een overzicht van de dagbladpers.

Alle andere, buitenlandse televisiezenders breiden constant hun Teletekstdiensten uit. Het ligt dan ook in de lijn van verwachtingen dat de informatie over de binnenlandse pers uitgebreid zou worden en dat eventueel een overzicht van de buitenlandse pers opgenomen wordt.

Mag ik een woordje uitleg omtrent het verdwijnen van het overzicht van de weekbladpers ?

Antwoord

Rekening houdend met de financiële middelen waarover de BRTN beschikt is een uitbreiding van de Teletekstdienst niet mogelijk. Wat wel nu en dan gebeurt is een herschikking van het aanbod.

Het schrappen van de weekbladenrubriek maakt deel uit van een grondige hervorming waarbij werd gestreefd naar een grondige actualisering van de service-rubrieken. Zo verdwenen een groot aantal statische rubrieken (bijvoorbeeld Spoorverbindingen, Wegenwerken, Recepten, BRTN-publikaties). De geschrapte rubrieken bleken overigens stuk voor stuk weinig succesvol.

Het overzicht van de kranten werd behouden maar bij nazicht van de rubriek Weekbladen bleek dat die de jongste tijd erg hybride was geworden met naast elkaar bladen als Solidair, Knack, Flair en Joepie. Specifiek politieke persorganen waren er vrijwel niet meer. Daarmee rekening houdend werd beslist de rubriek te schrappen.

L. VAN DEN BOSSCHE

VLAAMSE MINISTER VAN ONDERWIJS EN
 AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 239
van 9 september 1993
van de heer M. BARTHOLOMEEUSSEN

Decreet rechtspositie gesubsidieerd onderwijzend personeel — Definitie vacante betrekking

In het decreet rechtspositie gesubsidieerd onderwijzend personeel van 27 maart 1991 wordt in artikel 5

punt 5 een definitie gegeven van het begrip vacante betrekking.

Het besluit van 29 april 1992 van de Vlaamse Executieve betreffende de terbeschikkingstelling geeft uitvoering aan de artikels 56, 58 en 59 van dit decreet.

In artikel 2, paragraaf 2, punt 4 van dit besluit worden eveneens de begrippen vacature en vacante betrekking gehanteerd.

Het komt mij logisch voor dat de definities die gelden voor het decreet, onverkort worden gebruikt voor de uitvoeringsbesluiten van dit decreet. De administratie van de minister stelt dat deze begrippen niet identiek zijn.

Kan de minister uitsluitel geven over deze definities en nog mededelen of zijn administratie van deze logica overtuigd is ?

Antwoord

De geciteerde definities van de begrippen vacante betrekking en vacature zijn inderdaad niet volledig identiek.

In dit verband meen ik te mogen wijzen op de inleidende zin van :

— artikel 5 van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige **personeelsleden** van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde psyche-medisch-sociale centra,

— artikel 2, paragraaf 2 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 29 april 1992 betreffende de terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking, de reffectatie, de wedertewerkstelling en de toekenning van een wachtgeld of wachtgeldtoelage,

die respectievelijk luiden :

— voor de toepassing van deze titel (Titel II. — De rechtspositie van de gesubsidieerde personeelsleden van de instellingen en centra van het gesubsidieerd onderwijs) wordt verstaan onder ;

— voor de toepassing van dit besluit wordt begrepen onder.

Ofschoon het de voorkeur verdient een begrip steeds op dezelfde wijze te omschrijven, kan het in sommige welbepaalde gevallen wenselijk zijn een meer of minder restrictieve omschrijving te geven aan eenzelfde of een gelijksoortig begrip.

Dit was het geval in het kader van de terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking, de reffectatie, de wedertewerkstelling en de toekenning van een wachtgeld of wachtgeldtoelage:

Om dit verschil duidelijk te stellen werd in het besluit van de Vlaamse Executieve van 29 april 1992 het begrip vacature gebruikt, terwijl in het decreet van 29 maart 1991 sprake is van vacante betrekking.

Vraag nr. 242
van 13 september 1993
van de heer J. DE ROO

Tijdelijke leerkrachten — Pre- en postnataal verlof

In de sociale wetgeving en in alle statutaire regelingen worden de periodes van pre- en postnataal verlof van vrouwen met arbeid gelijkgesteld.

Dit blijkt niet het geval te zijn voor de tijdelijke leerkrachten in het onderwijs. Zo worden bij de „uitgestelde betaling” voor de maanden juli en augustus (voor juli berekend op grond van de prestaties van september tot december van het vorig schooljaar en voor augustus op grond van de prestaties van januari tot juni) de periodes van pre- en postnatale rust, die niet bezoldigd worden, voor 0 frank in aanmerking genomen. Dit betekent een belangrijk financieel verlies.

1. Wat is hiervoor de reden ? Welke juridische grondslag heeft deze berekeningswijze ?
2. Acht de minister het niet wenselijk aan die discriminatie een eind te maken ?
3. Tevens zou ik graag vernemen hoe het deel van het vakantiegeld en van de jaareindepremie, die berekend worden respectievelijk op grond van de prestaties van maart en oktober, wordt berekend in geval er geen loon is voor drie maanden wegens pre- of postnataal verlof.

Antwoord

1. Bij artikel 7, paragraaf 1 van het koninklijk besluit nummer 63 van 20 juli 1982 houdende wijziging van de bezoldigingsregels van toepassing op het onderwijzend en daarmee gelijkgesteld personeel van het onderwijs met volledig leerplan en van het onderwijs voor sociale promotie of met beperkt leerplan, gewijzigd bij artikel 1 van het koninklijk besluit nummer 269 van 31 december 1983, werd de wijze van uitbetaling van de wedde voor de tijdelijke personeelsleden vastgesteld.

Artikel 7, paragraaf 1, punt 3 regelt de uitgestelde bezoldiging. Overeenkomstig deze bepaling is de uitgestelde bezoldiging gelijk aan het produkt verkregen door de voor het betreffende schooljaar betaalde daglonen te vermenigvuldigen met 0,2.

Hierbij dient erop te worden gewezen dat ingevolge de programmawet van 22 december 1989 de vergoeding inzake het bevallingsverlof, de moederschapsuitkering, aan de tijdelijke leerkrachten van het door de gemeenschappen ingericht of gesubsidieerd onderwijs uitbetaald wordt door de ziekenfondsen onder het toezicht van de Rijksdienst voor Ziekten en Invaliditeitsverzekering.

Een tijdelijk personeelslid dat tijdens het schooljaar een bevallingsverlof krijgt, ontvangt voor de duur van dit verlof geen bezoldiging van het departement Onderwijs.

2. Op deze vraag kan niet zonder meer worden geantwoord. Er zal nagegaan moeten worden of nog geen andere toestanden aanleiding geven tot zogenaamde discriminatie, alvorens enige wijziging aan de bestaande reglementering in het vooruitzicht te stellen.
3. Voor de berekening van het vakantiegeld geldt het koninklijk besluit van 30 januari 1979 betreffende de toekenning van een vakantiegeld aan het personeel van 's lands algemeen bestuur. Artikel 4 van dit besluit bepaalt het volgende :

„Voor volledige prestaties die verricht werden gedurende het ganse referentiejaar wordt het vakantiegeld als volgt vastgesteld :

1. voor het forfaitair gedeelte :
2. voor het wijzigbaar gedeelte :

het wijzigbaar gedeelte bedraagt 1 percent van de jaarlijkse wedde(n), zoals die gekoppeld is (zijn) aan de index van de consumptieprijzen, die de wedde(n) bepalen welke verschuldigd is (zijn) voor de maand maart van het vakantiejaar.

Dit percentage wordt berekend op basis van de wedde(n) die **zou(den)** verschuldigd zijn voor de beschouwde maand, wanneer het personeelslid voor die maand geen of slechts een gedeeltelijke wedde ontvangen heeft.“.

Ook de eindejaarstoelage bestaat uit een forfaitair gedeelte en een veranderlijk gedeelte.

Luidens artikel 5, paragraaf 2, punt 2 van het koninklijk besluit van 23 oktober 1979 houdende toekenning van een eindejaarstoelage aan sommige titularissen van een ten laste van de Schatkist bezoldigd ambt, bedraagt het veranderlijk gedeelte 2,5 percent van de jaarlijkse brutobezoldiging die tot grondslag diende voor de berekening van de bezoldiging aan de gerechtigde verschuldigd voor de maand oktober van het in aanmerking genomen jaar.

Voor een personeelslid dat niet bezoldigd werd tijdens de maand oktober bepaalt artikel 5 paragraaf 3 eerste lid van het besluit het volgende :

„Wanneer de betrokkene het voordeel van zijn bezoldiging niet heeft genoten voor de maand oktober van het inaanmerking genomen jaar, komt voor de berekening van het veranderlijk deel van de toelage die jaarlijkse brutobezoldiging in aanmerking welke voor de berekening van zijn bezoldiging voor deze maand tot grondslag zou hebben gediend, indien deze laatste bezoldiging verschuldigd was geweest.“.

Vraag nr. 244
van 15 september 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

Doelgroepen non-discriminatiebeleid — Gegevens

In de gemeenschappelijke verklaring inzake een non-discriminatiebeleid in het onderwijs dat onder meer

door de minister werd ondertekend, staat dat het om de volgende doelgroep gaat : de leerlingen waarvan de grootmoeder langs moederszijde niet in België geboren is en niet in het bezit is van de Belgische of Nederlandse nationaliteit door geboorte en waarvan de moeder ten hoogste tot het einde van het schooljaar waarin **zij** de leeftijd van 18 jaar bereikte, onderwijs heeft genoten. Aan beide voorwaarden moet tegelijk voldaan worden.

Kan de minister meedelen hoeveel van die kinderen zich bevinden in het :

- katholiek vrij onderwijs ;
- gemeentelijk onderwijs ;
- provinciaal onderwijs ;
- gemeenschapsonderwijs ?

Kan hij ook meedelen welk percentage die kinderen in de respectievelijke netten vormen tegenover de overige schoolbevolking ?

Graag had ik ook vernomen waarom voor de bepaling van deze doelgroep uitsluitend met de vrouwelijke afstamming van deze kinderen rekening wordt gehouden.

Antwoord

Wat het gewoon basisonderwijs betreft telde het gemeenschapsonderwijs 4.708 doelgroepleerlingen (5,5 percent), het officieel gesubsidieerd onderwijs 4.824 doelgroepleerlingen (5,3 percent) en het vrij gesubsidieerd onderwijs II. 127 doelgroepleerlingen (2,6 percent). De telling van de doelgroepleerlingen is evenwel beperkt tot de zogenaamde onderwijsvoorrangsgebieden zodat de meegedeelde cijfers het reële aantal doelgroepleerlingen onderschat.

Voor het secundair onderwijs is het vooralsnog niet mogelijk deze cijfers mee te delen omdat het aantal scholen dat voor bijkomende ondersteuning in aanmerking komt, beperkt is in aantal en beperkt is tot de eerste graad.

Op de vraag waarom voor de bepaling van de doelgroep enkel met het opleidingsniveau van de moeder is rekening gehouden, kan ik antwoorden dat het preciezer zou zijn om met het opleidingsniveau van beide ouders rekening te houden. Dit maakt evenwel dat de afbakening van de doelgroep ingewikkelder wordt. Uit onderzoek blijkt dat de opvoeding en de zorg voor de scholing van de kinderen nog overwegend bij de moeder berust. Informatie omtrent het opleidingsniveau van de vader wijzigt dan ook weinig aan de omvang van de doelgroep en is als indicator dan ook niet effectief. Vandaar dat ervoor werd geopteerd enkel de informatie omtrent het opleidingsniveau van de moeder te laten doorspelen bij de omschrijving van doelgroepleerlingen.

Vraag nr. 245
van 16 september 1993
van de heer A. DENYS

Universiteitsstudenten met statuut van topsporter — sociale begeleiding

In tegenstelling tot andere landen werden in Vlaande-

ren nog maar weinig maatregelen genomen die de combinatie van universitaire studies met topsport vereenvoudigen.

Vandaag spelen universiteiten daarop in door de examenreglementen zodanig aan te passen dat zij flexibiliteit creëren ten voordele van universiteitsstudenten-topsporters. Een van de aanpassingen bijvoorbeeld is de mogelijkheid die geboden wordt om de eerste kandidatuur te spreiden over twee jaar. Evenwel blijven hierbij nog een aantal problemen met betrekking tot de sociale begeleiding van dergelijke studenten bestaan. Meer bepaald verliezen deze studenten het tweede jaar het recht op een studiebeurs en worden zij verplicht tweemaal een inschrijvingsgeld te betalen.

Kan de minister meedelen op welke wijze voor deze problematiek een concrete oplossing kan worden gevonden en of hij bereid is op korte termijn hier werk te maken ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het lid meedelen dat de universiteitsbesturen bevoegd zijn voor het vaststellen van de onderwijsregeling voor de aangeboden opleidingen (artikel 45 decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap) en voor het opstellen van de examenreglementen (artikel 46 van voormeld decreet). Deze bepalingen zijn voldoende soepel zodat bijzondere regelingen voor specifieke groepen van studenten, zoals topsporters kunnen worden opgenomen. Aan een aantal Vlaamse universiteiten werden reeds een aantal concrete initiatieven genomen inzake informatie, begeleiding en studie- en examenfaciliteiten. ,

Ik kan het lid tevens melden dat in de schoot van de Vlaamse Interuniversitaire Raad een werkgroep werd belast met het geven van aanbevelingen om zo te komen tot een aantal interuniversitaire afspraken inzake studie en topsport (onder meer interuniversitaire informatieverstrekking, vastleggen criteria voor de erkenning van het statuut van student-topsporter, studie- en examenfaciliteiten, interuniversitaire samenwerking inzake materiële en infrastructurele voorzieningen).

Tevens wordt aan de universiteiten de mogelijkheid geboden om deeltijdse opleidingen aan te bieden. Deze geboden mogelijkheden staan open voor alle studenten.

Wat het recht op een studiebeurs betreft kan ik het lid meedelen dat een inschrijving voor een voltijds programma één van de voorwaarden uitmaakt om een studiebeurs te genieten. Studenten die opteren voor een deeltijds programma verliezen dus hun recht op een studiebeurs.

Het inschrijvingsgeld voor een deeltijds programma daarentegen bedraagt slechts de helft van dat van een voltijds programma.

Door het aanbieden van deeltijdse programma's kan het universiteitsbestuur een niet onbelangrijke mogelijkheid aanreiken om het studieprogramma te spreiden. Ook kan het universiteitsbestuur enige soepelheid aan de dag leggen.

Ik meen dat de universiteiten reeds voldoende waardevolle instrumenten bezitten om voor studenten in uitzonderlijke situaties een uitkomst te bieden. De Vlaamse overheid dient aldus geen extra maatregelen te nemen.

**Vraag nr. 246
van 21 september 1993
van de heer L. MARTENS**

Vervoer gehandicapte leerlingen – Niet betalen facturen december 1992

Verschillende beroepsvervoerders en directies van vrije scholen voor buitengewoon onderwijs melden mij dat de betaling van hun facturen en hun subsidiëring voor het vervoer van gehandicapte leerlingen tijdens de maand december 1992 nog niet werden uitgevoerd door het departement Onderwijs.

1. Kan de minister mij meedelen waarom er nog niet werd betaald voor het vervoer van december 1992, terwijl er voor de eerste maanden van 1993 blijkbaar geen problemen zijn ?
2. Kan de minister mij meedelen wanneer de betrokkenen hun geld voor de maand december 1992 zullen ontvangen ?
3. Kan de minister mij meedelen of hij maatregelen genomen heeft opdat dezelfde problemen zich niet zouden herhalen voor december 1993 en 1994 ?
4. Als zou blijken dat noch de schooldirecties, noch de beroepsvervoerders, noch de VLOR aan de basis liggen van het niet betalen van de bedragen waarop zij reeds 7 maanden recht hebben, welke compensaties van financiële of andere aard zal de minister dan geven aan de gedupeerden ?

Antwoord

1. Voor de betaling van het vervoer van december 1992 deed zich het probleem van de bijkredieten 1992 voor.
2. Mijn administratie heeft de opdracht gekregen het nodige te doen opdat de betrokkenen hun betaling zeer spoedig zouden ontvangen.
3. Door de hervorming van het leerlingenvervoer zijn de nodige maatregelen genomen opdat dezelfde problemen zich niet meer zouden herhalen.
4. Op basis van het ministerieel besluit van 29 maart 1983, artikel 6 is het niet mogelijk enige compensatie te verlenen.

**Vraag nr. 247
van 24 september 1993
van de heer J. ANSOMS**

Eindtermen – Veiligheid en gezondheid

Op 18 maart in Gent, ter gelegenheid van een studiedag van de VDVHB op de slothappening van het Europees Jaar voor Veiligheid en Gezondheid op het

Werk 1992-1993, heeft een afgevaardigde van het kabinet, de heer **Damen**, verklaard dat de minister de opdracht heeft gegeven om veiligheid en gezondheid op te nemen in de vakoverschrijdende eindtermen. Deze verklaring werd overigens met enthousiasme begroet door de aanwezige veiligheidskundigen, voornamelijk dienst hoofden VGV van onderwijsinstellingen.

In het document De Eindtermen, "Wat heb je vandaag op school geleerd? — Algemene toelichting bij de Eindtermen" van augustus 1993 van de DVO, is hiervan echter geen sprake. In dit document wordt immers enkel van gezondheidseducatie gesproken.

1. Graag vernam ik van de minister in welke bewoordingen hij bovengenoemde opdracht aan de DVO gegeven heeft en, indien ervan uitgegaan zou zijn dat veiligheidsopvoeding een onderdeel zou zijn van gezondheidseducatie, op basis van welke reglementering of op basis van welk document tot die opvatting werd gekomen.
2. Hebben bepaalde leden van de werkgroep "vakoverschrijdende eindterm gezondheidseducatie" een veiligheidsopleiding gevolgd en in voorkomend geval, welke?

Antwoord

In de mate waarin dit nog nodig was heb ik de DVO de opdracht gegeven om voor het basisonderwijs en voor de eerste graad van het secundair onderwijs vakoverschrijdende eindtermen rond onder meer gezondheidseducatie op te stellen.

Internationaal gaat men er in alle documenten van uit dat veiligheidsopvoeding voor deze leeftijdsgroep ingebed zit in gezondheidsopvoeding in ruime zin. Deze veiligheidsaspecten kan het lid trouwens terugvinden voor het basisonderwijs in Wereldoriëntatie, onderdeel technologie en onderdeel natuur.

Voor de eerste graad SO zijn „veiligheids-eindtermen” terug te vinden binnen gezondheidsopvoeding. Deze vakoverschrijdende eindtermen worden samen met de „vak”-eindtermen voor de eerste graad SO in de loop van het najaar ter discussie gesteld van het geïnteresseerde publiek.

De specifieke vakgerichte „veiligheids-eindtermen” voor natuurwetenschappen, technische- en beroepsvakken zullen worden opgenomen binnen de eindtermen van betreffende vakken en binnen de specifieke beroepsprofielen. Hiervoor zal de DVO uiteraard een beroep doen op experts.

Vraag nr. 248
van 24 september 1993
van de heer J. ANSOMS

Onderwijs — Vorming inzake veiligheid en gezondheid

De dienstplicht wordt afgeschaft. Dit heeft een aantal gevolgen voor onder meer scholen en jeugdbewegingen. Het is inderdaad zo dat via de legerdienst heel wat leerkrachten, opvoeders en jeugdleiders een vorming betreffende veiligheid en hygiëne gekregen heb-

ben die van ongemeen nut was voor een veilige en gezonde organisatie van voornamelijk outdoor-activiteiten.

Wordt deze lacune die nu zal ontstaan, via het onderwijs opgevangen?

Antwoord

Ik meen dat het effect van de dienstplicht op de noodzakelijke kennis en vaardigheden voor leerkrachten inzake outdoor-activiteiten bijzonder klein was. Alle leerkrachten die vanuit hun vak of opleiding met kinderen op excursie gaan, hebben deze vaardigheden op een actieve wijze ingeoefend tijdens hun initiële opleiding. Voor de leerkrachten die om een of andere reden deze opleiding niet gekregen hebben, zijn er voldoende nascholingsmogelijkheden om dit gebrek weg te werken.

Vraag nr. 249
van 24 september 1993
van de heer J. ANSOMS

Veiligheid en gezondheid op school — Aanbod en toegankelijkheid documentatie

De landen aangesloten bij het Internationaal Arbeidsbureau beschikken alle over een nationaal documentatiecentrum betreffende arbeidsbescherming. In België heeft het ministerie van Tewerkstelling en Arbeid deze taak toevertrouwd aan de Nationale Vereniging ter Voorkoming van Arbeidsongevallen (NWA).

Preventie van arbeidsongevallen gebeurt ook door de vorming van de toekomstige werknemers en werkgevers in het onderwijs. Om deze reden bevat de bibliotheek van de NVVA een aantal werken betreffende veiligheid en gezondheid op school. Interessant aan deze bibliotheek is dat ze werkt volgens een internationaal aanvaard systeem van codificatie van werken betreffende veiligheid en gezondheid, een systeem dat nuttig en noodzakelijk is omdat inzake veiligheid en gezondheid de UDC- en SISO-classificatie niet bruikbaar is. De databank van deze bibliotheek is overigens on-line te raadplegen.

Graag vernam ik van de minister of er beslissingen zijn genomen om ervoor te zorgen dat ook specifiek voor het onderwijs een databank van werken over veiligheid en gezondheid, inzake onderwijs aangelegd en toegankelijk gemaakt zou worden.

Indien dit niet mogelijk is, wordt er dan voor gezorgd dat ADIOV hieraan voldoende aandacht zou besteden?

Bestaan er plannen om ervoor te zorgen dat de huidige mediatheek van het departement Onderwijs, die reeds beschikt over een belangrijk en vlot toegankelijk fonds, aangevuld zou worden met een aanbod inzake veiligheid en gezondheid op school?

Antwoord

De ADIOV-databank bevat beschrijvingen van onderwijsdocumenten. Ook documenten over veiligheid en

gezondheid inzake onderwijs komen dus uiteraard in aanmerking en verschillende documenten betreffende dit thema werden reeds opgenomen.

Bevraging op de descriptoren veiligheid, veiligheidsonderwijs en gezondheidsopvoeding, levert een literatuurlijst van 37 items.

De verwerking nam een aanvang in 1991. In de toekomst zal dit verder worden uitgebreid. Deze databank is on-line te raadplegen.

Vraag nr. 256
van 8 oktober 1993
van de heer M. CAPOEN

Diensten Vlaamse Gemeenschap – Gebruik namen van deelgemeenten in adressen

Bij de invoering van de nieuwe postnummers op 1 oktober 1990 gaf de toenmalige minister van PTT, de heer Colla, de aanbeveling om bij de adressering na het nieuwe postnummer de naam van de deelgemeente op te geven.

Op een parlementaire vraag van collega Jan Loones van 27 maart 1990 antwoordde de minister : „De Regie der Posterijen heeft steeds aangeraden om na het postnummer de benaming van de vroegere deelgemeente te gebruiken. Dit kan in bepaalde gevallen zelfs de verwerking van de briefwisseling vlotter laten verlopen. Bovendien zal de brochure met de nieuwe postnummers die in september in elke brievenbus van het rijk zal worden verdeeld, nogmaals de raadgeving bevatten om de benaming van de deelgemeenten bij het opstellen van een adres te blijven gebruiken.” (Vragen en Antwoorden, Kamer, 22 mei 1990, blz. 9040).

Op 24 september 1990 stelde de heer Loones aan alle ministers van de Vlaamse regering een schriftelijke vraag over hoe de aanbeveling van de PTT-minister in de praktijk zou worden omgezet.

Een gecoördineerd antwoord op deze vraag werd verstrekt door de heer L. Van Den Bossche, toenmalig minister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1989-1990, nr. 21 van 12 oktober 1990, blz. 1085). De minister stelde toen dat de Vlaamse regering zich niet geroepen voelde om appreciaties toe te kennen aan raadgevingen die uitgaan van de nationale minister bevoegd voor de Post. Verder antwoordde hij dat de minister van PTT de aanbeveling formuleerde „om in de praktijk te worden toegepast zonder bevestiging te behoeven van de leden van de Executieve”.

Drie jaar later wens ik toch de volgende vragen te stellen :

1. Zetten de diensten en de administraties van de Vlaamse Gemeenschap nu inderdaad de namen van de deelgemeenten bij de adressering ? Welke diensten en administraties wel, welke niet ?
2. Zo niet, wat is daarvoor de reden ?
3. Welke initiatieven zullen de leden van de Vlaamse regering nemen opdat desgevallend de namen van

de deelgemeenten bij de adressering wel zouden worden gebruikt, overeenkomstig de aanbeveling van de vroegere PTT, thans Belgacom ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Het gecoördineerde antwoord op deze vraag zal verstrekt worden door de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen.

J. SAUWENS

VLAAMSE MINISTER VAN VERKEER, BUITENLANDSE HANDEL EN STAATSHERVORMING

Vraag nr. 145
van 14 september 1993
van de heer L. BARBE

Monumenten – Onteigening

Artikel 4 van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen luidt als volgt : „Wanneer er voor een gerangschikt gebouw of monument gevaar zou bestaan voor verval of beschadiging, zo het in bezit blijft van zijn eigenaar, mag de Koning, op aanvraag of na advies van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen, machtiging verlenen tot onteigening ten algemene nutte, hetzij door de Staat, hetzij door de gemeente.“.

Kan de minister mij de lijst van de monumenten opgeven, waarbij deze procedure is toegepast, met vermelding van datum van machtiging ? In welke gevallen was dat op aanvraag van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen ?

Antwoord

Bij het Bestuur Monumenten en Landschappen is slechts één geval bekend waarbij een monument werd onteigend op basis van artikel 4 van de wet van 7 augustus 1931.

Het betreft het huis Rodenborch, Grote Markt 40 in Antwerpen. De onteigening kwam er op verzoek van de stad Antwerpen na een gunstig advies van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen uitgebracht op 27 juni 1974.

Vraag nr. 147
van 17 september 1993
van mevrouw S. CREYF

Kasteel van Beaulieu in Machelen – Restauratie

Het kasteel van Beaulieu in Machelen werd in 1654 gebouwd in opdracht van de machtige familie Thurn und Taxi. In de loop der eeuwen veranderde het kasteel regelmatig van eigenaar om uiteindelijk in 1928

afgebroken te worden. Na de afbraak van één toren werden de slopingswerken stopgezet. In 1950 werd het in verval geraakte kasteel beschermd monument, waardoor het definitief van de slopingshamer werd gered. In 1980 kocht het ministerie van Nederlandse Cultuur het kasteel aan. Door de verschillende fasen van de staatsvorming is de Vlaamse overheid nu eigenaar van dit beschermd monument, dat evenwel zwaar beschadigd is door het vrij spel van de natuurelementen en het vandalisme. In 1992 kwam het kasteel nog even in de aandacht van de media door de diefstal van vier historische houten panelen uit het plafond. De Vlaamse overheid heeft toen gereageerd door het **dichtmetse** len van de **toegangen** maar de aftakeling van dit beschermd monument blijft onverminderd doorgaan. Nochtans moet een eigenaar van een beschermd monument instaan voor de meest elementaire maatregelen zoals het herstellen van het dak, het dichtmaken van ramen en deuren enzovoort. In 1990 werden de restauratiekosten geraamd op 250 miljoen; vandaag zal de overheid meer dan 300 miljoen nodig hebben om het monument te herstellen.

1. Heeft de Vlaamse overheid als eigenaar de intentie dit waardevol historisch en tevens beschermd monument te restaureren ?
2. Zo ja, wanneer kunnen de restauratiewerken starten ?
3. Welk budget is er ter beschikking om dit monument te restaureren ?
4. Welke directe maatregelen worden er genomen om verdere aftakeling te voorkomen ?
5. Waarom heeft de Vlaamse overheid in het verleden geen enkele maatregel genomen om het Beaulieukasteel te redden ? Zo heeft zij de restauratiekosten nodeloos opgedreven.
6. Wat is de uiteindelijke bestemming van het kasteel na de uit te voeren restauratie ?

Antwoord

Aangezien het kasteel van Beaulieu in Machelen eigendom is van de Vlaamse Gemeenschap, behoort het tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting om een antwoord te verstrekken.

L. DETIEGE

VLAAMSE MINISTER VAN TEWERKSTELLING EN SOCIALE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 60
van 7 september 1993
van de heer D. RAMOUDT

Weer- Werkproject renovatiewerken sociale woonwijk in Oostende — Begeleiding

Begin mei startten in de Oostende sociale woonwijk Terve de renovatiewerken die door het ministerie gesubsidieerd worden.

Naar verluidt zijn de bewoners van die wijk evenwel niet te spreken over de manier waarop die werken werden aangepakt. Immers, de renovatiewerken gebeuren in samenwerking met de VDAB en het zijn dan ook langdurige werklozen die in het kader van een weerwerkproject deze renovatiewerken uitvoeren. Wat op zich natuurlijk een nobel initiatief is. Maar de werken zouden volgens de bewoners gebeuren zonder deskundige begeleiding van een bekwame vakman. Aangezien het voor de meeste werklozen dan ook de eerste maal is dat zij dergelijk werk moeten doen, schieten de werken traag op. Zo was er een geval waarin het maar liefst een volledige maand duurde alvorens de nieuwe vloer van een kleine oppervlakte van 5 vierkante meter klaar was.

Wat is de minister van plan te ondernemen om dergelijke situaties te voorkomen ?

Vindt de minister het verantwoord dat deze werken blijkbaar gebeuren zonder een degelijke, professionele begeleiding ?

Antwoord

De v.z.w. Sociaal Woon-Werkatelier fungeert als promotor van een project in het kader van de Weer-Werkactie. Met de werkgever werd een conventie van onbepaalde duur gesloten voor de tewerkstelling van 12 ongeschoolde gesubsidieerde contractuelen (uitgedrukt in voltijdse equivalenten).

Het grootste deel van de 12 Weer-Werkgesco's die in dienst werden genomen, volgde een opleiding van 12 weken bij de VDAB-beroepsopleidingen. Dat sommige Weer-Werkeren geen beroepsopleiding volgden, bleek een grote handicap te zijn waardoor het project in een eerste fase eerder moeizaam verliep.

De dienst Weer-Werk-Oostende van de VDAB leverde inmiddels de nodige inspanningen om geschikte vervangingskandidaten door te verwijzen. Per module werkt nu één vaktechnisch beter opgeleide Weer-Werker, naast zwakkere elementen.

Van meet af aan stelde de werkgever een instructeur aan die de Weer-Werkgesco's op de werkvloer begeleidt en arbeidsattitudes bijbrengt. Daarnaast werd een technisch begeleider aangeworven.

Ik ben dan ook van mening dat het project momenteel deskundig wordt begeleid. De problemen uit de beginperiode zijn wellicht te wijten aan het feit dat door de werkgever de specifieke aard van het Weer-Werkgesco-project verkeerd werd ingeschat. Een meer selectieve toelevering van kandidaat-weerwerkers zorgde voor een verbetering van de situatie.

Ten slotte wil ik het Raadslid herinneren aan de filosofie van de Weer-Werkprojecten. Die zijn gericht op de doorstroming van de risicogroepen op de arbeidsmarkt naar het normale economische circuit. De begeleiding — zowel vaktechnisch als naar arbeidsattitude — is daarbij essentieel. Eén en ander impliceert evenwel dat deze projecten inzake arbeidsproductiviteit niet vergeleken kunnen worden met de standaardnormen die gelden in de privé-sector.

Vraag nr. 61
van 17 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

VDA B – Opleidingen bouwsector

Zowat één op drie vacatures bij de VDAB, die langer openstaan dan normaal, komt uit de bouwsector.

Er blijkt een groot tekort te zijn in de bouwsector aan geschoolde metselaars, bekisters, ijzervlechters, stuka-doors, vloerders, dakwerkers en monteurs centrale verwarming. Ook specifieke functies als schrijnwerkers, plaatsers, kunststofmonteurs, elektriciens, installateurs of plaatsers van sanitaire installaties worden door de bouwsector dringend gezocht.

Daarentegen valt het op dat er ook veel werkzoekenden zijn in de bouwsector. Dit wijst erop dat er problemen zijn inzake de leeftijd van de werkzoekenden, alsook inzake de ervaring die zij in de sector bezitten. Het kan natuurlijk ook zijn dat er iets schort aan de opleiding van de betrokkenen. Het blijkt inderdaad dat één op drie van de werkzoekenden in de bouwsector als handlanger ingeschreven is, terwijl het aandeel vacatures voor handlangers nog geen 3 percent draagt.

Meent de minister niet dat de VDAB specifieke opleidingen voor de bouwsector, nog meer dan in het verleden, zou moeten opzetten om aan de vraag van de bouwsector te voldoen ?

Zijn er recent initiatieven genomen om dergelijke opleidingen te intensifiëren en het aantal te vermeerderen ?

Antwoord

De opleidingen in de bouwsector nemen een belangrijke plaats in in de opleidingsplanning van de VDAB. Binnen deze sector biedt de VDAB immers meer dan vijftig opleidingsmodules aan voor werkzoekenden of werknemers. Deze opleidingen gebeuren in eigen centra of in bedrijven en worden gegeven door eigen instructiepersoneel of in samenwerking met derden.

1. Initiatieven en objectieven voor 1993

Eind 1992 werden een aantal nieuwe opleidingsinitiatieven goedgekeurd, waarvan de effectieve uitvoering in 1993 van start is gegaan. In het kader van het begeleidingsplan werd ook in 1993 een ruim pakket van nieuwe initiatieven in de bouwsector goedgekeurd, waarvan de start van de nieuwe secties op korte termijn plaatsvond. Uiteraard werd hierbij rekening gehouden met de situatie op de arbeidsmarkt in de bouwsector en de wachttijden voor bepaalde opleidingen in sommige centra.

Voor 1993 is een toename van het aantal opleidingsuren in de bouwsector gepland van 28,16 percent tegenover 1992. Dit wijst duidelijk op een verruiming van de geplande VDAB opleidingsactiviteiten in deze sector voor 1993.

2. Actuele realisatie in 1993 voor VDAB-opleidingen binnen de bouwsector

Eind juli 1993 waren reeds 991.830 uren gerealiseerd in de bouwsector, dit is 61,1 percent van het gestelde jaarobjectief en 78,3 percent van de gerealiseerde uren in 1992. Ook het aantal opleidingen in deze sector eind juli 1993 bereikt bijna het niveau van 1992 : in juli 1993 werden 3.248 bouwopleidingen beëindigd ten opzichte van 3.659 in totaal voor 1992. Wat betreft begonnen opleidingen is het aantal per juli 1993 4.194 tegenover 4.671 voor heel 1992.

3. Versterking van de sectoriële samenleving

Naar aanleiding van de afspraken gemaakt in het kader van de Vlaamse Werkgelegenheidsconferentie werd de samenleving VDAB-sector geïntensifiëerd. De opleidingsplanning zal in de toekomst ook mee geadviseerd worden door de sectoriële partners. Dit moet toelaten maximaal in te spelen op de knelpunten in de sector.

4. Conclusie

De VDAB-Beroepsopleiding deelt de mening dat de discrepantie tussen vraag en aanbod op de arbeidsmarkt van de bouwsector eerder een kwalitatief (ervaring, leeftijd, scholing) dan een kwantitatief probleem is. Ook de conclusies van de studiecommissie Maris, opgericht in de schoot van de SERV, wijzen ondubbelzinnig in die richting. Zoals hierboven vermeld en aangetoond tracht de VDAB-Beroepsopleiding binnen haar mogelijkheden mee dit te verhelpen door intensifiëring en uitbreiding van haar opleidingscapaciteit in de bouwsector, waardoor de opgeleide cursisten een ruimere scholing en ervaring verkrijgen.

De VDAB-Beroepsopleiding verwacht voor het jaar 1994 dat het aantal opleidingen in de bouwsector ongeveer hetzelfde zal zijn als voor het jaar 1993.

Gedetailleerde cijfergegevens worden wegens de omvang rechtstreeks aan het lid bezorgd.

Vraag nr. 63
van 27 september 1993
van de heer H. BROUNS

Sociale economie – Besteding krediet

In de begroting voor 1994 liet de minister 100 miljoen frank inschrijven ter stimulering van de sociale economie. Graag had ik het volgende vernomen.

1. Hoe zal dit geld worden verdeeld in de diverse sectoren van de sociale economie ?
2. Welke normen worden er gehanteerd bij de toekenning van de gelden ?
3. Welke industrieën worden er ontwikkeld in het kader van de sociale economie ?

Antwoord

Met de kredieten die op de begroting 1994 beschikbaar gesteld zijn voor sociale economie zullen premies wor-

den uitbetaald aan bedrijven die de tewerkstelling van langdurig werkloze laaggeschoolden prioritair stellen (invoegbedrijven). De premie moet worden gezien als een compensatie voor het rendementsverlies dat het bedrijf heeft door personen uit de doelgroep tewerk te stellen. De premies worden gedurende maximaal 3 jaar gegarandeerd en hebben een degressief karakter. Na drie jaar moet het bedrijf zelfbedruipend zijn.

Bedrijven kunnen erkend worden als invoegbedrijf (sociale economiebedrijf) wanneer ze tegemoetkomen aan een aantal voorwaarden en wanneer ze een serie verbintenissen onderschrijven.

De erkenningscriteria zijn :

1. Rechtsvorm :

Enkel handelsverenigingen en burgerlijke verenigingen met een handelskenmerk kunnen voor erkenning in aanmerking komen.

2. Bedrijfscultuur :

Wil een bedrijf erkend worden als invoegbedrijf, dan moet een bedrijfsklimaat worden geschapen waarbij personen en arbeid voorrang krijgen op kapitaal en kapitalisatie. Er moet worden gezocht naar organisatievormen waarbij democratische medezeggenschap samengaat met efficiënt management.

Deze criteria kunnen vanzelfsprekend niet op een strikte wijze worden getoetst, maar zullen belangrijke randafwegingen zijn bij de beoordeling van erkenningsaanvragen.

Naast het meer juridische onderzoek van de principesverklaringen in de statuten worden de voorgestelde processen om tot aangepaste arbeidsverhoudingen en tot integratie tussen doelgroep- en niet-doelgroep personeel te komen, aan een waardeoordeel onderworpen.

3. Geen negatieve maatschappelijke meerwaarde :

Bij de evaluatie van erkenningsaanvragen zal een inschatting gebeuren van de maatschappelijke waarde, een meting van de effecten van de activiteiten op een breder niveau dan dat van het bedrijf, van het aangeboden produkt of de verstrekte dienst. Nagegaan zal worden of produkten of produktiewijzen het milieu niet vervuilen, of deze bijdragen tot een duurzame ontwikkeling en of het produkt of de dienst een maatschappelijk nut heeft.

4. Tewerkstellingsvolume :

Opdat geen overdreven tijd en energie zou moeten worden gestopt in de erkenningsprocedure wordt een tewerkstelling van 5 voltijds equivalenten per bedrijf, waarvan minstens 3 doelgroepwerknemers als strikt minimum opgelegd. Dit wil niet zeggen dat een gefaseerde tewerkstelling uitgesloten is. Deze moet wel worden aangevraagd en toegekend. Bijkomende doelgroepsubsidiëring kan enkel worden toegestaan indien wordt vastgesteld dat geen vermindering plaatsvond van het globale tewerkstellingsvolume.

5. Potentiële rendabiliteit :

Met de uiteindelijke evaluatie van de potentiële rendabiliteit op korte termijn, staat of valt de erkenning als invoegbedrijf. De appreciatie van de autonome loonvorming zal gebeuren na inzage van een bedrijfs- en financieel plan, en in voorkomend geval, van marktstudies en voorgestelde marketingstrategieën.

6. Onderaannemingsbeperking :

Van invoegbedrijven die onderaanneming in het vooruitzicht stellen, wordt geëist dat deze activiteiten voor minstens drie verschillende bedrijven uitgevoerd zouden worden.

Een invoegbedrijf moet de volgende engagementen aangaan, wil het worden erkend :

1. De invoegbedrijven aanvaarden dat de selectie van het doelgroep personeel door het Weer-Werkteam en de begeleidingsplanbemiddelaars gebeurt, en dat deze ook na de tewerkstelling instaan, voor de nazorg. De begeleiding van werknemers door het Samenwerkingsverband Sociale Economie is niet verplicht.
2. De invoegbedrijven verbinden er zich toe tot 5 jaar na de eerste loonsubsidiëring de kapitaalvergoeding tot 8 percent te beperken.
3. De invoegbedrijven verbinden zich ertoe de doelgroepwerknemers met contracten van onbepaalde duur in dienst te nemen.
4. De invoegbedrijven verbinden zich ertoe hun werkgevers de in sector vigerende CAO-lonen uit te betalen. Bij onstentenis hiervan worden lonen uitbetaald die op jaarbasis minstens even hoog zijn als de weddes van personeelsleden met vergelijkbare kwalifikaties van de diensten van de Vlaamse Gemeenschap, bezoldigd in een wervingsgraad.
5. De invoegbedrijven verbinden zich ertoe gedurende minstens 8 jaar het aantal voltijds equivalenten doelgroepwerknemers te handhaven. Bij niet-geautoriseerde vermindering hiervan, zij het door niet-vervanging van een doelgroepwerknemer, zij het door vervanging door andere personeelsleden, wordt de voor die arbeidsplaats uitgekeerde loonsubsidiëring teruggevorderd.
6. De invoegbedrijven verbinden zich ertoe ambtenaren tot het bedrijf toe te laten die controleren of aan de opgelegde voorwaarden en de aangegane verbintenissen tegemoetgekomen wordt.
7. De invoegbedrijven verbinden zich ertoe het aantal doelgroepwerknemers binnen de drie maanden tewerk te stellen, tenzij anders wordt bepaald bij de erkenning.

De beleidsmaatregelen met betrekking tot de invoegbedrijven hebben een experimenteel karakter. Erkenningen worden projectmatig toegestaan. Dit houdt in dat geen verdeling over mogelijke sectoren of industrieën werd vastgelegd.

Vraag nr. 66
van 8 oktober 1993
van de heer M. CAPOEN

Zie :

L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
 Vraag nr. 256
 van 8 oktober 1993
 van de heer M. Capoen
 Blz. 1163

Antwoord

Het gecoördineerd antwoord op bovengenoemde vraag zal worden verstrekt door de heer L. Van Den Brande, Minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 76, 5)

L. VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE
 REGERING,
 VLAAMSE MINISTER VAN ECONOMIE, KMO,
 WETENSCHAPSBELEID, ENERGIE EN
 EXTERNE BETREKKINGEN

Vraag nr. 126
van 1 september 1993
van de heer L. BARBE

Vergunningen voor ontginningen — Toekenning

Het bestuur Natuurlijke Rijkdommen en Energie is onder meer bevoegd inzake vergunningen voor ontginningen zoals graverijen voor baksteenaarde. Het gaat hier om activiteiten die een bijzonder grote oppervlakte beslaan en een zeer belangrijke weerslag hebben op het landschap.

De procedure voor het verlenen van dergelijke vergunningen vindt men terug in de wet van 5 januari 1957 tot wijziging van de bij koninklijk besluit van 15 september 1919 gecoördineerde wetten betreffende de mijnen, groeven en graverijen. De opgelegde procedure vertoont echter een belangrijk democratisch deficit : beperkt openbaar onderzoek, bekendmaking beslissing enkel aan de aanvrager, geen beroepsmogelijkheid, geen advies van het college van burgemeester en schepenen enzovoort. Het is dan ook niet te verwonderen dat er al jaren sprake van is om deze wetgeving grondig aan te passen. In de vorige regering liet de bevoegde minister een voorontwerp van oppervlaktedelfstoffen-decreet opstellen, alsook een oppervlaktedelfstoffenplan. Tot vandaag is het ontginningsbeleid in Vlaanderen immers in geen enkel document terug te vinden

en het blijft dan ook raden op welke basis er al of niet vergunningen worden verleend.

1. Wat is de stand van zaken aangaande het voorontwerp van oppervlaktedelfstoffen-decreet en het oppervlaktedelfstoffenplan ?
2. Hoeveel aanvragen tot ontginningsvergunningen voor graverijen werden er de laatste 5 jaar aangevraagd en hoeveel werden er verleend ? (Graag gegevens per jaar met vermelding oppervlakte en volume ontginning).
3. Hoeveel processen-verbaal werden er de laatste 5 jaar opgesteld door het bestuur Natuurlijke Rijkdommen en Energie wegens overtreden van deze wetgeving ? (Graag gegevens per jaar)

Antwoord

De regelgeving inzake de toelating om graverijen te ontginnen wordt vastgelegd door het koninklijk besluit van 15 april 1959, gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 september 1962.

Volgens deze besluiten mag een graverij niet worden ontgonnen zonder de toelating van de minister die het mijnwezen in zijn bevoegdheid heeft. Na de wetten tot hervorming der instellingen wordt deze toelating, wat het Vlaamse Gewest betreft, gegeven bij ministerieel besluit van de Vlaamse minister die bevoegd is voor de natuurlijke rijkdommen.

Volgens artikelen 7 tot en met 9 van het koninklijk besluit van 15 april 1959 worden bij het openbaar onderzoek, dat bij gelegenheid van de vergunningsaanvraag voor een graverij gevoerd wordt, achtereenvolgens geraadpleegd :

- alle belanghebbenden die door de voorgeschreven aanplakking van de vergunningsaanvraag in de gemeente van deze aanvraag op de hoogte worden gebracht ;
- alle besturen van de Vlaamse en de federale overheid die bij de aanvraag belang hebben ;
- de bestendige deputatie van de provincieraad van de provincie waar de vergunningsaanvraag gebeurt.

In de wettelijk vastgelegde vergunningsprocedure werd in geen mogelijkheid tot beroep tegen de ministerieële beslissing voorzien. Volgens de wetgeving op de werking van de Raad van State is echter steeds beroep bij deze Raad mogelijk, wat in het verleden reeds enkele keren gebeurde.

Bij het voeren van een ontginningsbeleid inzake graverijen steunt de bevoegde minister zich op de **gewestplanvoorzieningen** waarin de **grondstoffenbevoorrading** van de graverijen werd opgenomen en op de adviezen die bij gelegenheid van elke vergunningsaanvraag bij de bevoegde diensten worden ingewonnen.

Naast de toelating, tot graverijontginning is bovendien een bouwvergunning (reliëfwijzigingsvergunning) vereist zodat de wenselijkheid om een graverij al dan niet toe te laten ook uit oogpunt van ruimtelijke ordening wordt onderzocht.

Afschriften van het ministerieel besluit van toelating voor een graverij worden voor de goede orde opgestuurd naar :

- de burgemeester van de betrokken gemeente ;
 - de gouverneur van de betrokken provincie ;
 - Arohm ;
 - de administratie van het mijnwezen van de federale overheid.
1. Het voorontwerp van oppervlakedelfstoffende-creet, opgesteld door een werkgroep van de Universiteit Gent, werd ontvangen en onderzocht.

Inmiddels werd het vergunningsstelsel van groeven echter opgenomen in het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem), zodat een belangrijk gedeelte van de oppervlakedelfstoffen reeds opnieuw gereguleerd werd. Het zou nutteloos en verwarrend zijn een ander en parallel lopend vergunningsstelsel in te voeren voor het overblijvend klein gedeelte van de oppervlakedelfstoffen.

Het oppervlakedelfstoffenplan, opgesteld door een werkgroep van de VUB, werd eveneens ontvangen en onderzocht. Het plan diende op verschillende plaatsen op aanwijzing van de bevoegde administratie geactualiseerd en verbeterd te worden. Thans is het dienstig als inventaris van de verschillende voorhanden zijnde oppervlakedelfstoffen in het Vlaamse Gewest en kan als beleidsondersteunend document gebruikt worden bij de beoordeling van voorgestelde gewestplanwijzigingen, BPA's, APA's en dergelijke.

In bijgevoegde tabel wordt een overzicht gegeven van het aantal vergunningen en de aard ervan. De oppervlakte die wordt weergegeven betreft de nieuw vergunde percelen. Het ontginbaar volume is een benadering op basis van de toegelaten ontginningsdiepte of geologisch optimale dikte vermenigvuldigd met de nieuw vergunde oppervlakte.

Gegevens betreffende de toelatingen om graverijen te ontginnen, gegeven tijdens de jongste jaren :

2. Jaar	Vergunningen	Oppervlakte	Ontginbaar volume
1988	2 vergunningen	10 ha	400.000 m ³
1989	geen vergunningen	0 ha	m ³
1990	6 vergunningen	37 ha	6.710.~ m ³
1991	2 vergunningen 2 overdrachten 1 wijziging voorwaarden	13 ha	1.300.000 m ³
1992	4 vergunningen (1 gedeeltelijke weigering) 1 weigering 1 wijziging voorwaarden	10,2 ha	795.000 m ³
1993	4 vergunningen	20,2 ha	630.000 m ³

In behandeling : 3 vergunningsaanvragen

3. Er werden in de loop der jongste 5 jaar geen proces-verbaal opgesteld door het bestuur Natuurlijke Rijkdommen en Energie. In het verleden is gebleken dat zulke handelwijze niet de meest efficiënte weg was om op te treden tegen onregelmatigheden, onder meer wegens de laattijdige behandeling of de seponering van de processen-verbaal.

In geval van vastgestelde onregelmatigheid neemt het bestuur thans contact op met de ontginning om de onregelmatigheid in orde te brengen, c.q. ongedaan te maken. Indien dit geen bevredigend resultaat oplevert, wordt de burgemeester van de gemeente en eventueel andere toezichthoudende diensten op de hoogte gebracht en wordt in overleg een oplossing gezocht en opgelegd aan de in gebreke zijnde ontginning. Deze manier van optreden levert de meeste resultaten op en draagt bij tot het herstel van het landschap en de veiligheid en gerieflijkheid van de omgeving.

T. KELCHTERMANS

VLAAMSE MINISTER VAN
OPENBARE WERKEN,
RUIMTELIJKE ORDENING EN
BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 308
van 14 juni 1993
van de heer L. BARBE

N 42 Geraardsbergen-Gent — Kostprijs

De voorganger van de minister liet een studie maken waarin de kostprijs van de verbetering van het bestaande tracé N 42 Geraardsbergen-Gent in Sint-Lievens-Esse vergeleken werd met de aanleg van een nieuw tracé. Hieruit bleek dat de onteigeningen voor het verbeteren van de bestaande weg 65 miljoen zouden kosten, voor de aanleg van een nieuw tracé 28 miljoen. De aanpassingswerken van de bestaande weg zouden 95 miljoen kosten, de aanleg van de nieuwe weg 85 miljoen. In antwoord op mijn parlementaire vraag van 29 maart 1993 (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1992-1993, nr. 13 van 17 mei 1993, blz. 711) geeft de minister nieuwe cijfers voor deze kosten die stukken hoger liggen dan die van zijn voorganger :

- onteigeningen voor aanpassing van de bestaande weg : 80 miljoen (+ 23 percent) ;
- aanpassingswerken bestaande weg : 130 miljoen (+ 73 percent) ;
- onteigeningen nieuwe weg 58 miljoen (+ 107 percent) ;
- aanleg nieuwe weg 140 miljoen (+ 8 percent).

In totaal betekent dit dat de kosten voor de verbetering van de bestaande weg met 31 percent zijn gestegen, die voor de nieuwe weg met 75 percent. Wat dat laatste betreft, veronderstel ik dat een deel van die extra kosten te wijten zijn aan de aanleg van de tunnel onder de Schipstraat.

De voorganger van de minister koos voor het nieuwe tracé en stelde dat na aanleg van dit tracé "de bestaande weg moet worden hersteld".

1. Hoe verklaart de minister de sterke verhoging van de kosten voor de verbetering van de bestaande weg (zowel onteigeningen als aanleg) ?

2. Gaat het bij de vermelde onteigeningen voor de verbetering van de bestaande weg enkel om onteigeningen op het grondgebied Herzele of ook op onteigeningen op het grondgebied Zottegem ? (Graag aparte cijfers voor de kosten van de onteigeningen in de twee gemeenten)
3. Hoe verklaart de minister de stijging van de kosten voor de aanleg van het nieuwe tracé ?
4. Is de minister van mening dat na de aanleg van het nieuwe tracé de bestaande weg verbeterd moet worden ? Wat zijn daar de kosten van ?

Antwoord

Het verschil in raming tussen 1990 en 1993 is voornamelijk te wijten aan het feit dat in 1990 een vergelijkende studie gemaakt werd tussen de twee tracés in Herzele, zodat de cijfers alleen betrekking hebben op onteigeningen en werken in Herzele, met uitsluiting van de onteigeningen en de werken in Zottegem. De raming van 1993 houdt rekening met het gehele traject (Zottegem en Herzele).

De cijfers uitgesplitst per gemeente bedragen voor 1990 :

- a. aanpassing van de bestaande gewestweg :

	Zottegem	Herzele	Totaal
- onteigeningen	34.000.000	45.000.000	79.000.000
- wegenwerken	18.750.000	95.000.000	113.750.000
Totaal	52.750.000	140.000.000	192.750.000

N.B. : De raming voor de onteigeningen in Herzele bedroeg 45 mio frank en niet 65 mio frank zoals in de parlementaire vraag vermeld.

- b. aanleg nieuwe weg :

	Zottegem	Herzele	Totaal
- onteigeningen	34.000.000	27.750.000	61.750.000
- wegenwerken	18.750.000	85.000.000	103.750.000
Totaal	52.750.000	112.750.000	165.500.000

De cijfers uitgesplitst per gemeente bedragen voor 1993 :

- a. aanpassing van de bestaande gewestweg :

	Zottegem	Herzele	Totaal
- onteigeningen	34.000.000	46.000.000	80.000.000
- wegenwerken	20.000.000	110.000.000	130.000.000
Totaal	54.000.000	156.000.000	210.000.000

- b. aanleg nieuwe weg :

	Zottegem	Herzele	Totaal
- onteigeningen	34.000.000	24.000.000	58.000.000
- Kokerbrug		40.000.000	40.000.000
- wegenwerken	20.000.000	80.000.000	100.000.000
Totaal	54.000.000	144.000.000	198.000.000

1. De totale verhoging van de kosten voor de verbetering van de bestaande weg bedraagt 8,9 percent (192.750.000 frank naar 210.000.000 frank). De prijsstijging is in feite een aanpassing aan het huidige prijzenpeil.
2. De bovenstaande tabellen geven de aparte cijfers voor zowel 1990 als 1993.
3. De stijging van de kostprijs voor de nieuwe weg bedraagt 19 percent. Deze stijging is een resultaat van :
 - a. een aanpassing aan het huidige prijzenpeil ;
 - b. een vermeerdering voor de bouw van een kokerbrug ;
 - c. een beperkte vermindering wegens het niet aanleggen van 3 kruispunten (o.a. met de Schipstraat).
4. Na de aanleg van de weg volgens het nieuwe tracé, moet de bestaande weg heringericht worden. Dit dient te gebeuren zonder onteigeningen en met de bedoeling deze weg (en dus ook de bebouwde kom) opnieuw leefbaar te maken. De raming bedraagt 50.000.000 frank.

**Vraag nr. 329
van 1 juli 1993
van de heer H. VAN DIENDEREN**

Au toverkeer — Algemene snelheidsbeperking

Snelheid is één van de belangrijkste oorzaken van verkeersongevallen met noodlottige gevolgen. Hoe hoger de snelheid, hoe meer uitstoot ook van schadelijke gassen en hoe meer geluidshinder.

1. Moet de overheid daarom niet in 't algemeen kiezen voor snelheidsverlaging ?
2. In sommige gevallen kiezen plaatselijke besturen voor een snelheidsbeperking. Moet het Vlaamse Gewest die keuze niet als algemene regel bekrachtigen ?
3. Recent heeft de minister twee snelheidsbeperkingen, voorgesteld door de gemeenteraad, verworpen. Het gaat om een snelheidsbeperking tot 50 km/u in de Laaglandlaan (gemeenteraadsbeslissing van 19 mei 1992) en tot 70 km/u op de Oosterweelse Steenweg in Antwerpen (gemeenteraadsbeslissing van 1 september 1992).

Volgens de minister zouden genoemde beperkingen moeilijk te handhaven zijn. Moet door consequente verlaging van de snelheid, sensibilisatie van de automobieliteit en beteugeling van overtredingen niet worden gewerkt aan een algemene snelheidsverlaging? Bewijst de praktijk in de VS niet dat dit mogelijk is?

Antwoord

1. De aanduiding van de snelheid als belangrijkste oorzaak van verkeersongevallen moet worden genuanceerd in die zin dat het gaat om „niet aangepaste snelheid”.

In het algemeen dient te worden gesteld dat niet de vigerende verkeersreglementering (onder meer snelheidsbeperkingen) oorzaak is van niet aangepaste snelheid, maar wel het feit dat deze op grote schaal door de weggebruikers niet gerespecteerd wordt. In die zin heeft de wetgever de algemene snelheidsbeperkingen van 120, 90/70 en 50 km/uur ingesteld, afhankelijk van het wegtype. In woonerven en in zones 30 gelden nog lagere snelheidsbeperkingen (30 km/uur). De snelheidsregeling dient oordeelkundig te worden gekozen, geval per geval.

2. In aanvulling van de algemene snelheidsbeperkingen opgelegd door het verkeersreglement, kunnen de plaatselijke besturen inderdaad nog andere snelheidsbeperkingen invoeren. Het is juist de bedoeling om voor elk wegvak de adequate snelheidsbeperking op te leggen. Een degelijk onderzoek, geval per geval, is noodzakelijk.

Voor de Vlaamse gewestwegen wordt dan ook de politiek gevolgd van het opleggen van logische en aanvaardbare snelheidsbeperkingen, dit alles in uitvoering van een gedifferentieerd snelheidsbeleid.

Het is mijn overtuiging dat het respecteren van de verkeersreglementering door de weggebruikers primordiaal is in de bestrijding van de verkeersonveiligheid en dat het goed opvolgen van gedifferentieerde snelheidsbeperkingen de voorkeur heeft op een niet opgevolgde algemene snelheidsverlaging.

3. De problematiek van snelheidsbeperkingen op de Laaglandlaan en op de Oosterweelsesteenweg in Antwerpen behoort niet tot de bevoegdheid van de gewestelijke minister, wel van de federale minister, aangezien beide wegen geen gewestwegen zijn.

Vraag nr. 343
van 20 juli 1993
van de heer L. BARBE

Doortrekken N 41 Dendermonde-Aalst — Stand van zaken

De minister sprak zich herhaaldelijk uit voor het doortrekken van de N 41 Dendermonde-Aalst, langsheen Denderbelle en door de Dendervallei tot Aalst. Deze weg zou de Dendervallei kruisen ter hoogte van een gebied dat in de Groene Hoofdstructuur werd aangeduid als natuurontwikkelingsgebied. Op het vlak van mobiliteit en ecologie kunnen grote vraagtekens achter

dit project worden gezet. Ook al is het niet wettelijk verplicht een milieueffectenrapport op te maken, toch lijkt dit aangewezen.

1. Welke werken zijn de volgende jaren gepland aan de N 41 Dendermonde-Aalst? (Graag per deel de timing, kostprijs onteigeningen en kostprijs aanleg)
2. Wat is de stand van zaken in verband met de onteigeningen?
3. Vindt de minister het niet noodzakelijk een mobiliteitseffectenrapport op te maken?
4. Vindt de minister het niet noodzakelijk een milieueffectenrapport op te maken?
5. Wat zijn de verwachte verkeersstromen op de verschillende onderdelen van deze weg?
6. Welke veiligheidsvoorzieningen zijn er gepland aan de toekomstige kruispunten met de gewestweg Dendermonde-Aalst en de weg Dendermonde-Denderbelle?

Antwoord

De gewestweg N 41 (Aalst-Dendermonde-Sint-Niklaas) is voor Oost-Vlaanderen één van de belangrijkste noord-zuidverbindingen inzake wegeninfrastructuur. De verwezenlijking van de nog ontbrekende schakels wordt in opeenvolgende fasen gepland.

1. Voor de eerstvolgende jaren zijn overeenkomstig de budgettaire mogelijkheden de volgende werken gepland:
 - a. Grondwerken in de omgeving van de toekomstige Denderbrug.
 Raming van de kostprijs : 43 mio frank.
 Aanbesteding : 1993.
 Uitvoering : 1994.
 - b. Brug over de Dender in Denderbelle.
 Raming van de kostprijs : 130 mio frank.
 Aanbesteding : 1994.
 Uitvoering : 1995.
 - c. Wegenwerken in het vak tussen de gewestwegen N 406 (Oudegem) en N 47 (Lebbeke).
 Raming van de kostprijs : 130 mio frank.
 Aanbesteding : 1995.
 Uitvoering : 1996.
 - d. Wegenwerken in de omlegging van Gijzegem.
 Raming van de kostprijs : 170 mio frank.
 Aanbesteding : 1995/1996.
 Uitvoering : 1996-1997.
2. Met de overeenkomstige onteigeningen werd reeds enkele jaren geleden een aanvang genomen.

Voor de „omlegging van Gijzegem” is circa 95 procent van de onteigeningen gerealiseerd; voor het vak Oudegem-Lebbeke is circa 55 procent van de onteigeningen gerealiseerd. De prioriteiten in de aankoop van percelen wordt afgestemd op de voormelde timing van de werken.

3. De verdere afwerking van de wegverbinding Aalst-Dendermonde kreeg in de kosten-batenanalyse die in 1981 werd uitgevoerd, een gunstige waardering met opbrengst-verhoudingen van 7,6 en 8,4. Het nut van de verbinding, die trouwens voorzien is op de overeenkomstige gewestplannen, kan moeilijk worden betwijfeld.

Het opstellen van een mobiliteitseffectenrapport wordt gepland enerzijds voor bijkomende, dit wil zeggen voorheen niet bestudeerde wegenprojecten en anderzijds inzake de vestiging van belangrijke verkeersverwekkende instellingen en bedrijven. In dit geval is een dergelijk rapport niet vereist.

4. Het opstellen van een milieu-effectenrapport is voor de aanleg van deze wegvakken niet vereist.

5. De verwachte verkeersvolumes zijn :

- voor de omlegging van Gijzegem :
14.000 voertuigen/dag
- voor het vak Oudegem-Lebbeke :
10.000 voertuigen/dag.

6. Omtrent de inrichting van de kruispunten zijn nog geen definitieve opties genomen. De mogelijkheid wordt overwogen om het kruispunt N 41-N 406 op te vatten als rotonde en het kruispunt Hoge Brug in Denderbelle uit te rusten met een 3-kleurige licht-signalisatie.

Vraag nr. 344
van 20 juli 1993
van de heer M. CAPOEN

Doortrekken A 19 Ieper- Veurne – Alternatieven

In steeds meer kringen wordt men het er over eens dat de doortrekking van de A 19 van Ieper naar Veurne een onherroepelijke aanslag zou betekenen op de ongerepte natuurgebieden van de twee keer beschermde **IJzervallei** en op het archeologisch en natuurwetenschappelijk unieke komgrondengebied van **Lampernisse**.

Ook de Diksmuidse Kamer voor Handel en Nijverheid lijkt daarmee nu in te stemmen, wat valt op te maken uit een alternatief voorstel van de Kamer om een noordelijke verbinding te realiseren langs de bestaande weg Ieper-Diksmuide die een ring zou maken rond de Diksmuidse stadskern en die vervolgens richting Veurne zou lopen.

De tijd lijkt dan ook meer dan rijp om het tracé van de A 19 Ieper-Veurne definitief uit het gewestplan te schrappen.

1. Neemt de minister een initiatief opdat de Vlaamse regering het huidige tracé van de A 19 Ieper-Veurne uit het gewestplan zou schrappen ?
2. Wat is het oordeel van de minister over het recente alternatief voorstel van de Diksmuidse Kamer voor Handel en Nijverheid ?
3. Wat is de stand van zaken in verband met de andere alternatieven, zoals onder meer voorgesteld door

de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij **West-Vlaanderen**, meer bepaald de aanpassing van de bestaande rijksweg Ieper-Veurne ? Hoeveel kosten die voorstellen ? Wanneer worden ze gerealiseerd ?

Antwoord

Enerzijds is men zich in steeds bredere kring bewust van de waarde en het belang van ongerepte natuurgebieden, natuurwetenschappelijke gebieden en archeologische gebieden. Anderzijds geeft men er zich ook meer en meer rekenschap van dat de toekomst in het algemeen veilig gesteld moet worden en dat daartoe op gebied van infrastructuur voldoende mogelijkheden dienen open te blijven.

Het belang van de gemeenschap is alleen gediend door een optimale combinatie van beide.

In de huidige stand van zaken zou het voorbarig zijn het tracé van de A 19 Ieper-Veurne definitief uit het gewestplan te schrappen. Het is immers aangewezen te wachten op de openstelling van de kanaaltunnel en de autoweg A 18 vooraleer uitspraak te doen. Uit de analyse van de verkeersstromen zal dan blijken wat uiteindelijk gedaan moet worden.

Ten aanzien van de aangehaalde punten moet dan ook het volgende gesteld worden :

1. er wordt thans geen initiatief genomen om het huidige tracé uit het gewestplan te schrappen ;
2. het alternatief voorstel van de Diksmuidse Kamer voor Handel en Nijverheid zal binnen bovengeschetst kader worden onderzocht ;
3. idem als 2. voor de andere alternatieven.

Vraag nr. 345
van 20 juli 1993
van de heer M. CAPOEN

Afwerking A 18 – Stand van zaken

De beleidskringen van de Westhoek kunnen zich onmogelijk verzoenen met de trage afwerking van de A 18. De snelle realisatie van de laatste zes kilometer tussen Veurne en de Franse grens struikelt immers over de financiering : er is nog 1.200 miljoen frank nodig, waarvan 500 miljoen vastligt voor de jaren 1993, 1994 en 1995 in de veronderstelling dat de minister, net zoals in 1993, kan beschikken over bijkomende middelen. Vanaf 1996 dient dan nog 700 miljoen frank te worden vrijgemaakt.

Het staat vast dat aan dat tempo de snelweg zelfs eind 1997 niet eens zal zijn afgewerkt. Dat ligt voor de hand : zelfs als de financiering plots toch rond zou zijn, dan is het technisch gezien gewoonweg onmogelijk om tegen eind 1997 de werken te voltooien.

Inmiddels zal de Dijk in Adinkerke met **verkeersonleefbaarheid** geconfronteerd worden. Al het verkeer, met ontzettend veel en zwaar vrachtverkeer, dat de Franse Roccade du Littoral te Ghyselde verlaat, moet verder zijn weg zoeken over de Dijk in Adinkerke, en

van daar verder langs de bochtige kanaalweg naar Veurne om daar de snelweg weer op te rijden. Omgekeerd geldt uiteraard hetzelfde.

De voorlopig enige troost voor Adinkerke-Dijk bestaat erin thans eerst de werken voort te zetten ter hoogte van de Franse grens. Men zou immers eerst de snelweg vanaf dat punt, ten zuiden van Adinkerke tot ter hoogte van de Adinkerke-brug over het kanaal (toekomstige afrit naar De Panne-Adinkerke) kunnen aanpakken. Op die wijze zou Adinkerke-Dijk dan toch sneller van de verkeersoverlast kunnen worden ontlast.

1. Wat is de mening van de minister over deze prioritaire aanpak van het stuk tussen de Franse grens en de toekomstige afrit Adinkerke-De Panne ? Is dergelijke werkwijze realiseerbaar naar procedure en technische verwezenlijking toe ? Wat zijn de problemen die daarbij kunnen opduiken ?
2. Klopt het dat de grondstructuur, waar de A 18 de rand van De Moeren doorsnijdt, vereist dat dit pakket zeer lange tijd moet rusten ? Hoe lang ? Is het mogelijk dat dat gegeven verhindert tot snellere realisatie te komen van de snelweg en afrit te Adinkerke, omdat men dan net zo goed kan voortwerken aan de kant van Veurne ?
3. Welke maatregelen zal de minister nemen om intussen de verkeersleefbaarheid in Adinkerke-Dijk toch zo goed als mogelijk te garanderen ?
4. Welke initiatieven zal de minister nemen opdat de nodige middelen voor de voltooiing van de snelweg veel sneller zouden vrijkomen ?

Antwoord

1. De aanleg van de A 18 is tot nu toe altijd gefaseerd gebeurd vanuit Jabbeke in de richting van Veurne en nu verder naar de Franse grens. Dit is zowel op economisch als op verkeerskundig vlak de meest logische manier van werken : de reeds gerealiseerde vakken renderen aldus het meest.

De prioritaire aanpak van het vak tussen de Franse grens en Adinkerke (De Panne) zou geen tijdswinst opleveren, aangezien de onteigenings- en uitvoeringsplannen van het vak Veurne-Adinkerke (De Panne) reeds voltooid zijn, en de plannen voor het sluitvak nog in opmaak zijn.

2. Ingevolge de besluiten van het MER-rapport wordt het lengteprofiel op een lager peil verwezenlijkt ; daarenboven worden voor wat de dan nog resterende zetting betreft, geëigende technieken op punt gesteld zodat de grondstructuur aan de rand van de Moeren nagenoeg geen invloed zal hebben op de fasering.
3. Om de verkeersleefbaarheid in Adinkerke-Dijk toch zo goed als mogelijk te garanderen, zal overleg worden gepleegd met alle betrokken instanties en zullen de aangewezen maatregelen worden getroffen.
4. Volgens de huidige beschikbare middelen binnen het rollend driejarenprogramma 1993-1995 is de voltooiing van de A 18 gepland tegen 1997.

Gelet echter op de belangrijkheid van deze verbinding, heb ik beslist de afwerking versneld uit te voeren. Daartoe werd op het budget 1994 een extra krediet van 200 miljoen frank uitgetrokken (bijkomend bij de 200 miljoen frank volgens de oorspronkelijke planning)'. **Indien** dezelfde kredieten ook in 1995 voor dit project kunnen worden vrijgemaakt, kan de afwerking worden voorzien tegen eind 1995.

Vraag nr. 347
van 20 juli 1993
van de heer J. EEMAN

Realisatie van de N 208 — Stand van zaken

Op mijn vraag nummer 323 van 14 oktober 1992 (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1992-1993, nr. 4 van 14 december 1992, blz. 155) werd geantwoord dat de realisatie van de N 208 niet werd opgenomen op het fysisch programma van de begroting 1993.

Aangezien inmiddels heel wat tijd is verstreken en de afwerking van de N 208 voor de regio uiterst belangrijk is, vernam ik graag het volgende.

1. Wat is de huidige stand van dit dossier ?
2. Wat is eventueel het aantal onteigeningen dat nog moet worden doorgevoerd, opgesplitst per gemeente ?

Antwoord

1. De wegenwerken van de N 208 Affligem-Ternat-Liedekerke-Denderleeuw zijn geprogrammeerd in twee delen.

Iste deel : Thontlaan (Denderleeuw) en de Nijverheidswijk (Bellebeeklaan) tot en met de Stationsstraat in Liedekerke.

Voor deze uitvoeringsfase zijn alle innemingen gerealiseerd.

De aanbesteding is gepland op 28 september 1993.

2de deel : Stationsstraat (Liedekerke) tot het A 10/E 40 autosnelwegencomplex in Affligem.

De aanbesteding is gepland in 1995.

2. De stand der reeds uitgevoerde innemingen voor de verdere realisatie van de N 208 is op het grondgebied van de verschillende gemeenten als volgt :

1. Denderleeuw	35 van de 35 innemingen ;
2. Liedekerke	76 van de 101 innemingen ;
3. Ternat	7 van de 8 innemingen ;
4. Affligem (Essene)	4 van de 28 innemingen.

Aan het Comité tot Aankoop van de onroerende goederen is gevraagd om de nodige goederen ten spoedigste aan te kopen. De kredieten voor deze aankopen zijn ter beschikking.

Vraag nr. 351
van 20 juli 1993
van de heer J. DE BREMAEKER

Verkeers- en Vervoersplan Vlaanderen — Situatie in Wommelgem

In het meerjarenprogramma Verkeers- en Vervoersplan Vlaanderen van juli 1990 is vastgesteld dat 44 gemeenten in Vlaanderen structureel onveiliger zijn dan de overige gemeenten. Ook Wommelgem staat vermeld als gemeente waar meer dan vijftig percent van de letselongevallen op de gewestwegen gebeuren.

1. Kruispunt R 11, km 1,4/A 13 (gewestwegen Autolei-Herentalsebaan) wordt genoemd als aan te pakken knelpunt van tweede prioriteit, tevens oorzaak van heel wat sluisverkeer door de gemeente.
2. Door de verhoogde verkeersdruk ten gevolge van onder meer de vestiging van Wijnegem Shoppingcenter vlakbij de reeds langer aanwezige Makro, binnenkort nog verhoogd door de ontsluiting van de KMO-zone Kapelleveld in Wommelgem, wordt het voor de zachte weggebruiker schier onmogelijk en alleszins levensgevaarlijk de gewestweg R 11 (Autolei) even voorbij het zogenaamd rondpunt, op- en afritten naar en van de autoweg Koning Boudewijn E 313, ter hoogte van de Wommelgemse wijk De Tip te dwarsen. Vermelde woonwijk wordt omzeggens geïsoleerd.

Wanneer en op welke wijze worden in dit verband maatregelen getroffen waarbij rekening dient te worden gehouden met het advies van 19 februari 1991 van het gemeentebestuur dienaangaande ?

Antwoord

De R 11, Autolei in Wommelgem, fungeert als ringweg met veel doorgaand verkeer. Hij is tevens toegangsweg tot de Makro-vestiging en het recent geopende Shoppingcenter in Wijnegem. Door zijn breedte (4 rijstroken) en het drukke verkeer wordt deze weg als gevaarlijk en moeilijk oversteekbaar voor voetgangers ervaren.

Op diverse drukke kruispunten werden verkeerslichten aangebracht. Bedoeld advies van de gemeente Wommelgem handelt onder meer over de aanleg van fietspaden.

Recent werden fietspaden aangelegd tussen het rondpunt in Wommelgem en de Doomboslaan in Wijnegem. Op de rotonde zelf werden werken uitgevoerd onder meer ter beveiliging van de fietsers en de voetgangers.

Ter hoogte van de Lindenboomstraat in Borsbeek werd onlangs een tunnel voor fietsers en voetgangers onder de R 11 in gebruik genomen.

Op het programma van het Vlaams Infrastructuurfonds voor 1994 werd 75 miljoen frank voorgesteld voor de aanleg van fietspaden tussen Mortsel en Wommelgem.

Voor het dwarsen van de R 11 in de omgeving van de wijk de Tip kunnen de voetgangers gebruik maken van

de door driekleurige lichten beveiligde oversteek ter hoogte van de Draaiboomstraat in Wommelgem.

Vraag nr. 366
van 23 augustus 1993
van mevrouw L. MAXIMUS

NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen — Splitsing

Op 15 maart 1989 besliste de Vlaamse Executieve, conform de staatshervorming, de NV Zeekanaal te splitsen.

Dit was de start van een lange lijdensweg die een rem heeft gezet op een dynamisch beleid inzake verbetering en exploitatie van deze voor het hele land ontzettend belangrijke waterweg. Op 18 december 1991 werd de ontbinding van de NV Zeekanaal en Haveninrichtingen van Brussel en de overdracht van haar taken, goederen, rechten en verplichtingen bij koninklijk besluit geregeld.

Op 1 januari 1992 trad het samenwerkingsakkoord tussen het Vlaams Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende het beheer en de exploitatie van het kanaal **Brussel-Rupel** in werking.

Intussen werden in de loop van dit jaar nog een ordonnantie en een aantal besluiten uitgevaardigd die de exploitatie van de haven van Brussel administratief in goede banen leiden en werd ook de overdracht geregeld van personeelsleden van de NV Zeekanaal naar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Deze afsplitsing gebeurde met een zeer uitgebreide formatie en promoties voor een aantal personeelsleden.

Ook bij de administratie van het Vlaams Gewest werden in de periode 1989-1993 promotiekansen gecreëerd.

Intussen blijven de personeelsleden van het Zeekanaal op hun honger zitten. Reeds vier en een half jaar is hun lot onzeker en dat werkt demotiverend. Zij laten nu promotiekansen voorbijgaan omdat zij hun werk in de NV Zeekanaal graag doen, en hun carrière daar voort willen opbouwen.

Vermits het decreet en de personeelsformatie die in de nieuw op te richten parastatale B moet worden samengesteld, onverantwoord lang uitblijft, lopen zij het risico hun loopbaan te hypothekeren. En ondanks het feit dat de nieuwe Vlaamse instelling er nog niet is, treden nu reeds Vlaamse ambtenaren op in de raad van bestuur.

Het lijkt geen twijfel dat de staatshervorming, die aan de gewesten nieuwe impulsen moest geven en onder meer de economie in een gewijzigd internationaal klimaat meer slagkracht moest geven, een bittere nasmaak krijgt bij diegenen die rechtstreeks of onrechtstreeks bij de NV Zeekanaal betrokken zijn.

Het vertrouwen van industriëlen, kanaalgebruikers, aannemers en andere organisaties die rechtstreeks of onrechtstreeks bij het Zeekanaal betrokken zijn, kreeg een fikse deuk. Deze situatie is een smet op het blazoen van Vlaanderen waarmee wij over de hele wereld, terecht trouwens, pronken.

Ik **vernám** dan ook graag van de minister wat de definitieve afwerking van dit dossier in de weg staat en welke timing hij heeft vastgesteld om deze zaak definitief te regelen.

Antwoord

Na grondig onderzoek besliste de Vlaamse regering op 10 maart 1993 om als rechtsopvolger voor de NV Zeekanaal en Haveninrichtingen van Brussel voor het Vlaamse Gewest, opnieuw een volwaardige **pararegionale B** op te richten. In uitvoering van deze beslissing werd een ontwerp van decreet opgesteld dat de Vlaamse regering op 30 juni 1993 principieel goedkeurde. Dit ontwerp doorloopt **thans** de adviesprocedure.

Inmiddels is het advies van de SERV er en werd het ontwerp van decreet aan de Raad van State voorgelegd. Daarna zal het, na goedkeuring door de Vlaamse regering, onverwijld bij de Vlaamse Raad ingediend worden.

Ik blijf deze zaak uiteraard als van prioritair belang beschouwen en verwacht dat het ontwerp van decreet op korte termijn in de Vlaamse Raad zal kunnen worden besproken.

De aandacht moet erop worden gevestigd dat ondertussen eveneens de nodige maatregelen werden genomen om de werking van de NV Zeekanaal zonder hiaten te kunnen laten voortgaan. Bij koninklijk besluit werden de statuten aangepast, zodat de Vlaamse inbreng en controle in de NV Zeekanaal substantieel kan worden uitgebreid en de relatie met de rest van het waterwegennet kan worden versterkt.

Vraag nr. 367

van 23 augustus 1993

van de heer R. VAN HOOLAND

N 42 Wetteren-Geraardsbergen — Veiligheid en verkeersintensiteit

De N 42 Wetteren-Geraardsbergen is gedeeltelijk gemoderniseerd en plaatselijk op 4 rijstroken gebracht. Die recente werken hebben ongetwijfeld effect gehad op zowel de veiligheid als op de verkeersintensiteit.

Ik zou het zeer op prijs stellen het volgende te mogen vernemen :

1. het aantal en de aard van de verkeersongevallen, eventueel het aantal verkeersslachtoffers in 1991 en 1992, respectievelijk op de nieuwe 2-strooks-, de 4-strooks- en de met aangepaste rijweg van de N 42 ;
2. het aantal en eventueel de aard van de voertuigen per werkdag, respectievelijk per dag in het weekend, in 1991 en 1992, respectievelijk op de nieuwe 2-strooks-, de 4-strooks- en de met aangepaste rijweg van de N 42.

Antwoord

1. N 42 : Wetteren-Geraardsbergen - Verkeersveiligheid

Aantal ongevallen met slachtoffers in 1991 en 1992.

1.A. Op de nieuwe 2-strooksrijweg :

	1991	1992
Aantal slachtoffers	13	29
Aantal verkeersongevallen	11	17
Aard ongeval (a)		
Code 2	3	2
Code 3	1	4
Code 4	5	7
Code 5	1	—
Code 6	—	—
Code 7	3	4
Code 9	—	1

1.B. Op de 4-strooksrijweg :

	1991	1992
Aantal slachtoffers	44	23
Aantal verkeersongevallen	15	12
Aard ongeval (a)		
Code 2	3	2
Code 3	2	3
Code 4	9	5
Code 6	—	1
Code 7	3	2

1.C. Op de niet-aangepaste rijweg :

	1991	1992
Aantal slachtoffers	56	72
Aantal verkeersongevallen	34	38
Aard ongeval (a)		
Code 1	1	3
Code 2	5	7
Code 3	12	10
Code 4	17	16
Code 6	—	1
Code 7	7	3
Code 8	—	1

- (a) Aard ongeval : 1 = Kettingbotsing
 2 = Frontale botsing
 3 = Aanrijding achteraan
 4 = Aanrijding opzij
 5 = Aanrijding met voetgangers
 6 = Aanrijding tegen hindernis op de rijbaan
 7 = Aanrijding tegen hindernis buiten de rijbaan
 8 = Aanrijding = één bestuurder, geen hindernis
 9 = Andere of onbekend

Voor sommige ongevallen worden twee of drie types van aanrijding vermeld, bijvoorbeeld 4 en 7.

2. N 42 : Wetteren-Geraardsbergen - Verkeersintensiteiten

Op dit vak van de N 42 zijn volgende verkeersgegevens beschikbaar (intensiteiten voor periode 6 - 22 u.) :

- manuele verkeerstelling 1990 in Oombèrgen. De manuele tellingen vinden plaats om de 5 jaar ;
- automatische tellingen met lusdetectoren in Oombèrgen op het kruispunt met de N 46 (kruispunt De Vos). Deze permanente telinstallatie is nieuw en operationeel sinds juli 1993. De weergegeven resultaten zijn die van de maand augustus 1993 ;
- automatische verkeerstellingen met slangdetectoren in Ophasselt voor de eerste twee periodes

1993. Deze tellingen gebeuren periodiek om de drie maanden, en voor de 1ste maal in 1993.

2.1. Manuele verkeerstelling 1990 in Oombergen, vak Oosterzele-Oombergen.

	Intensiteiten 6 - 22 u.		Samenstelling (percentueel)			
	naar Zottegem	naar Gent	naar Zottegem		naar Gent	
			Licht	Zwaar	Licht	Zwaar
werkdag	3565	3491	85,9	14,1	85,0	15,0
zaterdag	2696	2757	97,4	2,6	97,7	2,3
zondag	2427	2681	93,8	5,2	96,0	4,0
gemiddeld	3453	3404	86,8	12,2	86,0	14,0

2.2. Automatische telling met lusdetectoren. Intensiteiten worden uitgedrukt in aantal voertuigen, augustus 1993

A. Vak Oosterzele-Oombergen

	naar Geraardsbergen	naar Gent
werkdag	4868	5026
zaterdag	3909	4062
zondag	3651	3826
gemiddeld	4557	4717

B. Vak Oombergen-Zottegem

	naar Geraardsbergen	naar Gent
werkdag	7326	6901
zaterdag	6674	6112
zondag	5712	5450
gemiddeld	7002	6581

2.3. Automatische telling met slangdetectoren 1993, resultaten uitgedrukt in voertuigeenheden (aantal assen gedeeld door 2)

A. Vak E 40-Oosterzele.

	naar Zottegem		naar Gent	
	periode 1 7/1/93 tot 28/1/93	periode 2 1/4/93 tot 21/4/93	periode 1 7/1/93 tot 28/1/93	periode 2 1/4/93 tot 21/4/93
	werkdag	6534	6034	7298
zaterdag	5414	5427	5676	5826
zondag	4087	4693	4203	4803
gemiddeld	6347	5741	6628	6541

B. Vak Zottegem-Ophasselt

	naar Geraardsbergen		naar Gent	
	periode 1 25/2/93 tot 18/3/93	periode 2 27/5/93 tot 16/6/93	periode 1 25/2/93 tot 18/3/93	periode 2 27/5/93 tot 16/6/93
	werkdag	4130	3494	3358
zaterdag	3140	3357	3087	3230
zondag	2636	3038	2472	2823
gemiddeld	3465	3038	3193	3411

C. Vak Ophasselt-Geraardsbergen

	naar Geraardsbergen		naar Gent	
	periode 1 25/2/93 tot 18/3/93	periode 2 27/5/93 tot 16/6/93	periode 1 25/2/93 tot 18/3/93	periode 2 27/5/93 tot 16/6/93
	werkdag	2949	3066	2988
zaterdag	2654	2616	2796	2740
zondag	2270	2404	2338	2460
gemiddeld	2810	2907	2868	2971

Vraag nr. 369
van 27 augustus 1993
van de heer R. VAN HOOLAND

N 42 Wetteren-Geraardsbergen — Rotondes

Rotondes worden nu ook in Vlaanderen als zeer effectief en efficiënt beschouwd. Alhoewel er nu regelmatig aangelegd worden blijft er een aanzienlijk programma te realiseren. Er is een relatief grote achterstand in te halen in vergelijking met bijvoorbeeld Groot-Brittannië en recentelijk ook Frankrijk.

Ik zou het zeer op prijs stellen te mogen vernemen :

1. het aantal rotondes, gepland (waar, wanneer, type) respectievelijk verwezenlijkt, op het traject Wetteren-Geraardsbergen van de N 42 ;
2. de (geraamde) kostprijs per afzonderlijke rotonde op de N 42 ;
3. de normkost per rotonde (eventueel naar aard en type).

Antwoord

Het al of niet aanleggen van rotondes op de N 42 tussen Wetteren en Geraardsbergen ligt nog ter studie. Er is derhalve nog geen enkele beslissing genomen.

De kosten per rotonde variëren uiteraard volgens de grootte ervan en het aantal aansluitende wegen.

Vraag nr. 375
van 7 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Reclameborden langs autowegen arrondissement Halle-Vilvoorde — Gegevens

Er bestonden plannen om de reiniging van de autowegen gedeeltelijk te financieren door privk-bedrijven, die in ruil hiervoor hun logo op reclameborden mogen aanbrengen.

De overheid mag wel reclameboodschappen langs de weg plaatsen, bedrijven (de grote verfpot richting kust) daarentegen niet.

1. Hoeveel bedrijven in Vlaanderen hadden hiervoor reeds belangstelling ?
2. Graag ontvang ik een overzicht van de bedrijven in het arrondissement Halle-Vilvoorde.
3. Hoeveel brengt dit systeem op voor 1993 ?
4. Bestaat er hieromtrent een juridische regeling ?
5. Meent de minister niet dat de huidige regeling die erin bestaat dat de overheid wel reclameboodschappen mag plaatsen langs de autosnelwegen en bepaalde bedrijven (op privé-terreinen) dan weer niet, belachelijk overkomt bij de burger ? Wat is het standpunt van de minister ter zake ?

Antwoord

In casu betreft het geen reclameborden of affichage, maar officiële dienstborden van de Wegenadministratie die nieuwe dienstverleningen van de overheid kenbaar maken, met name :

- de Vlaamse Wegentelefoon, met vermelding van het middel van deze dienstverlening, namelijk het groen telefoonnummer zelf ;
- de Nethheidsactie die de autosnelwegen effectief properder en bijgevolg ook in veiliger staat wil houden ;
- er wordt blijk gegeven van het goede burgerschap van de bedrijven die deze mentaliteit van netheid op de autosnelwegen financieel ondersteunen, door vermelding van hun naam bij middel van **vermelding** van hun logo.

1. Eind september 1992 werd er gestart met het plaatsen van de eerste 10 borden. Het plaatsen van supplementaire borden is gepland. Tot op heden gebeurde de commercialisatie door de administratie Wegeninfrastructuur en Verkeer.
2. Met de hierna volgende bedrijven werd reeds een contract afgesloten. De grootte van hun logo (1) alsook de locatie werd naast hun naam vermeld.

Van Marcke	1/1	E 40 Brussel-Oostende richting Oostende — Groot Dilbeek — St.-Uhiks-Kapelle
Eldi	1/4	R 0 binnenkant ring - grondgebied Zaventem
	1/4	E 411 (A 4) richting Brussel
Mini Flat	1/4	R 0 Brussel - binnenkant ring - grondgebied Zaventem
Kijk en Bouw	1/4	A 19 richting Ieper • grondgebied Menen
Vaillant	1/2	R 0 richting Oostende • Afrit Marly
	1/2	E 40 Affligem
Etemit	1/2	R 0 richting Zaventem • Groot-Bijgaarden
	1/2	R 0 richting Groot-Bijgaarden • Zaventem

Ook de firma NV Buro Modem in Waregem reageerde positief op deze actie. Het contract zelf dient nog te worden opgesteld.

3. Opbrengst tot op heden voor 1993 :

$$\begin{aligned}
 4 \times 1/4 \times 800.000 &= 3.200.000 \text{ frank} \\
 4 \times 1/2 \times 1.500.000 &= 6.000.000 \text{ frank} \\
 1 \times 1/1 \times 2.900.000 &= 2.900.000 \text{ frank} \\
 \text{Voorlopig totaal} &= 12.100.000 \text{ frank} .
 \end{aligned}$$

(1) **1/1** = ingeval het logo de gehele logoruimte bevat ; de grootte van het logo (hoogte x breedte) bedraagt dan 156 cm x 240 cm (100 % van de beschikbare ruimte).

1/2 = ingeval het logo de helft van de gehele logoruimte bevat ; de grootte van het logo (hoogte x breedte) bedraagt dan 74 cm x 250 cm (50 % van de beschikbare ruimte).

1/4 = ingeval het logo één vierde van de gehele logoruimte bevat ; de grootte van het logo (hoogte x breedte) bedraagt dan 74 cm x 115 cm (25 % van de beschikbare ruimte).

4. De netheidsactie vindt haar rechtsgrond in de wet van 12 juli 1956 tot vaststelling van het statuut van de autosnelwegen.

Artikel 4 paragraaf 2 bepaalt dat de minister van Openbare Werken van het verbod om installaties of bouwwerken op te richten, mag afwijken ten bate van een openbare dienst.

De netheidsactie voorziet in een openbare dienst, namelijk het net en veilig houden van de wegen en het aanbieden van een publieke service, namelijk de Vlaamse Wegentelefoon.

In subsidiaire orde wordt in deze openbare dienst bijgedragen door de bedrijfswereld, die (enkel) hun logo op de dienstborden mogen vermelden en door hun financiering uiting kunnen geven aan hun goed burgerschap.

In de praktijk wordt ook nu reeds deze werkwijze aanvaard, terwijl als tegenprestatie een andere openbare dienst wordt verleend aan de weggebruiker: bijvoorbeeld telefooncellen, planimeters, schuilhuisjes voor gebruikers van het openbaar vervoer.

De ratio legis van het koninklijk besluit van 14 december 1959 is derhalve niet toepasselijk, vermits het in dit besluit „publiciteit op zich” betreft.

Het contract tussen de overheid en de bedrijfswereld zal zo worden opgesteld dat de rechten en plichten van de partijen volledig conform blijven met de doelstellingen van de actie.

Vraag nr. 379
van 7 september 1993
van de heer M. CAPOEN

Regionale luchthavens — Milieuhinder

De strategie voor de verdere ontwikkeling van de regionale luchthaven Oostende leidt naar verluidt ook tot besprekingen tussen diverse partijen om tot een gecoördineerde aanpak te komen ter bestrijding van milieuhinder die luchthavenverkeer mee kan brengen.

1. Kan de minister deze besprekingen bevestigen? Welke partijen nemen er aan deel?
2. Wat is de precieze inhoud van de besprekingen? Welke milieuvraagstukken komen er aan bod? Welke oplossingen worden voorgesteld?
3. Zijn dergelijke besprekingen ook aan de gang voor de regionale luchthavens Deurne en Wevelgem? Wat zijn de resultaten van die besprekingen?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan minister J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag moet ik het lid meedelen dat het bestuur van de Ruimtelijke Ordening tot op heden slechts betrokken geweest is bij één vergadering op het stadhuis van Oostende betreffende de ruimtelijke aspecten van de problematiek.

De door het lid aangehaalde milieuvraagstukken vallen onder de bevoegdheid van mijn collega, minister N. De Batselier, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting.

H. WECKX

VLAAMSE MINISTER VAN CULTUUR
EN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 128
van 8 juni 1993
van de heer H. VAN DIENDEREN

Overname Bloso-centrum in Brasschaat — Stand van zaken

De exploitatie van het Bloso-centrum in Brasschaat wordt voortgezet tot einde juni. Dat zei de minister op 18 maart 1993 in antwoord op een vraag om uitleg. Voorts stelde de minister dat er naar een overnemer van de gebouwen wordt gezocht en dat de provincie Antwerpen hiervoor belangstelling heeft.

Einde juni komt in zicht. Vandaar de volgende vragen.

1. Is er een overnemer gevonden? Wie? Met welke modaliteiten?
2. Kunnen de sportclubs en scholen zoals voorheen ook in de toekomst gebruikmaken van het centrum Peerdsbos? Is dat opgenomen in de overnameregeling? Kan dat aan dezelfde voorwaarden?
3. Kunnen de personeelsleden van Bloso tot nog toe tewerkgesteld in Peerdsbos, kiezen om elders bij Bloso te blijven? Behouden ze in het laatste geval hun anciënniteit en eventuele andere voordelen? Werd er ook aan dit aspect gedacht bij de overnameregeling?

Antwoord

1. Op 17 juni 1993 stemde minister Demeester, bevoegd voor Financiën en Begroting, ermee in dat de overdracht van het Bloso-centrum Peerdsbos Brasschaat aan de provincie Antwerpen gerealiseerd werd met een overeenkomstig sui generis.

Hierbij werd de vergunning — op basis waarvan de Vlaamse Gemeenschap over de grond kan beschikken — overgedragen aan de provincie, gecombineerd met een huurcontract voor het gebouw tegen een symbolische vergoeding van jaarlijks 60.000 frank, gekoppeld aan het indexcijfer van de consumptieprijzen. In ruil voor deze symbolische vergoeding neemt de provincie Antwerpen het eigenaarsonderhoud volledig op zich.

De administratie Financiën en Begroting, bestuur Vermogensbeheer en Fiscaliteit, Boudewijnlaan 30, 1210 Brussel, werd belast met de formaliteiten voor deze overdracht.

2. Bij de besprekingen tot overdracht van dit sportcentrum werd als gespreksbasis gesteld dat het centrum

dezelfde bestemming zou behouden, zodat verdere gebruiksfaciliteiten naar de bestaande clubs toe waarborgd zouden zijn. De eindelijke toewijzing van de gebruiksuren en het bepalen van de gebruiksvergoeding ligt in de bevoegdheid van de overnemer.

3 De situatie van de personeelsleden die waren tewerkgesteld in het Bloso-centrum Peerdsbos werden als volgt geregeld :

- een e.klerk, vastbenoemd, werd tewerkgesteld op het Bloso-hoofdbestuur, dienst LCK ;
- een klerk-typist, contractueel, werd tewerkgesteld in het Bloso-centrum in Hofstade ;
- een schoonmaakster, contractueel, werd tewerkgesteld in het Bloso-centrum in Herentals ;
- voor twee contractueel tewerkgestelde personeelsleden, waarvan de arbeidsovereenkomsten eindigden op respectievelijk 31 december 1992 en 31 oktober 1992 werd geen contractverlenging aangeboden ;
- voor de nachtwaker werd een einde gesteld aan zijn contract.

De personeelsleden die elders werden tewerkgesteld behouden uiteraard hun anciënniteit.

**Vraag nr. 156
van 26 juli 1993
van de heer L. BARBE**

Behoud en restauratie cultureel erfgoed — Wetenschappelijk onderzoek

Het behoud en de restauratie van het cultureel erfgoed wordt steeds meer een technisch-wetenschappelijke aangelegenheid, waarbij derhalve het wetenschappelijk onderzoek zelf en de verspreiding van de resultaten van wetenschappelijk onderzoek aan belang winnen. In de ons omringende landen werden belangrijke onderzoeksprojecten in deze sector gestart, waarvan verschillende de steun zouden genieten van de Europese Gemeenschap.

In eigen land hoort men steeds meer klachten over het ontbreken van wetenschappelijk onderzoek inzake het behoud van het cultureel erfgoed, en over de werking van de (nog nationale) instellingen die op dit vlak een functie te vervullen hebben.

De Vlaamse regering verbond zich bij de begrotingsbespreking 1993 om "het behoud en de verdere uitbouw van het cultureel patrimonium te ondersteunen door toekomstgericht wetenschappelijk onderzoek".

1. Op welke wijze wordt het eigen Vlaams wetenschappelijk onderzoek inzake het cultureel erfgoed georganiseerd of zal het georganiseerd worden ?
2. Hoeveel ambtenaren zijn binnen de bevoegde administraties belast met wetenschappelijk onderzoek, en wat zijn hun kwalificaties ?
3. Werden inzake de conservatie en de restauratie van het cultureel erfgoed reeds onderzoeksopdrachten

toegewezen aan Vlaamse universiteiten of andere wetenschappelijke instellingen ? Welke thema's behelzen ze ?

4. Welke kredieten werden tot op heden voor wetenschappelijk onderzoek inzake het behoud van het cultureel erfgoed toegekend ? Aan welke projecten ?
5. Werden bij de Europese Gemeenschap via of door de diensten van de minister aanvragen ingediend tot ondersteuning van het wetenschappelijk onderzoek inzake het behoud en de restauratie van cultureel erfgoed ? Welke tegemoetkomingen werden verkregen en binnen welke EG-programma's ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan minister J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staats hervorming.

Antwoord

Tot op heden heeft de Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden nog geen opdrachten gegeven inzake het wetenschappelijk onderzoek over het behoud en de restauratie van het cultureel erfgoed.

Ik ben mij evenwel bewust van de bestaande lacunes op dit vlak.

Een onderzoek naar de conservatie en de conservatieomstandigheden van de publieke collecties (publieke collecties in de ruime zin van het woord) in Vlaanderen lijkt mij dan ook prioritair.

De resultaten van een analoog onderzoek dat op het einde van de jaren tachtig in Nederland werd uitgevoerd, laten weinig goeds vermoeden. De resultaten van dit onderzoek werden als dermate bedreigend ervaren dat Nederland een grootscheeps reddingsplan opzette : het Deltaplan voor het cultuurbehoud.

Dit plan werd gestart in 1990. Voor 1994 heeft de Nederlandse Regering voor de verdere uitvoering van dit plan een bijkomend budget van 30 miljoen gulden toegekend. Een budget dat volledig opgaat aan investeringen om de bewaringscondities in de depots, reserves en publiek toegankelijke zalen te verbeteren en aan kosten voor de passieve conservatie van kunstwerken en objecten. De eigenlijke restauratie die verder gaat dan het nemen van louter conserverende maatregelen, komt daarbij nauwelijks aan bod.

Ik vrees dat de toestand in Vlaanderen op dit vlak zeker niet beter is. Ik denk bijvoorbeeld aan de ongelukkige condities waarin de collectie van het Museum voor Hedendaagse Kunst van Gent worden bewaard. Ik denk aan de toestand van de Stedelijke Musea van Antwerpen van wie de reserves in een enkel gemeenschappelijk depot (het Godefriduspakhuis) zijn opgestapeld.

Ik beschouw een gesystemiseerd onderzoek naar de bewaartoestand en condities van het roerend cultureel erfgoed in Vlaanderen dan ook als prioritair.

Door begrotingsbeperkingen kan echter ten vroegste in 1994 met dit onderzoeksproject een aanvang worden

gemaakt. Wellicht zal een deel van het al zo beperkt toelagebudget voor musea daarvoor moeten worden gebruikt.

Daarenboven is het duidelijk dat ook de gemeentelijke en provinciale overheden voor het conserveren van hun collecties ook een grote verantwoordelijkheid dragen. In die zin zal ik hen daar ook op wijzen en hun medewerking vragen voor het opstellen van een globaal conserveringsplan voor Vlaanderen.

Vraag nr. 165
van 30 augustus 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Televisiedistributie in Voeren — Niet-verspreiden van Tele-Krant

Als enigen in Limburg kunnen de inwoners van Voeren Tele-Krant, een TV-krant met nieuws en informatie over en voor Limburg, niet ontvangen. Voeren wordt immers bediend door Coditel, vanuit Luik.

Welke maatregelen kan de minister treffen om verandering te brengen in deze toestand ?

Werd ter zake al iets ondernomen ?

Antwoord

Het ligt in de bedoeling om aan alle inwoners binnen een zendgebied van een regionale televisie de programma's van de erkende niet-openbare televisieverenigingen aan te bieden.

In de startfase van het medium is dat evenwel niet te realiseren omdat de zendgebieden niet samenvallen met de indeling van de kabelnetten.

De situatie van TV Limburg is, in vergelijking met die van andere regionale omroepen, vrij gunstig omdat slechts drie gemeenten, namelijk Leopoldsburg, Herkede-Stad en Voeren, niet door een Limburgse kabelmaatschappij worden bediend.

Zowel de regionale televisieverenigingen als de kabelmaatschappijen zoeken naar realistische oplossingen om alle inwoners van het zendgebied de regionale programma's te bezorgen.

Vraag nr. 166
van 3 september 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

BRTN-televisienieuws — Niet weergeven Vlaams Blok-standpunt inzake optreden Belgische para's

Naar aanleiding van de klachten over het optreden van de Belgische para's in Somalië, werd op het televisienieuws van 26 augustus 1993 van de BRTN om 18.00 uur en 19.30 uur gemeld dat Agalev en de VLD de vervroegde bijeenroeping van de commissie Defensie vroegen, om deze beschuldigingen te onderzoeken.

Van het standpunt van het Vlaams Blok werd geen melding gemaakt. Nochtans had het Vlaams Blok die-

zelfde dag in een persmededeling de terugtrekking van de Belgische para's geëist.

1. Kan de minister meedelen waarom het standpunt van het Vlaams Blok niet werd gegeven ?
2. Is het de minister opgevallen dat de persmededelingen van het Vlaams Blok bij de BRTN systematisch minder aan bod komen dan de persmededelingen van de andere oppositiepartijen ?

Antwoord

De vraag van VLD en Agalev voor een vervroegde bijeenroeping van de kamercommissie van Defensie is kort vermeld in de TV-journaals van 26 augustus. Dat leek zinvol omdat het Parlement in die periode nog met reces was. De vraag van het Vlaams Blok voor de terugtrekking van de para's was daarentegen geen nieuw feit.

De BRTN-journaals zijn al lang afgestapt van het brengen van louter persmededelingen van partijen. Het al dan niet behandelen van een partijstandpunt hangt af van de politieke en informatieve relevantie.

Vraag nr. 173
van 10 september 1993
van de heer P. VAN GREMBERGEN

Administratie Kunst, bestuur Media — Personeelsbezetting

Graag ontvang ik van de minister antwoord op volgende vragen :

1. Welke specifieke domeinen, deeldomeinen respectievelijk taken, ressorteren onder de bevoegdheid van het bestuur Media (administratie Kunst) ?
2. Hoe ziet de geplande personeelsformatie van het bestuur Media eruit ?
3. Hoe ziet de feitelijke personeelsbezetting van het bestuur Media eruit ?
4. Beschikt het bestuur Media over toegevoegde, niet-statutaire (contractuele) of tijdelijke personeelsleden ? Zo ja, over hoeveel personeelsleden gaat het en met welke ambtsbevoegdheden ?

A n t w o o r d

1. De specifieke domeinen die ressorteren onder het bestuur Media zijn : radio, televisie, pers en film.
2. Overzicht goedgekeurde personeelsformatie — affectaties/personeelsbezetting Bestuur Media.

Graden	Personeelsformatie	Personeelsbezetting/affectatie
Bestuursdirecteur	1	0
Eerste adviseur	1	1
Adviseur	1	1
Ingenieur/e.a. ingenieur/e.a. ingenieur-hoofd van dienst	1	—

Graden	Personeels- formatie	Personeels- bezetting/ affectatie
Bestuurssecretaris/ adj. adviseur/adj. adviseur- hoofd van dienst	4	2 (incl. 1 contr.)
Inspecteur/e.a. inspecteur/ e.a. inspecteur-hoofd van dienst	1	1 (wnd)
Bestuurschef/eerste secretaris	1	1
Directiesecretaris	1	—
Opsteller/onderbureaucheef	5	5
Klerk-typist of klerk/ hoofdklerk-typist of hoofdklerk	2	2

De eerste adviseur en één opsteller zijn gedetacheerd naar kabinetten van leden van de Vlaamse regering.

Vraag nr. 183
van 17 september 1993
van de heer P. VAN GREMBERGEN

Filmproductie - Overheidssteun

Het Vlaams regeerakkoord van 28 januari 1992 zegt steun toe aan de Vlaamse filmproductie, met voorrang voor initiatieven die door de aard van de produktie moeilijk commercieel kunnen worden gefinancierd.

In de filmsector kijkt men met belangstelling uit naar de inlossing van dit regeringsvoornemen. Graag vernam ik van de minister hoever het staat met de voorbereiding van gepaste wetgevende initiatieven.

Antwoord

Ik kan het lid meedelen dat in de ontwerpbegroting die aan de Vlaamse Raad is voorgelegd de kredieten voor film van cultuur en van economie als dotatie aan een Vlaams audiovisueel fonds zijn ingeschreven.

Om een vlugge realisatie van het fonds mogelijk te maken is de oprichting opgenomen in het ontwerp-decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1994.

Ik hoop dat de ontwerpen van decreet zullen worden goedgekeurd zodat aan de film en inzonderheid aan de produktie een nieuwe stimulans kan worden gegeven.

De ontwerp teksten houden rekening met de standpunten, die de filmsector in een door de minister-president en mijzelf georganiseerde hoorzitting, kenbaar maakte.

Wij zullen de sector ook inlichten over de oprichting van het Vlaams audiovisueel fonds.

J. SAUWENS

VLAAMSE MINISTER VAN VERKEER,
BUITENLANDSE HANDEL EN
STAATSHERVORMING

Vraag nr. 47
van 10 februari 1993
van de heer R. RAES

Vlaamse Dienst voor de Buitenlandse Handel - Vergelijkend wervingsexamen bestuurssecretarissen

Ik heb vernomen dat er onregelmatigheden zijn gebeurd naar aanleiding van een vergelijkend wervingsexamen voor bestuurssecretarissen voor en door de Vlaamse Dienst voor de Buitenlandse Handel (VDBH) in 1992. Er zou een klacht ingediend zijn bij het Hoog Comité van Toezicht.

Aan de bevoegde minister wens ik de volgende vragen te stellen

1. Hoeveel kandidaten zijn er uiteindelijk geslaagd voor het vergelijkend wervingsexamen ?
2. Werden er reeds geslaagden opgeroepen voor effectieve indiensttreding ? Zo ja, hoeveel ?
3. Wie was er lid van de examencommissie(s) en in, welke hoedanigheid ?
4. Was er een wettelijk gefundeerd beletsel waardoor het vergelijkend wervingsexamen niet kon worden georganiseerd door het Vast Wervingssecretariaat ?
5. Werde er werkelijk een klacht ingediend ? Zo ja, werd er tot een onderzoek overgegaan en wat was het resultaat ervan ? Zo neen, waarom niet ?
6. Zullen er in de nabije toekomst nog vergelijkende wervingsexamen worden ingericht door de VDBH ? Zo ja, voor welke graden en volgens welke procedure ?

Antwoord

Naar aanleiding van het in 1992 door de VDBH georganiseerde vergelijkend examen voor de werving van bestuurssecretarissen werd er klacht ingediend bij het Hoog Comité van Toezicht. Omdat het ging om een anonieme klacht, heb ik het Hoog Comité van Toezicht, dat mij hierover had ingelicht, verzocht een administratief onderzoek in te stellen. Na grondig onderzoek van het verslag dat mij hieromtrent werd voorgelegd, ben ik van oordeel dat er onvoldoende ernstige gronden voorhanden zijn om aan het dossier een verder gevolg te verlenen.

In toepassing van artikel 38 tweede lid van het koninklijk besluit van 29 juli 1970 houdende het organiek reglement van het Hoog Comité van Toezicht heb ik

dit standpunt meegedeeld aan de voorzitter van het Hoog Comité. Met uitzondering van de ambtenaren-generaal bedoeld in de artikelen 17 tot 19 van het decreet van 23 januari 1991 tot oprichting van de Vlaamse Dienst voor de Buitenlandse Handel, geschieden de aanwervingen volgens de statutaire regels (artikel 20, paragraaf 2 van bedoeld decreet). Gezien het specifieke karakter van het examenprogramma heeft de raad van bestuur van de VDBH het nodig geoordeeld deze examens door de VDBH zelf te laten organiseren. De raad van bestuur heeft ook de examencommissie samengesteld. Die samenstelling werd mij onlangs meegedeeld en zal aan het lid persoonlijk worden toegestuurd.

Het examen waaromtrent de bewuste klacht werd ingediend omvatte in wezen twee delen. Enerzijds een bevorderingsexamen voor toelating tot het hoger niveau en anderzijds een wervingsexamen voor buitenstaanders.

Uit de notulen van de raad van bestuur van de VDBH van 25 november 1992 blijkt dat 1 kandidaat slaagde in het bevorderingsexamen voor bestuurssecretaris. Betrokkene werd bij beslissing van voormelde raad van bestuur met ingang van 1 december 1992 bevorderd tot bestuurssecretaris door toelating tot het hoger niveau. In het vergelijkend wervingsexamen slaagden 8 kandidaten. Deze geslaagden werden inmiddels allen opgeroepen tot de stage voor de graad van bestuurssecretaris.

Via het Belgisch Staatsblad van 27 augustus 1993 heeft de VDBH aangekondigd dat het opnieuw examens zal inrichten voor het aanleggen van een wervingsreserve van bestuurssecretarissen en directiesecretarissen. De deelnemingsvoorwaarden, het examenprogramma, het reglement en de inschrijvingsformulieren kunnen worden aangevraagd bij de Examencommissie van de VDBH. De raad van bestuur van de VDBH heeft hieraan zijn goedkeuring gegeven tijdens zijn zitting van 15 september.

Tegen deze beslissing heeft mijn regeringscommissaris in de raad van bestuur geen veto ingesteld, zodat ik mag aannemen dat ook voor deze examens een organisatie door de VDBH niet strijdig is met de wet, de statuten of het algemeen belang.

Tot al wat dienen kan wil ik erop wijzen dat deze laatste examens ook werden aangekondigd in de Examenagenda van het Vast Secretariaat voor Werving van het Rij kspersoneel.

Bovendien wordt voor de betrekking waarvoor geen specifiek examenprogramma moet worden opgesteld, wel degelijk een beroep gedaan op het Vast Wervingssecretariaat. Zo werd voor de opvulling van de functies vertaler, programmeur en hofmeester geput uit de wervingsreserve van het Vast Wervingssecretariaat.

Vraag nr. 61
van 5 maart 1993
van de heer D. RAMOUDT

Vlaamse Vervoermaatschappij — Ongeregelde vervoerdiensten

In een vorige vraag vestigde ik reeds de aandacht op

het feit dat de Vlaamse Vervoermaatschappij (VVM) sinds geruime tijd wederrechtelijk ongeregelde vervoerdiensten uitvoert. Zij beschikt hiervoor niet over de nodige vergunningen en het uitvoeren van dergelijke diensten valt mijns inziens niet onder de bepalingen van de statutaire doelstellingen van die maatschappij.

De VVM werd door de nationale minister van Verkeerswezen reeds meerdere malen **op haar plichten** gewezen en zelfs geverbaliseerd.

Ik stel vast dat de maatschappij de wettelijke normen blijft negeren, en daarbij op een grove wijze misbruik maakt van haar voorrechten en haar monopolie. Zo worden er geregeld busdiensten ingelegd voor grote manifestaties, opvoeringen enzovoort en dit aan prijzen die alleen maar als verliesgevend omschreven kunnen worden. De VVM verplicht pachters ertoe die diensten uit te voeren. Ze betaalt alleen de variabele kosten van de ingelegde voertuigen en verplicht die bedrijven zo tot exploitatie met verlies, met voertuigen die niet over de nodige vergunningen beschikken en ook qua veiligheid en comfort niet uitgerust zijn voor dit vervoer.

Bovendien mogen die ondernemingen die diensten wettelijk niet uitvoeren met voertuigen die onder contract met De Lijn rijden. Op die manier worden ze gedwongen hun wel degelijk vergunde voertuigen in de garage te laten, en met de niet-vergunde voertuigen overtredingen te begaan. Zo benadelen ze zichzelf en voeren ze oneerlijke concurrentie met hun collega's.

1. Heeft de minister de VVM reeds op haar plichten gewezen? Ik verwijs hier naar een vergadering op 30 september 1992 waar de VVM ernstig verwittigd zou zijn.
2. Welke maatregelen neemt de minister opdat de overtredingen zouden ophouden?
3. Welke sancties legt hij op voor de overtredingen, dit zowel op het vlak van de wetten op de handelspraktijken, als van het personenvervoer?
4. Welke sancties plant hij in geval van herhaling?
5. Welke maatregelen neemt hij om de belangen van de privé-ondernemingen te vrijwaren?

Antwoord

De WM was niet uitgenodigd op de vergadering van 30 september 1992 en was dus ook niet vertegenwoordigd.

De reglementeringen besproken in deze vergadering worden door de VVM gerespecteerd, zoals reeds meegedeeld in antwoord op voorgaande vragen.

De diensten waarvan sprake, kaderen steeds in de speciale ministeriële machtiging van 29 juni 1967 en 1 juli 1978, waarbij de maatschappij gemachtigd werd versterkingsritten te organiseren langs het geregeld vervoer, mits te voldoen aan enkele welbepaalde voorwaarden, die hierna geciteerd worden:

„Bij versterkingsritten mogen volgens wat overeengekomen is, de openbare vervoermaatschappijen als

machtiginghouder van geregelde vervoerdiensten, ongeregeld vervoer met lijnbussen uitvoeren, op voorwaarde dat :

- maximum twee lijnen aan elkaar gekoppeld worden ;
- niet meer dan één kilometer wordt afgeweken van de bestaande en in de machtiging voor geregeld vervoer opgenomen reisweg”.

De verdere vraagstelling is dan ook niet relevant.

Vraag nr. 89
van 23 april 1993
van de heer L. BARBE

Bestuurders De Lijn – Bescherming tegen elektromagnetische velden

Het effect van elektromagnetische velden (EMV-en) op de gezondheid van de werknemers is het voorwerp geweest van veel wetenschappelijk onderzoek. In tientallen studies bleek dat mensen die beroepshalve meer in contact komen met EMV-en (elektriciens, lassers, filmprojecteurs, technici die aan hoogspanningslijnen werken . . .) meer kans op leukemie en hersentumoren hebben. Bestuurders van trams zijn gedurende heel de werkdag blootgesteld aan EMV-en.

Op vraag van de heer Anciaux, staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bevoegd voor energie, werd hierover een rapport opgesteld (een compilatie van 384 studies). Hieruit bleek dat er inderdaad talrijke gezondheidsproblemen bij dergelijke werknemers gesignaleerd worden. In het rapport stelt men als oplossing voor om in de tramstellen de bestuurder af te scherm van de elektromagnetische velden.

1. Hebben de werknemers van De Lijn ook dergelijke gezondheidsklachten ?
2. In welke mate wordt bij de aankoop van nieuwe tramstellen rekening gehouden met de problematiek van de elektromagnetische velden ?
3. Worden de huidige tramstellen aangepast zodat de bestuurder afgeschermd is van de elektromagnetische velden ?

Antwoord

Alle werknemers van De Lijn staan onder regelmatig medisch toezicht voor eventuele risico's, eigen aan hun beroep. In verband met elektromagnetische stralingen werden nog geen klachten genoteerd.

De trams van De Lijn rijden op 600 V gelijkstroom. Bij deze relatief lage spanning is de invloed van het elektromagnetisch veld te verwaarlozen.

Vraag nr. 110
van 28 juni 1993
van de heer H. VAN DIENDEREN

Vervoerregio Antwerpen – Stand van zaken

In antwoord op mijn vraag nummer 36 van 11 mei 1992

(Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1992-1993, nr. 2 van 16 november 1992, blz. 69) heeft de minister zijn voornemen bevestigd om naar Nederlands voorbeeld een vervoerregio op te zetten voor Antwerpen.

Hoever staat het met de realisatie van dit voornemen dat ook al in de beleidsverklaring van de minister werd vermeld ? Is de vervoerregio operationeel ? Hoe ziet de planning eruit ? Zijn er hinderpalen ? Welke ?

Antwoord

Alvorens een werkgroep met alle betrokkenen op te richten, omtrent een vervoerregio in Antwerpen, dienen de resultaten te worden afgewacht van de studie Multimodaal model van Verkeer en Vervoer in de provincie Antwerpen met uitbreiding tot het arrondissement Sint-Niklaas op Linkeroever.

Het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap heeft deze overeenkomst afgesloten met een tijdelijke vereniging van studiebureaus om binnen het tijdsbestek van 14 maanden een operationeel instrument op te bouwen en te installeren waarna de globale mobiliteitseffecten van beleidsopties kunnen worden geëvalueerd. Het betreft hier dus een basisinvestering noodzakelijk voor de uiteindelijke realisatie van een operationeel interactief multimodaal Verkeers- en Vervoersmodel dat het Gewest beschrijft en autonoom gehanteerd kan worden door de Vlaamse administratie en instellingen waaronder De Lijn.

Deze investering moet de administratie en in specifieke gevallen De Lijn toelaten in een volgende fase, zonder verdere wezenlijke tussenkomst van private studiebureaus, diverse alternatieve beleidsscenario's te evalueren, voor deze regio en soortgelijke modellen op te bouwen voor de overige vervoersregio's binnen het Vlaamse Gewest die afgebakend worden op basis van ervaringen opgedaan tijdens de studie Antwerpen. Deze modellen zullen onder meer worden benut voor de evaluatie en ondersteuning van de infrastructuur investeringsplannen, het Structuurplan Vlaanderen, de mobiliteitseffectenrapportering (Mober), voor de ontwikkeling van de nodige instrumenten voor de planning en de evaluatie van de kwaliteit en de kwantiteit van het vervoeraanbod van de Vlaamse Vervoermaatschappij (artikel 5 Beheersovereenkomst) en voor het 10-jaren investeringsplan van de NMBS. Deze modellen zullen bovendien worden bijgestuurd aan de hand van de know-how opgedaan binnen het impulsprogramma Transport en Mobiliteit (wetenschapsbeleid, nationaal). Daarmee wordt ook de compatibiliteit tussen beide studieopdrachten gegarandeerd.

In deze scenario's worden combinaties van maatregelen die ingrijpen op de vraag en/of het aanbod geëvalueerd, onder meer aanpassingen van de infrastructuur, effecten intermodale uitwisselingspunten, ingrepen in de transportkosten (OV-tarieven, tol brandstofheffing, wegenvignet) en ingrepen op de ruimtelijke ontwikkeling (parkeerrestricties, uitbreidingszones, vestiging belangrijke bedrijven en diensten). De effecten worden doorgerekend in de huidige situatie, op middellange en op lange termijn. De onderzochte scenario's worden geëvalueerd vanuit effectiviteit en mobiliteitscriteria

(bereikbaarheid, reizigerskilometers, . . .). Die gegevens laten tevens toe eventuele verdere detailstudies uit te voeren in verband met milieuhinder (geluidsoverlast, pollutie, energieverbruik).

Op basis hiervan zal het mogelijk zijn om een juiste keuze te maken van een vervoerregio in Antwerpen.

Vraag nr. 111
van 28 juni 1993
van de heer H. VAN DIENDEREN

Werkgroep voorstadsnet Antwerpen – Stand van zaken

In antwoord op mijn vraag nummer 36 van 11 mei 1992 (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1992-1993, nr. 2 van 16 november 1992, blz. 69) noemde de minister de oprichting van een werkgroep die de mogelijkheden voor een voorstadsnet rond Antwerpen nagaat, wenselijk.

Is die werkgroep intussen opgericht? Is de oprichting in voorbereiding? **Zoniet**, wat zijn de hinderpalen? Wat is (eventueel) de stand van zaken van de werkgroep? Hoe ziet zijn verdere planning eruit?

Antwoord

Ik wijs het lid naar mijn antwoord op vraag nummer 110, waarin alle elementen van antwoord aanwezig zijn.

Vraag nr. 113
van 28 juni 1993
van de heer H. VAN DIENDEREN

De Lijn in Antwerpen – Verkeersdoorstroming

Volgens het personeel van De Lijn laat de doorstroming vooral in steden zoals Antwerpen nog altijd zeer veel te wensen over. De aanpak van foutparkeerders en de bevoegdheden voor PT-ers, het zou allemaal zeer lang aanslepen. Een gebrekkige doorstroming verhoogt de kosten en verlaagt de dienstverlening. Overigens heeft de minister tijdens de bespreking van zijn begroting aangekondigd dat “eerstdaags” het mandaat van agent van gerechtelijke politie zou worden toegekend aan personeelsleden van De Lijn.

In antwoord op mijn vraag nummer 21 van 30 maart 1992, (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, BZ 1992, nr. 5 van 11 mei 1992, blz. 181) verklaarde de minister al dat de procedure aan de gang was om vermeld mandaat te verlenen.

Welke maatregelen nemen de minister en De Lijn om dit probleem op te lossen? Welke streefdoelen worden vooropgesteld? Hoeveel personeelsleden van De Lijn hebben het mandaat van agent van gerechtelijke politie gekregen? Hoe werkt dit?

Hoe zit het concreet met de doorstromingsfaciliteiten die de stad Antwerpen zou garanderen (zie verklaring van de minister tijdens de begrotingsbespreking)?

Antwoord

De ministeriële besluiten van 5 november 1992 en 11 maart 1993, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 2 april 1993 en 22 april 1993, hebben in totaal 310 personeelsleden van De Lijn een mandaat van gerechtelijke politie gegeven. Van deze 310 personeelsleden behoren er 93 tot de entiteit van Antwerpen.

Dit mandaat geeft hen de mogelijkheid op te treden tegen de overtredingen van de reglementen op de politie van het personenvervoer per tram, premetro, metro, trolleybus, autobus en autocar, en van artikel 25.1, punten 2 en 6 van het algemeen reglement op de politie van het wegverkeer op de lijnen beheerd door de Vlaamse Vervoermaatschappij.

Ter bevordering van de doorstroming kunnen deze personeelsleden proces-verbaal opstellen tegen foutparkeerders aan de halten of de plaatsen waar de doorgang van spoorvoertuigen wordt gehinderd. Desgevallend kunnen de foutief geparkeerde voertuigen worden weggetakeld.

Repressief optreden is niet de eerste taak van de gemandateerde personeelsleden van De Lijn. Er wordt in de eerste plaats naar gestreefd om selectief op te treden op die plaatsen waar er sprake is van werkelijke hinder voor de doorstroming.

Wat de doorstromingsfaciliteiten in de stad betreft, werden belangrijke doorbraken bereikt na langdurige onderhandelingen in de Werkgroep Sneltramlijnen, de Commissie Mobiliteit, en in de stuurgroepvergaderingen. Zo is Openbare Werken bereid het verkeer op de Noorderlaan van drie tot twee rijstroken terug te brengen. Met een minimum aan investeringen kan op deze site een vrije tram- en busbaan worden aangelegd.

Over een aangepaste oplossing voor de leien werden onderhandelingen gevoerd die snel kunnen leiden tot een principiële akkoord. Dit, samen met een aangepast parkeerbeleid van de stad, zal het succes van de park and ride formule verzekeren.

Vraag nr. 114
van 28 juni 1993
van de heer H. VAN DIENDEREN

De Lijn – Bevordering aansluiting met trein

„De uitrusting van alle bussen van het streekvervoer met radio laten ook een betere coördinatie toe met de treinen aan de stations en is een bijkomende waarborg om de aansluitingen te verzekeren tussen trein en bus”. Over die verklaring van de minister tijdens de bespreking van zijn begroting voor 1993 zijn een aantal vragen te stellen.

1. Hoe wordt ernaar gestreefd om de aansluitingen op elkaar af te stellen zodat De Lijn veel efficiënter het voor- en natransport kan verzekeren en de treinreiziger daardoor meer een beroep zal doen op bus en tram?
2. Hoeveel bussen en trams zijn uitgerust met radio? Wanneer zal dit programma voltooid zijn? Hoeveel heeft het al gekost en zal het nog kosten?

3. Volgens personeelsleden wordt de radio niet gebruikt voor het verzekeren van aansluitingen noch met treinen, noch met andere bussen. Er zouden daarvoor geen procedures bestaan. De dure investering zou dus weinig renderen. Kan de minister dit bevestigen ?

Antwoord

1. Op 15 juni 1993 werd een overeenkomst ondertekend door de NMBS, de SRWT, de MIVB en de WM die de problematiek van de aansluitingen regelt. Deze overeenkomst voorziet in de oprichting van provinciale vervoercommissies die onder meer als opdracht hebben de aansluitingen tussen bus en trein te coördineren.

2. – Voertuigen van de VVM uitgerust met radio :

Antwerpen (stadsvervoer) :	166 trams ± 120 bussen
Gent (stadsvervoer) :	52 trams 90 bussen
Kusttram :	52 trams
Brugge stadsvervoer :	34 stadsbussen

– Programma :

Limburg :	± 420 bussen : voltooid eind '94 (kostprijs ± 140 miljoen excl. BTW)
Oost-Vlaanderen :	wordt in '93 aanbesteed (voor alle voertuigen)
Brabant :	wordt einde '93 of begin '94 aanbesteed
Antwerpen :	wordt in '94 aanbesteed
West-Vlaanderen :	wordt in '95 aanbesteed

De globale kostprijs wordt op 850 miljoen frank geraamd.

3. Op dit ogenblik is het inderdaad zo dat het gebruik van de radio beperkt is voor het verzekeren van aansluitingen. Dit wordt mee veroorzaakt door het feit dat de NMBS-stations weinig of geen informatie over vertraging ter beschikking hebben. In enkele stations (Geel, Dendermonde) is er wel een procedure voorzien en wordt deze ook toegepast om vertragingen van de treinen te melden aan de bussen. In Aalst wordt eerstdaags een proefproject gestart waarbij door middel van het NMBS-computernetwerk, de dispatching en de radio's op onze voertuigen de aansluiting tussen bus en trein gecoördineerd worden. De gebruikte procedure zal, indien dit project slaagt en na installatie van de radio op alle voertuigen, worden veralgemeend.

Vraag nr. 116

van 1 juli 1993

van de heer G. ANTHUENIS

Autobussen met lagere opstapvloer – Aanpassing verkeerstafels

Door de aankoop door De Lijn van autobussen met een lagere opstapvloer moeten veel gemeenten overgaan tot het aanpassen van de bestaande verkeerstafels. Deze aanpassing brengt natuurlijk investeringen mee.

Kan de minister mij meedelen welke overheden deze investeringen moeten aanrekenen op hun begroting en op basis van welke reglementering dit geschiedt ?

Antwoord

De lage-vloerautobussen van De Lijn hebben eenzelfde bodemvrijheid als de standaardautobussen zodat er geen speciale maatregelen genomen moeten worden.

Deze bodemvrijheid bedraagt :

- voor- en achteraan een vrije hoek van 1/8 ;
- tussen de assen een bodemvrijheid van 165 mm.

Vraag nr. 121

van 19 juli 1993

van de heer A. VERLINDEN

Spoorwegovergangen irr Aarschot – Oplossing fileprobleem

De middenstrook van de rijweg op de driestrooksweg Aarschot-Scherpenheuvel, destijds bij inhaalmanoeuvres oorzaak van talrijke dodelijke slachtoffers en gewonden, werd omgevormd door het aanbrengen van vluchtheuvels. Dit blijkt naar mijn oordeel een zeer gunstig effect te hebben op de verkeersveiligheid en de initiatiefnemer mag hiervoor dan ook worden gefeliciteerd.

Kan de minister aan de hand van een statistiek, voor deze korte periode sinds de aanpassing, het gunstig effect hiervan aantonen ?

Wat het knooppunt van de drie spoorwegovergangen in de Ourodenberg in Aarschot, overgangen op de Lierse- en op de Herseltsesteenweg betreft, neemt het fileprobleem haast onmenselijke afmetingen aan. De aanpassing met rode lichten op een 100 meter van de eerste spoorwegovergang komende van Lier, heeft een beperkte en lovenswaardige oplossing gebracht die het fileprobleem uiteraard niet oplost, maar dat was ook niet het opzet. Een stevige en toekomstgerichte oplossing in coördinatie met de NMBS wordt voor dit knooppunt dan ook onmisbaar en dringend.

1. Is de minister op de hoogte van dit cruciaal knooppunt en worden er bepaalde vaststellingen en/of metingen gedaan ? Zo ja, wat zijn de resultaten en besluiten ?
2. Werd er naar een duurzame oplossing gezocht en wat is het resultaat ?
3. Binnen welke termijnen mag de realisatie ervan worden verwacht ?
4. Is het niet mogelijk, in afwachting en ter bevordering van het verkeer, onmiddellijk na de spoorwegovergang komende van Lier, een voorselectie richting Herselt (links) en Aarschot (rechts) op de rijweg te doen aftekenen ?
5. Wordt, rekening houdend met een enorme toename van het vrachtvervoer op de hierop blijkbaar niet berekende Lierssesteenweg, een alternatieve rijbaan

rechtstreeks aansluitend op de westelijke ring van Aarschot dan niet onvermijdbaar ?

Antwoord

Deze vraag heeft betrekking op een aangelegenheid die onder de bevoegdheid ressorteert van de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden.

**Vraag nr. 124
van 22 juli 1993
van de heer L BARBE**

***Restauratiepremies Kunstcentrum Sint-Jan in Brugge —
Betwiste toekenning***

De 19e eeuwse ziekenzalen van het ziekenhuis Sint-Jan in Brugge werden door de NV Kunstcentrum Sint-Jan gerestaureerd en verbouwd tot een onthaal- en congrescentrum. De NV heeft een erfpachtovereenkomst met de stad Brugge.

Het besluit van de Vlaamse Executieve van 5 juni 1991 stelde de restauratiepremie in. Ook al verscheen dit besluit maar in het Belgisch Staatsblad op 29 juni 1991, toch werd bij ministerieel besluit van 14 juni 1991 al een restauratiepremie toegekend aan de NV Kunstcentrum Sint-Jan (bijdrage Vlaamse Gemeenschap 10.680.443 frank en bijdrage provincie West-Vlaanderen 3.204.133 frank). Op 27 september 1991 werd een tweede restauratiepremie toegekend (bijdrage Vlaamse Gemeenschap 40.586.139 frank en bijdrage provincie West-Vlaanderen 12.175.842 frank). Bij ministerieel besluit van 18 december 1991 werd een derde restauratiepremie toegekend (bijdrage Vlaamse Gemeenschap naar ik veronderstel 12.000.050 frank en bijdrage provincie West-Vlaanderen 3.600.015 frank). Aan de NV Kunstcentrum Sint-Jan werd dus voor een bedrag van afgerond 82,2 miljoen frank restauratiepremies toegekend.

Wat de derde **restauratiepremie** betreft, wil ik erop wijzen dat de provincieraad van West-Vlaanderen op 2 april 1992 beslist heeft om de vernietiging van het ministerieel besluit van 18 december 1991 tot toekennen van die restauratiepremie te vorderen bij de Raad van State. De bestendige deputatie en de provincieraad waren immers van mening dat het hier niet ging om restauratiewerken aan een beschermd gebouw, maar om een volledige nieuwbouw. Volgens de provincie was de tekst van het restauratiepremiebesluit door de minister op een onredelijke manier geïnterpreteerd. Een schriftelijke vraag van de bestendige deputatie bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap hierover bleef vreemd genoeg onbeantwoord.

Op 15 juni 1992 heeft de NV Sint-Jan, bij eenzijdige verbintenis, definitief en onherroepelijk afstand gedaan van het premiegedeelte van de provincie (3.600.015 frank), waarna de provincie afstand deed van het ingeleide geding bij de Raad van State omdat ze niet langer belang had in de zaak. Het is net alsof de NV Sint-Jan vreesde de zaak bij de Raad van State

te verliezen, waardoor ze niet enkel de bijdrage van de provincie maar ook de bijdrage van de Vlaamse Gemeenschap ten belope van 12 miljoen frank zou verliezen.

Als het inzake de derde restauratiepremie inderdaad gaat om nieuwbouw zoals de provincie beweert, lijkt het noodzakelijk de uitbetaling van de premie te stoppen en de reeds uitbetaalde voorschotten terug te vorderen.

1. Kan de minister inzake deze drie restauratiepremies de data geven van de aanvraag door de NV Kunstcentrum Sint-Jan, de goedkeuring van het dossier door het bestuur monumenten en landschappen en het advies van de inspectie der Financiën ?
2. Is de minister van mening dat de restauratiepremie toegekend bij ministerieel besluit van 18 december 1991 aan de NV Kunstcentrum Sint-Jan inderdaad slaat op werken aan een nieuwbouw en dus eigenlijk onterecht is toegekend ?
3. Waarom heeft het bestuur monumenten en landschappen niet geantwoord op de brief van de provincie West-Vlaanderen ?
4. Hoeveel van deze restauratiepremie is al uitbetaald ?
5. Maakt de minister gebruik van de mogelijkheden die het besluit van de Vlaamse Executieve van 5 juni 1991 biedt om in deze aangelegenheid te stoppen met de verdere uitbetaling van de premie en de reeds uitbetaalde voorschotten terug te vorderen ?

Antwoord

Met betrekking tot de toekenning van een restauratiepremie voor het kunstcentrum Sint-Jan in Brugge, kan ik het volgende mededelen :

1.

Aanvraag	Goedkeuring Bestuur Monumenten en Landschappen	Inspectie van Financiën
Deel 1 : 06.06.91	10.06.91	13.06.91
Deel 2 : 06.06.91	10.06.91	30.08.91
Deel 3 : 23.11.91	18.12.91	18.12.91

2. De beslissing een restauratiepremie toe te kennen voor de derde fase van Sint-Jan in Brugge werd genomen door mijn voorganger. Voor zover mij bekend zou mijn voorganger zich gebaseerd hebben op de bepalingen vervat in artikel 1, b punt 7 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 5 juni 1991.
3. De brief vanwege de bestendige deputatie van de provincie West-Vlaanderen, werd wel degelijk beantwoord, namelijk op 13 maart 1992.
4. Volgende bedragen werden reeds uitbetaald :

Deel 1 :	9.612.398 frank
Deel 2 :	33.217.212 frank
Deel 3 :	6.000.025 frank

5. Paragraaf 6 van artikel 7 van het besluit van 5 juni 1991 bepaalt dat : „de krachtens dit besluit verleende voorschotten niet mogen aangewend worden voor enig ander oogmerk dan dit waarvoor de premie werd verleend. Bij niet-naleving van deze bepaling wordt de premie vervallen verklaard en wordt overgegaan tot de terugvordering van de reeds uitbetaalde voorschotten, verminderd met de wettelijke intrest”.

Voor zover mij bekend wordt de premie die is toegekend voor de derde fase, wel degelijk aangewend voor de werken die waren opgesomd in het dossier dat door mijn voorganger werd aanvaard voor de toekenning van de premie, zodat artikel 7 paragraaf 6 van het besluit van 5 juni 1991 niet van toepassing is.

**Vraag nr. 125
van 22 juli 1993
van de heer L. BARBE**

Subsidies voor restauratiewerken — Afhandeling dossiers

Voor het toekennen van subsidies voor restauratiewerken waren er drie besluiten van de Vlaamse Executieve van kracht :

- het besluit van de Vlaamse Executieve van 1 juli 1982 tot bepaling voor het Nederlandse taalgebied van de verdeling der kosten voor werken aan beschermde monumenten, andere dan gebouwen bestemd voor een erkende eredienst, seminaries en pastorieën, bekrachtigd door het decreet van 17 november 1982 ;
- het besluit van de Vlaamse Executieve van 4 juli 1984 tot bepaling voor het Nederlandse taalgebied van de verdeling der kosten voor werken aan beschermde monumenten bestemd voor een erkende eredienst, seminaries en pastorieën, bekrachtigd door het decreet van 30 oktober 1984 ;
- het besluit van de Vlaamse Executieve van 21 juni 1989 houdende vaststelling van de procedure inzake subsidiëring van bepaalde werken, leveringen en diensten die door of op initiatief van regionale of lokale besturen of ermee gelijkgestelde rechtspersonen worden uitgevoerd, later vervangen door het besluit van de Vlaamse Executieve van 18 december 1991, houdende vaststelling van de procedure inzake de subsidiëring van werken aan beschermde monumenten, die door of op initiatief van regionale of lokale besturen worden uitgevoerd.

Er zouden nog heel wat dossiers inzake subsidies voor restauraties in behandeling zijn.

1. Kan de minister mij, onderverdeeld naar de drie Executievebesluiten, meedelen hoeveel dossiers er nog in behandeling zijn ? Met welke subsidiebedragen komt dit overeen ? (Graag gegevens per jaar van aanvraag)
2. Wanneer zullen deze dossiers allemaal behandeld zijn, in de veronderstelling dat zowel de begrotingskredieten als het aantal personeelsleden dat de dossiers behandelt gelijk blijven ?

3. Welke maatregelen heeft de minister genomen om deze dossiers zo snel mogelijk af te handelen ?

Antwoord

Ten gevolge van de hervorming van de reglementering inzake financiële bijdrage van het Vlaams Gewest voor restauratiewerken worden er thans geen subsidies meer toegekend.

De huidige reglementering voorziet in de toekenning van restauratiepremies. Aangezien in de premieregeling bepaald is dat geen meer- en bijwerken meer worden in aanmerking genomen voor de financiële bijdrage van het Gewest, werd beslist aan de belanghebbende te vragen de oude dossiers te actualiseren aan het huidige schadebeeld van het monument en om de ramingen die vaak onderschat zijn, aan te passen.

Aangezien nog lang niet alle eigenaars hun dossier geactualiseerd hebben, is een exacte becijfering van de achterstand op dit ogenblik moeilijk in te schatten.

- Wat de openbare sector betreft, is op dit ogenblik de achterstand nagenoeg opgehaald.
- Voor de privé-sector kan worden verwacht dat in de loop van 1994 de achterstand grotendeels zal zijn ingelopen.
- Op dit ogenblik is er nog een gevoelige achterstand wat de monumenten betreft bestemd voor de eredienst. Hier bedraagt de achterstand \pm 3 à 4 miljard, zodat hier gerekend moet worden met een termijn van minstens 4 jaar vooraleer alle achterstand zal zijn opgehaald.

Het is de bedoeling om een voorkomingsbeleid te voeren zodat zich geen nieuwe achterstanden zouden opstapelen. De werking van de Monumentenwacht en de instelling sinds 1993 van de onderhoudspremie zullen hierbij een belangrijke rol spelen.

**Vraag nr. 128
van 22 juli 1993
van de heer H. SUYKERBUYK**

Interministeriële Conferentie voor Verkeer en Infrastructuur — Stand van zaken grensoverschrijdende samenwerking

In de Interministeriële Conferentie voor Verkeer en Infrastructuur van 17 november 1992 werd tot coördinatie besloten tussen De Lijn, de NMBS, TEC en MIVB. Deze beslissing begrijp ik als een intentie om ook de NMBS te betrekken bij de intentieverklaring van 20 oktober 1992 tot meer samenwerking tussen de VVM en de NV Verenigd Streekvervoer Nederland.

Mag ik de aandacht vragen voor volgende punten ?

Er geldt op bepaalde buslijnen met een grensoverschrijdend traject tussen Vlaanderen en Nederland nog altijd een in- en uitstapverbod op Nederlandse bussen op Vlaamse grondgebied. Dit kan concurrentiële redenen hebben, maar is wel archaisch (en protectionistisch) in een letterlijk open grensgebied.

De informatie van de dienstregeling in België en andere mededelingen over de grens heen, is haast onbestaande. Dit geldt voor busroutes, maar ook voor aansluitingstijden op het treinverkeer. Het gaat hier zowel om informatie in de spoor- en busgidsen als om informatie per telefoon.

De geldigheid van buskaarten in het andere land bestaat over het algemeen niet. Nochtans kan het, want in Maastricht en het Vlaamse grensgebied is die wederzijdse erkenning en dus het gebruik van één buskaart overeengekomen. Dit kan dus worden veralgemeend.

De tarifieringen bij het spoorverkeer zouden van de zogenaamde grensheffing moeten worden verlost. Dit kan als men een tarief invoert, dat uitsluitend op het kilometeraantal berust.

Is de minister bereid, tenzij men daarmee reeds begonnen is, deze problematiek in de samenwerking te laten bespreken? Als reeds een stand van zaken kan worden meegedeeld, werd ik daarover graag geïnformeerd.

Antwoord

De intentieverklaring van 2 februari 1993 tussen de Vlaamse Vervoermaatschappij en de VSN-Groep omvat een onderzoek om gezamenlijk het collectief personenvervoer in de grensstreek **België/Nederland** te ontwikkelen en te exploiteren.

De beoogde samenwerking omvat het voor gemeenschappelijke rekening ontwikkelen van systemen ter ondersteuning van de exploitatie, het gemeenschappelijk gebruiken van materieel dat door de VSN-Groep en de Vlaamse Vervoermaatschappij ter beschikking wordt gesteld en het inkopen ervan in gezamenlijk akkoord en het doen van onderzoek naar innovatie en milieu-technologie.

Het is de bedoeling de activiteiten, die gezamenlijk zullen worden uitgevoerd, onder te brengen in een rechtspersoon.

Een werkgroep met vertegenwoordigers van de Vlaamse Vervoermaatschappij en van de VSN-Groep buigt zich thans over een project tot oprichting van een Europees Economisch Samenwerkingsverband. Streefdatum voor de oprichting ervan is 31 december 1993.

Vraag nr. 135
van 29 juli 1993
van de heer **H. VAN DIENDEREN**

De Lijn — Systeem van eigen busbanen

Door eigen busbanen poogt De Lijn de commerciële snelheid van haar bussen te verhogen. Ook privé-auto's maken van die busbanen gebruik, soms zelfs om te parkeren.

Wat zijn de ervaringen met eigen busbanen?

Onder welke voorwaarden werkt dit systeem optimaal?

Zijn er concrete busbanen die in de buurt komen van dit optimum?

Welke maatregelen worden er getroffen om het systeem te verbeteren?

Waar zitten de knelpunten voor een goede toepassing van dit systeem?

Antwoord

In het Vlaamse Gewest zijn eigen busbanen eerder zeldzaam. Zij komen nog het meest frequent voor in Antwerpen.

Busbanen hadden, tenzij ze fysisch integraal afgebakend zijn, tot op heden niet zo'n gunstig effect op de doorstroming. Dit kwam in veel gevallen door veelvuldig foutparkeren van automobilisten en het tegelijk niet of weinig efficiënt ingrijpen van de politie. Daarenboven laat het verkeersreglement toe dat auto's van de busstrook gebruik maken bij afslagbewegingen.

In de jongste maanden zijn er evenwel een aantal positieve elementen te vermelden.

Controleurs en plaatsbewijstoezichters van De Lijn hebben sinds kort de bevoegdheid om processen-verbaal op te stellen voor automobilisten die hun auto fout parkeren op een bus- of tramhalte, op een eigen busbaan of het bus- en/of tramverkeer in het algemeen hinderen. In dit geval hebben zij zelfs de bevoegdheid een takelwagen op te roepen.

Anderzijds heeft De Lijn sinds 1992 een informatie- en promotiecampagne gestart voor de gemeentebesturen. Eén van de drie hoofdthema's binnen deze campagne, naast informatie en halte-infrastructuur, is gericht op de verbetering van de doorstroming.

Het creëren en vrijhouden van eigen banen voor het openbaar vervoer is hierbij slechts één mogelijkheid. Andere middelen zijn bijvoorbeeld het inrichten van verkeerslichtenbeïnvloeding, het opstellen van een openbaar vervoer vriendelijk verkeerscirculatieplan, het streven naar een verkeersluwe binnenstad met een aangepast parkeerbeleid.

Ook op het vlak van vrije busbanen zijn er heel wat mogelijkheden. In veel gevallen kunnen kleine ingrepen in de weginrichting (voornamelijk in de omgeving van kruispunten) reeds een ingrijpend positieve invloed hebben op de doorstroming van bus en tram.

Gezien de bevoegdheden van de gemeenten en aangezien zij tegelijk eigenaar en beheerder zijn van het overgrote deel van de wegen, is de medewerking van de gemeenten essentieel, naast die van de andere wegbeheerders, namelijk het Vlaamse Gewest en in mindere mate de provincies.

Vraag nr. 141
van 1 september 1993
van de heer **R. RAES**

Bisschoppengalerij in Mariakerke — Procedure tot bescherming

Op het kerkhof van de Gentse deelgemeente Mariakerke bevindt zich de in 1873 opgerichte Bisschoppengalerij. Dit in zijn aard uniek funerair monument bevindt

zich sinds jaren in een zeer slechte bouwfysische toestand. Reeds in 1981 werd een beschermingsaanvraag ingediend, voor zover kon worden nagegaan, zonder nuttig gevolg. Meer dan voorlopige instandhoudingswerken werden sindsdien nooit uitgevoerd zodat de galerij in steeds ergere staat van verval geraakt.

Vanuit het stadsbestuur van Gent zou in september 1992 bij de diensten van de minister zijn aangedrongen om de beschermingsprocedure te bespoedigen.

1. Kan de minister mij meedelen of de procedure tot erkenning van de Mariakerkse Bisschoppengalerij als beschermd monument reeds werd aangevraagd ? Zo niet, wanneer wordt de aanvang tot dergelijke procedure gepland ?
2. Werden er reeds maatregelen genomen tot subsidiëring van de hoogst noodzakelijke restauratiewerken aan deze Bisschoppengalerij ? Zo niet, wanneer worden maatregelen gepland ?

Antwoord

1. Op 24 juni heb ik de dorpskom van Mariakerke met onder andere de neogotische kerkhofgalerij op het voorontwerp van lijst van voor bescherming vatbare monumenten, stads- en dorpsgezichten geplaatst.
2. Het Vlaamse Gewest kan slechts een restauratie- of onderhoudspremie verstrekken wanneer de bescherming definitief is.

W. DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMSE MINISTER VAN FINANCIËN EN
BEGROTING, GEZONDHEIDSINSTELLINGEN,
WELZIJN EN GEZIN

Vraag nr. 72
van 1 juli 1993

van de heer E. VAN VAERENBERGH

Buitenschoolse opvang — Tewerkstellingsprojecten Weer- werk

In het kader van de Weer-werkactie kunnen een aantal gesco's worden tewerkgesteld in projecten voor buitenschoolse opvang.

De procedure verloopt in twee stappen :

- a. het afsluiten van een samenwerkingsprotocol tussen de minister en het subregionaal tewerkstellingscomité (STC), waarbij een contingent gesco's wordt toegewezen ;
 - b. het goedkeuren van de eigenlijke projecten (deelprojecten genoemd in het protocol). De Weer-werk gesco's worden aangenomen voor onbepaalde duur en deelprojecten kunnen goedgekeurd worden tot het contingent is uitgeput.
1. Is er overleg tussen de ministers van Gezin en Tewerkstelling over de toekenning van de projecten ?
 2. Wordt Kind en Gezin bij de projecten betrokken ?

3. Kan Kind en Gezin zijn kwaliteitscontrole uitoefenen op de erkenningen ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw L. Detiège, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden.

Antwoord

De toewijzing van tewerkstellingsprojecten in het kader van tewerkstellingsprogramma's behoort tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Tewerkstelling.

Ondanks mijn herhaald aandringen wordt tot op heden geen overleg gepleegd met de bevoegde minister van Gezin. Dit bemoeilijkt uiteraard het voeren van een coherent beleid.

Kind en Gezin wordt als instelling ook niet betrokken bij de besluitvorming, noch naar de regionale spreiding noch voor de kwaliteitsvereisten.

Er wordt wel de wens uitgedrukt dat Kind en Gezin een kwaliteitscontrole zou uitoefenen. Zij kon hiertoe echter niet worden verplicht aangezien de instelling hiervoor niet vergoed wordt.

Vraag nr. 91
van 30 augustus 1993
van de heer L. PEETERS

OCMW's — Comptabiliteit na overheveling organieke zegelgeving

Naar aanleiding van de publikatie in het Belgisch Staatsblad van 20 juli 1993 van de bijzondere wet van 16 juli 1993 tot vervollediging van de federale staatsstructuur, is voor het OCMW het grootste deel van de organieke regelgeving overgegaan naar de bevoegdheid van de gemeenschappen.

Zo is ook hoofdstuk VI van de Organieke Wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn als persoonsgebonden materie overgegaan naar Vlaamse, Franse en Duitstalige Gemeenschap. Hoofdstuk VI omvat onder andere artikel 87 : "Onverminderd de toepassing van de bepalingen van de artikelen 91, 1 en 94 en onder voorbehoud van eventuele door de Koning bepaalde afwijkende regelingen zijn de voorschriften die gelden inzake de gemeentecomptabiliteit toepasselijk op de openbare centra voor maatschappelijk welzijn".

De voorschriften inzake de gemeentecomptabiliteit worden grotendeels teruggevonden in het besluit van de Regent van 10 februari 1945 houdende algemeen reglement op de gemeentelijke comptabiliteit.

Het nieuwe algemene reglement op de gemeentecomptabiliteit (koninklijk besluit van 2 augustus 1990 houdende het algemeen reglement op de gemeentelijke comptabiliteit, Belgisch Staatsblad van 3 oktober 1990) stelt echter expliciet in artikel 93 dat dit besluit ten laatste in werking treedt op 1 januari 1995. In artikel 92bis staat dan weer expliciet dat het oude regentsbesluit van 10 februari 1945 opgeheven wordt ten aanzien van elke gemeente.

1. Betekent dit voor het OCMW waarvoor deze beheersregelen thans gemeenschapsmaterie zijn dat zij na 1 januari 1995 niet meer kunnen werken met het oude regentsbesluit van 10 februari 1945 ?
2. Het nieuwe koninklijk besluit van 2 februari 1990 is volledig op de nieuwe gemeenteboekhouding gericht, zoals trouwens ook de nieuwe gemeentewet (koninklijk besluit van 24 juni 1988, bekrachtigd bij wet van 26 mei 1989) volledig is aangepast aan deze nieuwe gemeenteboekhouding. Het lijkt dan ook dat het nieuwe koninklijk besluit volledig voortspuit uit artikel 239 van de nieuwe gemeentewet : "De Koning bepaalt de begrotings-, de financiële en de boekhoudkundige voorschriften van de gemeenten,..."

Tegenover het feit dat de organieke regels inzake de gemeenteboekhouding aldus federaal bleven, staat dus de naar de gemeenschappen overgeheveldde boekhoudregels der OCMW's.

Betekent dit dat de Vlaamse Gemeenschap ten laatste op 1 januari 1995 een nieuw comptabiliteitsbesluit voor het OCMW in werking zal laten treden ?
3. Volgen hieruit ook een algemene en kosten-analytische boekhouding zoals voor de gemeentebesturen en zoals reeds jaren ook aangekondigd voor de OCMW's ?
4. Bestaat er reeds een cel nieuwe OCMW-comptabiliteit bij de administratie van de Vlaamse Gemeenschap ?
5. Is het met het oog op de installatie van de nieuwe OCMW-raden in 1995 niet aangeraden reeds nu te starten met een informatie- en sensibiliseringscampagne ter zake ?

Antwoord

1. Artikel 87 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn stelt dat de voorschriften die gelden inzake de gemeentecomptabiliteit, toepasselijk zijn op de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, onverminderd de toepassing van de artikelen 91, paragraaf 1 en 94 (van dezelfde wet) en onder voorbehoud van eventuele door de Koning bepaalde afwijkende regelingen.

In de huidige stand van de wetgeving brengt deze bepaling mee dat de openbare centra voor maatschappelijk welzijn vanaf 1 januari 1995 het koninklijk besluit van 2 augustus 1990 houdende het algemeen reglement op de gemeentelijke comptabiliteit dienen te toepassen. Het besluit van de regent van 10 februari 1945 houdende algemeen reglement op de gemeentelijke comptabiliteit is vanaf die datum opgeheven ten aanzien van elke gemeente, wat haar betreft.

2. Ingevolge de bijzondere wet van 16 juli 1993 tot vervollediging van de federale staatsstructuur behoort de regelgeving betreffende het budgettair en financieel beheer van de Vlaamse OCMW's vanaf 30 juli 1993 tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

Dit betekent onder meer dat de Vlaamse regering, op grond van het huidige artikel 87, ten aanzien van de OCMW's comptabiliteitsregelingen kan vaststellen die afwijken van die gelden voor de gemeenten.

Aldus zou kunnen worden afgeweken van de datum van inwerkingtreding. Op basis van de gegevens waarover ik nu beschik, lijkt het mij voor de OCMW's immers niet haalbaar om op 1 januari 1995 over te schakelen op de nieuwe gemeentelijke boekhouding.

Mijn diensten onderzoeken momenteel in welke mate de comptabiliteitsregels die vandaag gelden, van toepassing kunnen blijven na 1 januari 1995.

- 3 Door verwevenheid tussen gemeente en OCMW zal de nieuwe gemeentelijke boekhouding uiteraard bepalend zijn voor een nieuwe OCMW-comptabiliteit.

Daarbij mag echter niet uit het oog verloren worden dat veel OCMW's, uit hoofde van hun betrokkenheid bij de uitbating van ziekenhuizen, rustoorden, serviceflatgebouwen en woningcomplexen met dienstverlening, dienen rekening te houden met de voor deze inrichtingen eigen comptabiliteitsregels.

- 4 Er bestaat nog geen cel nieuwe OCMW-comptabiliteit bij de administratie van de Vlaamse Gemeenschap. Ik neem mij voor om de werkzaamheden van de boekhoudkundige werkgroep Federale administratie — Vereniging Steden en Gemeenten, afdeling Maatschappelijk Welzijn opnieuw te activeren, maar dan uiteraard op het niveau van de Vlaamse Gemeenschap.
- 5 Gelet op het voorgaande lijkt het mij niet aangewezen om nu reeds te starten met een uitgebreide informatie- en sensibiliseringscampagne.

II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 76, 5)

L. VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMSE MINISTER VAN ECONOMIE, KMO, WETENSCHAPSBELEID, ENERGIE EN EXTERNE BETREKKINGEN

Vraag nr. 127
van 7 september 1993
van de heer J. DE MOL

Industrieterreinen — Uitrusting

De bevoegdheid over de uitrusting van industrieterreinen die vroeger bij de minister van Ruimtelijke Ordening berustte, werd bij de aanvang van deze legislatuur overgedragen aan de minister bevoegd voor Economie.

Kan de minister me voor de voorbije begrotingsjaren 1990, 1991 en 1992 meedelen, wat werd uitgetrokken en hoeveel hiervan werd vastgelegd ? Gelieve ook voor 1993 aan te geven wat werd uitgetrokken en hoeveel reeds is vastgelegd ?

Vraag nr. 129
van 16 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Sint-Michielsgelden — Besteding

In mei kwam de Vlaamse regering overeen om slechts een deel van de St.-Michielsgelden te besteden aan het doortrekken van de beleidsprioriteiten en om de afspraken van de Vlaamse werkgelegenheidsconferentie na te komen. De rest zou worden aangewend voor schuldafbouw.

Intussen maken we een diepgaande economische crisis mee, die een relancebeleid verantwoordt. De Europese Gemeenschap en de federale regering zijn een relancebeleid aan het voorbereiden. In het sociaal pact dat de federale Regering nastreeft, zou de werkgelegenheid de nodige aandacht krijgen.

Zelfs de Sociaal-Economische Raad voor Vlaanderen stelt dat het misschien aangewezen zou zijn dat de Vlaamse regering, vooraleer definitieve beslissingen over de resterende St.-Michielsgelden te nemen, het debat over de aanwending ervan heropent zodra die Europese en federale plannen vaste vorm hebben gekregen.

Meent de minister-president niet dat dit aangewezen is ? Is hij ook niet van oordeel dat de resterende St.-Michielsgelden alleen kunnen worden aangewend om eenmalige uitgaven te realiseren die het economisch draagvlak op duurzame wijze verstevigen en de begrotingen in de toekomst enkel belasten met onderhouds-uitgaven, en niet met repetitieve, niet-renderende uitgaven ?

T. KELCHTERMANS

VLAAMSE MINISTER VAN OPENBARE
 WERKEN, RUIMTELIJKE ORDENING
 EN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 376
van 7 september 1993
van de heer J. DE MOL

Decreten ruimtelijke ordening — Toepassing minidecreet

Het minidecreet van 28 juni 1993 werd door de Vlaamse Raad gewijzigd op 9 juni 1993 ; dit decreet werd op 23 juni 1993 door de Executieve bekrachtigd. De maatregelen die dit decreet regelden, werden door de minister reeds in september 1992 aangekondigd in een persconferentie.

Sindsdien werd de uitzonderingsregel die uitdrukkelijk moest worden gemotiveerd, in een nooit gezien tempo

en aantal toegepast. Op deze wijze wordt de bedoeling van het beperken van de toepassing van het minidecreet zwaar op de helling gezet. Men deelt me mee dat verschillende provinciale directies tot op de laatste dag (tot de tiende dag na de publikatie) met een nooit geziene ijver vergunningen op grond van het oude decreet gunstig adviseerden. Burgemeester, schepenen of gemeentelijke ambtenaren leverden tot op 21 augustus nieuwe dossiers in ; deze dossiers werden dezelfde dag gunstig geadviseerd — in vele gevallen zonder de noodzakelijke procedures) bijvoorbeeld openbaar onderzoek). Dezelfde avond werden in verschillende gemeenten bijzondere schepencolleges gehouden die op de valreep de uitzonderingsvergunningen verleenden, in strijd met de reeds gepubliceerde decreten.

1. In de omzendbrief aan de provinciale directies gaf de minister aan dat na het goedkeuren van de decreten door de Vlaamse Raad men met „de nodige omzichtigheid” het oude minidecreet kon toepassen. Gelet op de manier waarop de provinciale directies zelfs gemeentebesturen nog aanporden om nieuwe dossiers in te dienen en gelet op de nooit geziene ijver waarin een massa uitzonderingsvergunningen gunstig werden geadviseerd, kan men minstens besluiten dat de term „met de nodige omzichtigheid” blijkbaar niet werd geïnterpreteerd zoals de minister heeft bedoeld namelijk restrictief. Heeft de minister kennis van deze ergerlijke werkwijze die de open ruimte op een relatief korte termijn, zwaar aantast ?
2. Welk onderzoek naar deze praktijken doet de minister ?
3. Kan de minister meedelen hoeveel vergunningen door de provinciale directie gunstig werden geadviseerd (minidecreet) in de periode oktober 1992 tot 9 juni 1993 ? Hoeveel bedroeg dit voor de periode 9 juni 1993 tot 11 augustus 1993 ; idem voor de periode vanaf 12 augustus 1993.

Kan hij tevens aangeven hoeveel beroepen er werden ingesteld in deze periodes tegen vergunningen afgeleverd door gemeenten en provincies ?

Hoeveel beroepen werden gunstig behandeld in deze periodes in toepassing van het oude minidecreet ?

Gelet op de ernst van de feiten betreffen deze vragen geen loutere statistische informatie maar een informatie waaruit men kan afleiden in welke mate men vergunningsaanvragen heeft geadviseerd en verleend in strijd met de beleidsdoelstellingen en in strijd met een reeds gestemd decreet. Vermits voor de toepassing van het minidecreet een aparte procedure en verantwoording noodzakelijk is, kunnen deze gegevens tamelijk snel en eenvoudig worden gevonden ?

4. De burger wordt geacht de wet of het decreet te kennen. Vanuit deze bekommernis heeft men bepaald dat de wet of het decreet pas van kracht worden de tiende dag na publikatie in het Staatsblad, tenzij anders bepaald. Voor ambtenaren is dit niet het geval. Ze hebben minstens kennis van de wet van bij de publikatie. **Trouwens** de provinciale directeurs werden reeds vroeger in kennis gesteld

van dit decreet en worden dan ook van dat ogenblik geacht rekening te houden met het nieuwe decreet bij het afleveren van hun advies. Dit geldt des te meer omdat het minidecreet geen recht vormde maar wel een uitzondering was die al dan niet kon worden toegestaan. Meent de minister niet dat in deze interpretatie en ook gelet op de omzendbrief, het gunstig adviseren van een vergunningsaanvraag nadat men kennis heeft van het decreet, een vorm van onbehoorlijk bestuur is ? Welke vorm van voogdij en/of onderzoek stelt hij in ?

5. Kan de minister van Binnenlandse Aangelegenheden de gemeenten vragen welke bijzondere of uitzonderlijke schepencolleges er werden gehouden in de maanden juli en augustus ? Kan de minister de gemeenten verzoeken om mee te delen hoeveel en welke soorten bouwvergunningen, verkavelingsvergunningen of stedenbouwkundige attesten in deze zittingen werden afgeleverd ?

Vraag nr. 377
van 7 september 1993
van de heer J. DE MOL

Decreet ruimtelijke ordening – Toepassing van de opvulregel

De opvulregel werd door de Vlaamse Raad gewijzigd op 9 juni 1993 ; dit decreet werd op 23 juni 1993 door de Executieve bekrachtigd. De maatregelen die het decreet regelden, werden door de minister reeds in september 1992 aangekondigd in een persconferentie. Sindsdien werd de uitzonderingsregel die uitdrukkelijk moest worden gemotiveerd in een nooit gezien tempo en aantal toegepast. Op deze wijze wordt de bedoeling van het beperken van de toepassing van de opvulregel zwaar op de helling gezet. Wij vernemen dat verschillende provinciale directies tot op de laatste dag (tot de tiende dag na de publikatie) met een nooit geziene ijver vergunningen op grond van het oude decreet gunstig adviseerden. Burgemeester, schepenen of gemeentelijke ambtenaren leverden tot op 21 augustus nieuwe dossiers in ; deze dossiers werden dezelfde dag gunstig geadviseerd — in vele gevallen zonder de noodzakelijke procedures (bijvoorbeeld openbaar onderzoek naar aanleiding van nieuwe rooilijnen). Dezelfde avond werden in verschillende gemeenten bijzondere schepencolleges gehouden die op de valreep de uitzonderingsvergunningen verleenden, in strijd met het reeds gepubliceerde decreet.

1. In zijn omzendbrief aan de provinciale directies gaf de minister aan dat na het goedkeuren van de decreten door de Vlaamse Raad men met „de nodige omzichtigheid” de opvulregel diende toe te passen. Gelet op de manier waarop de provinciale directies zelfs gemeentebesturen nog aanporden om nieuwe dossiers in te dienen en gelet op de nooit geziene ijver waarin een massa uitzonderingsvergunningen gunstig werden geadviseerd, kan men minstens besluiten dat de term „met de nodige omzichtigheid” blijkbaar niet geïnterpreteerd werd zoals de minister bedoeld heeft, namelijk restrictief.

Heeft de minister kennis van deze ergerlijke werkwijze die de open ruimte op een relatief korte termijn zwaar aantast ?

2. Welk onderzoek voert de minister uit naar deze praktijken ?

3. Kan de minister ons meedelen hoeveel vergunningen door de provinciale directie gunstig werden geadviseerd (opvulregel) in de periode oktober 1992 tot 9 juni 1993 ? Hoeveel bedroeg dit voor de periode 9 juni 1993 tot 11 augustus 1993 ; idem voor de periode vanaf 12 augustus 1993.

Kan de minister tevens aangeven hoeveel beroepen er werden ingesteld in deze periodes tegen vergunningen afgeleverd door gemeenten en provincies ?

Hoeveel beroepen werden door de minister gunstig behandeld in deze periodes in toepassing van de opvulregel ?

Gelet op de ernst van de feiten betreffen deze vragen geen louter statistische informatie maar een informatie waaruit men kan afleiden in welke mate men vergunningsvragen heeft geadviseerd en verleend in strijd met de beleidsdoelstellingen en in strijd met een reeds gestemd decreet. Vermits voor de toepassing van de opvulregel een aparte procedure en verantwoording noodzakelijk is, kunnen deze gegevens tamelijk snel en eenvoudig gevonden worden.

4. Bij het verstrekken van gunstige adviezen door de provinciale directies werden de strikt juridische regels, 70 meter tussen twee bewoonde woningen, zo massaal overschreden dat bijna elke aanvraag gunstig werd geadviseerd. Zal de minister zijn directies verzoeken om systematisch tegen deze onwettige vergunningen, na gunstig advies van deze provinciale directies, beroep in te stellen ?
5. De burger wordt geacht de wet of het decreet te kennen. Vanuit deze bekommernis heeft men bepaald dat de wet of het decreet pas van kracht worden de tiende dag na publikatie in het Staatsblad — tenzij anders bepaald. Voor ambtenaren is dit niet het geval. Ze hebben minstens kennis van de wet van bij de publikatie — trouwens de provinciale directeurs werden reeds vroeger in kennis gesteld van dit decreet — en worden dan ook van dat ogenblik geacht rekening te houden met het nieuwe decreet bij het verstrekken van hun advies. Dit geldt des te meer omdat, het beroep op de opvulregel geen recht vormde maar wel een uitzondering was die al dan niet kon worden toegestaan. Meent de minister niet dat in deze interpretatie en ook gelet op de omzendbrief, het gunstig adviseren van een vergunningsaanvraag nadat men kennis heeft van het decreet, een vorm van onbehoorlijk bestuur is ? Welke vorm van voogdij en/of onderzoek stelt de minister in ?
6. Kan de minister van Binnenlandse Aangelegenheden de gemeenten vragen welke bijzondere of uitzonderlijke schepencolleges er werden gehouden in de maanden juli en augustus ? Kan de minister de gemeenten verzoeken om mee te delen hoeveel en welke soorten bouwvergunningen, verkavelingsvergunningen of stedenbouwkundige attesten in deze zittingen werden verleend ?

Vraag nr. 378
van 7 september 1993
van de heer J. DE MEYER

Industriegronden — Sanering

Kan de minister mij meedelen wat de nog beschikbare reserves aan industriegrond zijn binnen de gewestplannen per arrondissement? Met beschikbaar bedoel ik zowel in beheer door openbare instanties, op korte termijn te verwerven, nog onteigenbaar, of in privaat beheer.

Hoeveel hectaren grond zijn er nog beschikbaar voor havenuitbreiding per haven binnen de gewestplannen?

Acht de minister het niet wenselijk om meer aandacht te besteden aan de sanering van verlaten terreinen en industriële gebouwen en aan het uitwerken van maatregelen en stimuli om deze recyclage te bevorderen?

Is het niet wenselijk om de bedrijven criteria op te leggen voor minimaal te bebouwen oppervlakte in verhouding tot de verworven grondoppervlakte, om aldus mogelijke grondverspilling in industrieterreinen te voorkomen, wat op zijn beurt de druk op de openruimte zal verminderen?

Vraag nr. 380
van 9 september 1993
van de heer J. VALKENIERS

Verhaalbelastingen — Relevantie

Verhaalbelastingen werden vooral geheven omdat de eigendommen gelegen naast een nieuw uitgeruste weg in waarde stegen. Vandaag zien we dat eigendommen gelegen naast grote verkeersassen proportioneel in waarde verminderen omwille van de lawaaihinder en de verkeersonveiligheid.

Wordt het geen tijd dat deze belasting wordt afgeschaft en dat de lasten voor het aanleggen van een nieuwe infrastructuur door de gehele bevolking worden gedragen langs de gemeentelijke belasting om?

Vraag nr. 381
van 10 september 1993
van de heer L. STANDAERT

Binnenvaartschepen — Domicilie en woning

Nogal wat mensen, vooral voormalige binnenschippers, die een binnenvaartschip willen bewonen en aldaar hun domicilie willen nemen, geraken niet door de administratieve doolhof: Elektriciteitsbedrijven willen wel voor een aansluiting zorgen maar vragen eerst een attest van Openbare Werken én een verklaring van de gemeente.

1. Kunnen Vlamingen een vaste ligplaats krijgen voor een binnenvaartschip?
2. Welke administratieve weg moet daarbij bewandeld worden?

3. Klopt het dat Openbare Werken een attest moet afleveren alvorens nutsvoorzieningen kunnen worden aangesloten?
4. Kan een Vlaming zijn domicilie nemen op dergelijk schip? Een aantal gemeenten menen van niet.
5. Krijgt de bewoonde boot op die wijze een kadastraal inkomen?

Vraag nr. 382
van 10 september 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Vrachtscheepvaart — Openstelling op zon- en feestdagen

Voortaan kunnen de gewesten zelf beslissingen treffen omtrent afwijkingen van het verbod op vrachtscheepvaart op zon- en feestdagen.

Naar verluidt zou het Waalse Gewest maatregelen overwegen om binnen de kortste keren de zondagsvaart aan de sluisen van Ternaaien en van Ivoz-Ramnet toe te staan. Dat betekent dat Luik dan een vlottere uitweg krijgt naar het Julianakanaal, de Rijn en Rotterdam.

Ten einde de concurrentiekracht van Antwerpen te vrijwaren, zou het nodig zijn de vijf sluisen op het Albertkanaal 's zondags voor het scheepverkeer open te stellen.

Is de minister op de hoogte van deze evolutie?

Meent hij dat een openstelling op zondag van de sluisen op het Albertkanaal aangewezen is?

Heeft hij reeds richtlijnen in die richting verstrekt?

Vraag nr. 384
van 10 september 1993
van de heer P. VAN GREMBERGEN

Niet te bebouwen zone langs autosnelwegen — Afwijkingen

Kan de minister mij meedelen of er binnen de niet te bebouwen zone langs de autosnelwegen afwijkingen werden toegekend? Welke afwijkingen en om welke redenen, en dit voor de periode 1987 tot nu?

Vraag nr. 385
van 14 september 1993
van de heer L. BARBE

Zelebaan in Lokeren — Verkeersonveiligheid

De Zelebaan (N 47) is de verbindingsbaan tussen Lokeren en Zele. Deze weg is uitgevoerd op 4 rijstroken (2 maal 2, met tussenberm). Over een afstand van 1 kilometer bevinden zich onder meer een school, een tankstation, een winkelcentrum, een vijftigtal woningen, grootwarenhuizen en de toegangen tot industrieterreinen. Met andere woorden: alle elementen voor een conflictsituatie tussen doorgaand en plaatselijk ver-

keer zijn aanwezig. Bovendien was er de laatste jaren een belangrijke verkeerstoename. In 1992 gebeurden er niet minder dan 11 verkeersongevallen met lichamelijk letsel en 16 met stoffelijke schade. Er zijn dan ook dringend maatregelen nodig om de verkeersveiligheid en verkeersleefbaarheid te verhogen. De aanleg van ronde punten, het terugbrengen van de Zelebaan op 2 rijstroken en een algemene snelheidsbeperking lijken me een minimum.

1. Welke kredieten zijn er ingeschreven in de begroting 1992 en 1993 voor de Zelebaan? Om welke projecten gaat het en hoe ver staat het met de uitvoering?
2. Waarom worden er geen ronde punten aangelegd?
3. Wordt er een snelheidsbeperking ingevoerd?
4. Is er over deze problematiek al overleg geweest tussen de minister en het stadsbestuur van Lokeren? Wat zijn hiervan de resultaten?

Vraag nr. 386
van 14 september 1993
van de heer W. DEMUYT

Verkeersveiligheid op gewestwegen — Defecte lichten

Ik hoor regelmatig klachten van gemeentebestuurders in verband met defecte lichtpunten langs gemeenschapswegen.

Telkens wanneer de gemeentelijke diensten aan het ministerie van Openbare Werken, bestuur voor Elektriciteit en Elektromechanica in Gent, melding maken van defecte lichtpunten, wordt geantwoord dat het materieel niet in voorraad is. Tegenwoordig wordt zelfs geantwoord dat alle kredieten zijn opgebruikt.

Doordat het slecht of niet functioneren van lichtpunten tot onveilige verkeerssituaties leidt, laat de verkeersveiligheid zeer te wensen over. De huidige toestand kan zeker niet zo blijven duren.

Welke oplossing heeft de minister voor dit dringend probleem?

Vraag nr. 387
van 16 september 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Comité van de Vlaamse Mandatarissen — Activiteiten

Kan de minister mij meedelen welke activiteiten het Comité van de Vlaamse Mandatarissen uit de zes, waarvan hij meen ik voorzitter is, de jongste jaren aan de dag heeft gelegd?

Komt dit comité nog regelmatig bijeen?

Wat werd er besproken en welke beslissingen werden er genomen?

Vraag nr. 388
van 16 september 1993
van de heer H. VAN DIENDEREN

Werken ring rond Duffel — Opportuniteit

In het besluit van de Vlaamse Executieve van 16 februari 1993 over de gedeeltelijke herziening van het gewestplan Mechelen staat er voor Duffel: "Overwegende dat het noodzakelijk is in Duffel een bijkomende overbrugging van de Nete te plannen, dat het wenselijk is een ringweg aan te leggen. Deze ringweg vormt een nieuwe verbinding tussen de N 14, vak Duffel-Mechelen, en de steenweg naar Lint-Kontich enerzijds, en de N 14, vak Duffel-Lier, en de aansluiting op de E 19 (Brussel-Antwerpen) anderzijds (genoemd Ring rond Duffel)".

Een recente verkeersstudie, uitgevoerd door het studie bureau "Mens en Ruimte" in opdracht van de gemeente Duffel, had als resultaat het voorstel om een verbinding met bijkomende overbrugging van de Nete te brengen tussen de N 14, vak Duffel-Mechelen, en de steenweg naar Lint-Kontich. Deze verbinding werd in het besluit van de Vlaamse Executieve van 16 februari 1993 opgenomen als de verbinding enerzijds, en kreeg een ruime technische verantwoording.

Een tweede verbinding opgenomen in het besluit van 16 februari 1993 als verbinding tussen de N 14, vak Duffel-Lier, en de aansluiting op de E 19 (Brussel-Antwerpen) anderzijds, heeft geen verkeerstechnische motivatie. komt ook niet voor in de verkeersstudie van "Mens en Ruimte" en werd blijkbaar om andere dan om verkeerstechnische redenen aan het besluit toegevoegd. Deze tweede verbinding is wel een deel van een vroeger plan, eertijds overgenomen door het nationale ministerie van openbare werken en daar gekend onder de naam ring rond Duffel.

Kan de minister verklaren hoe het mogelijk is dat in tijden van geld- en natuurschaarste een wegverbinding als tussen de N 14, vak Duffel-Lier en de aansluiting op de E 19, zonder verkeerstechnische verantwoording en zonder noodzaak, in het besluit van 16 februari 1993 wordt opgenomen?

Vraag nr. 390
van 16 september 1993
van de heer E. VAN VAERENBERGH

Wegenprojecten Vlaams-Brabant — Budget ring rond Brussel

Al jarenlang wordt er gehamerd op het feit dat de provincie Vlaams-Brabant het kleinste overheidsbudget toebedeeld krijgt wat de wegenprojecten betreft. Recent heeft de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij voor Vlaams-Brabant daar opnieuw op gewezen.

De oorzaak hiervan is onder meer gelegen in het feit dat het budget voor Vlaams-Brabant opgeslorpt dreigt

te worden door de werken aan de ring rond Brussel. Het is duidelijk dat die werken niet alleen een plaatselijke en regionale, maar vooral een internationale verkeersfunctie hebben en eigenlijk moeten worden ingeschreven op een afzonderlijk budget binnen een inter-regionale begroting.

Meent de minister niet dat overleg met zijn Brusselse en Waalse collega's noodzakelijk is om tot een oplossing te komen voor dit nijpende probleem ?

H. WECKX

VLAAMSE MINISTER VAN CULTUUR EN
BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 170
van 9 september 1993
van de heer J. VALKENIERS

Afrikaans in Namibië — Initiatieven tot erkenning

De officiële taal van Namibië is Engels alhoewel de lingua franca die door 85 percent van de bevolking gesproken wordt, het Afrikaans is. Dat dit een politieke beslissing van Swapo was, hoeft geen betoog. Dit heeft ondermeer tot gevolg dat alle officiële mededelingen in het Engels gebeuren en dat het Afrikaans uit de scholen verbannen is na standaard II of het 4de leerjaar van het lager onderwijs. Toch blijft de bevolking hoofdzakelijk Afrikaans spreken en is het grootste nieuws- en advertentiemedium van Windhoek nog altijd de Afrikaanstalige krant De Republiein.

Toch vrees ik dat het Afrikaans geleidelijk zal worden weggedrukt. Heeft het zin dat de Vlaamse Raad een congres organiseert voor alle Nederlands- en Afrikaanssprekenden ter wereld als de ministers van Cultuur van Nederland en Vlaanderen dit alles ongemoeid laten gebeuren ? Is hier geen gezamenlijk initiatief aangewezen om ook het Afrikaans als officiële taal naast het Engels te laten erkennen ?

De vrees bestaat dat de Afrikaanse taal in haar geheel dit lot zou kunnen ondergaan. Het lijkt me daarom aangewezen dat een gezamenlijk initiatief wordt genomen, want vergeten we niet dat in 'Zuid-Afrika en buurlanden samen, ongeveer 18 miljoen mensen in staat zijn het Afrikaans te spreken en te begrijpen.

Vraag nr. 174
van 13 september 1993
van de heer R. VAN WALLEGHEM

BRTN-programma Het Vrije Westen — Overschrijden welvoeglijkheid

Met de regelmaat van een klok moet ik me ergeren aan bepaalde uitlatingen op onze nationale zender BRTN. Donderdag 9 september was het dan weer zover. In het programma Het Vrije Westen, dat niet aan zijn proefstuk toe is, werd de heer Hugo Camps ondervraagd over zijn maatschappijvisie.

De interviewer die het gesprek in een bepaalde **richting** wilde duwen en daar ook aardig in lukte, stelde **volgende** vraag (samengevat) : "Welke politici zou u **graag** een zwaar verkeersongeval of zware ziekte toewensen ?"

Antwoord van de heer Hugo Camps : "**Filip Dewinter** zou ik wel een stevige keelkanker toewensen."

Vindt de minister niet dat de welvoeglijkheidsregel hier een serieuze knauw heeft gekregen ?

Hopelijk zal de minister zich niet, zoals in het verleden wel eens gebeurde, verschuilen achter het argument dat het een rechtstreekse uitzending betrof waarin de uitlatingen van de geïnterviewde niet te controleren zijn.

Vraag nr. 175
van 14 september 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

BRTN-1 radioprogramma Temperamenten — Lasterlijke uitspraak

In het radioprogramma van BRTN1 Temperamenten van 12 juni jongstleden bracht een medewerker een stuk over moderne tijden, waarin de volgende uitspraak : "Vlaanderen, mijn land, hoezo, als het Vlaams Blok ons terroriseert."

Is de minister niet van mening dat deze lasterlijke uitspraak in tegenspraak is met de politieke neutraliteit waaraan de BRTN zich moet houden ?

Is die medewerker in vast of los verband ?

Welke maatregelen werden er getroffen ?

Vraag nr. 176
van 14 september 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse straatnamen in Frans-Vlaams dorp — Initiatieven tot behoud

In het zuid-Vlaamse of zo men wil Frans-Vlaamse dorp Zegerscappel heeft de burgemeester besloten om de Vlaamse straatnamen te vervangen door uitsluitend Franse namen. De Vlaamse straatnamen zouden te moeilijk om uit te spreken zijn. De burgemeester denkt wellicht vooral aan de moeilijkheden die nieuwe inwijkelingen die in 1994 vanuit Robeke worden verwacht, zouden kunnen ondervinden.

Elders in zuid-Vlaanderen stellen we gelukkig vast dat er een tendens is om vast te houden aan het cultuur-historisch erfgoed.

Omdat het dus toch wel een aangelegenheid is die ons aller cultureel erfgoed aangaat had ik graag vernomen of de minister bereid is contact op te nemen met het betrokken gemeentebestuur om het te overtuigen van het belang om historisch gegroeide benamingen te behouden.

Vraag nr. 177
van 14 september 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

**Studio Brussel-programma De tafel van Jo en Co —
 Beledigende uitlating**

Op zondag 12 september jongstleden zond Studio Brussel in het programma De tafel van Jo en Co een vraaggesprek uit met een schrijver waarvan de naam mij intussen is ontsnapt. Op een gegeven ogenblik insinueerde de presentator van het programma dat het Antwerpse kiezerspubliek van het Vlaams Blok tot de soort van mensen behoort die weinig belangstelling hebben voor cultuur.

1. Meent de minister niet dat dergelijke uitlatingen beledigend zijn voor een groot deel van de Antwerpse bevolking, onafgezien van de relativiteit van het begrip cultuur ?
2. Vindt de minister dergelijke uitlatingen toelaatbaar ?
3. Op welke wetenschappelijke basis steunde de presentator zich om te verkondigen dat de kiezers van het Vlaams Blok geen belangstelling hebben voor cultuur ?

Vraag nr. 181
van 16 september 1993
van de heer F. VAN DEN EYNDE

Uitspraak BRTN-medewerker in weekblad — Politieke voor- of afkeur

Ik verwijs naar mijn vraag 159 van 10 augustus in verband met de uitspraak van Margriet Hermans in TV-Ekspres naar aanleiding van een interview over het BRTN-programma Margriet. Zij verklaarde toen onder meer : "Een gesprek met een Vlaams Blokker zou ik nooit doen."

In het antwoord van de minister hieromtrent stelt hij dat de verklaringen van mevrouw Hermans alleen haarzelf binden en dat zij zeker het recht op vrije mening en op de uiting hiervan heeft.

Zonder dit laatste in enig opzicht in twijfel te willen trekken, vestig ik er de aandacht op dat het hier geen interview betreft met een privé-persoon maar wel met iemand die een programma voor de BRTN maakt. Het is trouwens in deze hoedanigheid dat de ondervraagde haar antwoorden geeft.

1. Is de minister van mening dat ook in deze specifieke omstandigheden een BRTN-medewerker het recht heeft uiting te geven aan zijn politieke voor- of afkeur ?
2. Is de minister niet van mening dat iemand die in deze hoedanigheid aan het woord komt, rekening

moet houden met de politieke neutraliteit waaraan de openbare omroep zich moet houden ?

3. Zo ja vernam ik graag of dit naar zijn mening het geval was wat de aangehaalde citaten betreft.

Vraag nr. 184
van 17 september 1993
van de heer M. LOGIST

**Plaatselijke openbare bibliotheken — Advies Raad voor
 Cultuurbeleid**

Het decreet van 24 juli 1991 zegt in artikel 1 : "Dit artikel regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet."

Artikel 59bis van de Grondwet verwijst naar artikel 4 van de bijzondere wet van 8 augustus 1988 (wet tot wijziging van de bijzondere wet van 8 augustus 1980).

De bibliotheken (discotheken en soortgelijke diensten) worden hierin beschouwd als behorende tot de culturele aangelegenheden.

Artikel 5 van het decreet van 24 juli 1991 zegt : "De gemeentelijke overheden moeten advies vragen aan de raden voor cultuurbeleid over alle aangelegenheden bedoeld in artikel 4. 1° tot en met 10°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen."

Vindt de minister het nog wenselijk dat de plaatselijke bibliotheek (hoewel er een beheerscommissie bestaat opgericht volgens de beschikkingen van het bibliotheekdecreet) nog advies vraagt aan de Raad voor Cultuurbeleid, opgericht en werkend conform de beschikkingen van het decreet van 24 juli 1991 ?

Vraag nr. 186
van 17 september 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

Wereldomroep — Verstrekken Nederlandse taallessen

De BBC World Service zendt ten behoeve van zijn luisteraars Engelse taallessen uit die opvallen door hun vlotheid en de boeiende manier waarop ze worden gegeven. Voor zover mij bekend worden via onze Wereldomroep geen lessen Nederlands verstrekt.

1. Kan de minister mij meedelen of de mogelijkheid tot het uitzenden van lessen Nederlands door de Wereldomroep ooit werd besproken of overwogen ?
2. Weet hij hoe het komt dat dergelijke uitzendingen niet worden geprogrammeerd ?
3. Wat doet de Wereldomroep specifiek met betrekking tot de uitstraling van de Nederlandse cultuur in de Wereld ?

4. Bestaan er plannen om Nederlandse taallessen via de omroep te verstrekken ?

J. SAUWENS

VLAAMSE MINISTER VAN VERKEER,
BUITENLANDSE HANDEL EN
STAATSHERVORMING

Vraag nr. 144
van 7 september 1993
van de heer M. CAPOEN

Zie :
Vlaamse minister van Openbare Werken,
Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse
Aangelegenheden

Vraag nr. 379
van 7 september 1993
van de heer M. Capoen
Blz. 1177

Vraag nr. 146
van 16 september 1993
van de heer L. VAN NIEUWENHUYSEN

***Suggesties van Internationale Maritieme Organisatie –
Gevolg***

Enige maanden geleden had voor de Vlaamse kust een scheepsongeval plaats tussen een Britse tanker en een Panamees vrachtschip, waarbij negen mensen het leven verloren.

Kan de minister zeggen of dit enig gevolg heeft gehad met betrekking tot de suggestie die de Internationale Maritieme Organisatie jaren terug formuleerde en waarbij aan gescheiden vaarroutes werd gedacht evenals aan een meer noordelijke situering van het loodsstation ?

REGISTER

Vraag nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen				
126	01.09.1993	L. Barbé	<i>Vergunningen voor ontginningen — Toekenning</i>	1167
127	o 07.09.1993	J. De Mol	<i>Industrieterreinen — Uitrusting</i>	1189
129	o 16.09.1993	E. Van Vaerenbergh	<i>Sint-Michielsgelden — Besteding</i>	1190
N. DE BATSELIER, vice-minister president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting				
266	07.09.1993	J. Vande Lanotte	<i>Europese steunmaatregelen voor landbouw en milieu — Opstelling regionaal programma</i>	1137
267	07.09.1993	E. Van Vaerenbergh	<i>Leegstand in arrondissement Halle- Vilvoorde — Gegevens</i>	1138
268	07.09.1993	E. Van Vaerenbergh	<i>Verkrotte woningen in het arrondissement Halle- Vilvoorde — Overzicht</i>	1138
269	07.09.1993	E. Van Vaerenbergh	<i>Bouw-, koop- en saneringspremies, huursubsidies en installatiepremies in het arrondissement Halle- Vilvoorde — Gegevens</i>	1138
270	07.09.1993	E. Van Vaerenbergh	<i>Sociale woningen arrondissement Halle- Vilvoorde — Gegevens</i>	1138
271	07.09.1993	E. Schuermans	<i>Huisvestingspremies — Rentevermindering voor mijn werkers</i>	1140
272	07.09.1993	J. De Roo	<i>Bosareaal Vlaanderen — Evolutie</i>	1140
273	13.09.1993	L. Barbé	<i>Akkoord van Kopenhagen inzake bescherming ozonlaag — Ratificatie</i>	1141
274	13.09.1993	L. Barbé	<i>Milieuvergunningen — Juridische onduidelijkheid door omzendbrief</i>	1141
275	13.09.1993	L. Barbé	<i>CFK's — Erkenningsregeling voor koeltechnici</i>	1142
276	14.09.1993	E. Van Vaerenbergh	<i>Nationale Huisvestingsmaatschappij — Verschil in wedde bij zelfde graad en anciënniteit</i>	1143
277	14.09.1993	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Sociale woningen — Terughbetaling door Gewest van verschil in huurprijs voor 3 kinderen ten laste</i>	1145
279	14.09.1993	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Sociale woningen — Voorwaarden voor toewijzing</i>	1145
280	16.09.1993	E. Van Vaerenbergh	<i>Waterputten in Kerkom — Droogte door activiteiten zandgroeve</i>	1146
282	16.09.1993	E. Van Vaerenbergh	<i>Intercommunale Interleuven — Verzekering huisvuilophaling</i>	1146
283	16.09.1993	E. Van Vaerenbergh	<i>Zandgroeve in Kerkom — Storten asbest en vloeibaar afval</i>	1147

284	16.09.1993	E. Van Vaeren-bergh	Overname zandgroeve Kerkom door Interleuven — Informele gesprekken	1147
285	16.09.1993	E. Van Vaeren-bergh	Afvalstoffendecreet — Uitvaardiging regels	1147
286	16.09.1993	E. Van Vaeren-bergh	Huisvuilverwerking en -ophaling — Politierglement van intercommunale Interleuven	1148
287	17.09.1993	E. Van Vaeren-bergh	Exploitatie zandgroeve in Kerkom als stortterrein — Klachten	1149
288	17.09.1993	E. Van Vaeren-bergh	Milieubox — Levering aan huis tegen betaling	1150
290	17.09.1993	E. Van Vaeren-bergh	Intercommunale Interleuven — Composteringsplannen	1150
291	17.09.1993	M. Maertens	Controlecel op grensoverschrijdend transport van afvalstoffen — Invloed Sint-Michielsakkoord op personeelssituatie	1151

T. KELCHTERMANS, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden

308	14.06.1993	L. Barbé	N 42 Geraardsbergen-Gent — Kostprijs	1168	
329	01.07.1993	H. Van Dienderen	Autoverkeer — Algemene snelheidsbeperking	1169	
343	20.07.1993	L. Barbé	Doortrekken N 41 Dendermonde-Aalst — Stand van zaken	1170	
344	20.07.1993	M. Capoen	Doortrekken A 19 Ieper-Veurne — Alternatieven	1171	
345	20.07.1993	M. Capoen	Afwerking A 18 — Stand van zaken	1171	
347	20.07.1993	J. Eeman	Realisatie van de N 208 — Stand van zaken	1172	
351	20.07.1993	J. De Bremaeker	Verkeers- en Vervoersplan Vlaanderen — Situatie in Wommelgem	1173	
366	23.08.1993	L. Maximus	NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen — Splitting	1173	
367	23.08.1993	R. Van Hooland	N 42 Wetteren-Geraardsbergen — Veiligheid en verkeersintensiteit	1174	
369	27.08.1993	R. Van Hoohnd	N 42 Wetteren-Geraardsbergen — Rotondes	1176	
375	07.09.1993	E. Van Vaeren-bergh	Reclameborden langs autowegen arrondissement Halle-Vilvoorde — Gegevens	1176	
276	0	07.09.1993	J. De Mol	Decreten ruimtelijke ordening — Toepassing minidecreet	1190
377	0	07.09.1993	J. De Mol	Decreet ruimtelijke ordening — Toepassing van de opvulregel	1191
378	0	07.09.1993	J. De Meyer	Industriegronden — Sanering	1192
379	07.09.1993	M. Capoen	Regionale luchthavens — Milieuhinder	1177	
380	0	09.09.1993	J. Valkeniers	Verhaalbelastingen — Relevantie	1192
381	0	10.09.1993	L. Standaert	Binnenvaartschepen — Domicilie en woning	1192
382	0	10.09.1993	L. Van Nieuwenhuysen	Vrachtscheepvaart — Openstelling op zon- en feestdagen	1192
383	10.09.1993	P. Van Grembergen	Gemeentepersoneel — Terugbetaling vakbondspremies	1152	

384	0	10.09.1993	P. Van Grembergen	Niet te bebouwen zone langs autosnelwegen — Afwijkingen	1192
385	0	14.09.1993	L. Barbé	Zelebaan in Lokeren — Verkeersonveiligheid	1192
386	0	14.09.1993	W. Demuyt	Verkeersveiligheid op gewestwegen — Defecte lichten	1193
387	0	16.09.1993	L. Van Nieuwenhuysen	Comité van de Vlaamse Mandatarissen — Activiteiten	1193
388	0	16.09.1993	H. Van Dienderen	Werken ring rond Duffel — Opportuniteit	1193
389		16.09.1993	E. Van Vaerenbergh	Intercommunale Interleuven — Samenwerkingsakkoord met andere intercommunales inzake glassortering	1153
390	0	16.09.1993	E. Van Vaerenbergh	Wegenprojecten Vlaams-Brabant — Budget ring rond Brussel	1193
391		17.09.1993	L. Van Nieuwenhuysen	Vlaams taalgrensgemeen ten met faciliteiten — Gebruik Franstalige formulieren	1154
394		24.09.1993	E. Van Vaerenbergh	Onteigeningsaanvraag voor ontwateringsbekken in Asse — Stand van zaken	1154

H. WECKX, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden

128		08.06.1993	H. Van Dienderen	Overname Bloso-centrum in Brasschaat — Stand van zaken	1177
156		26.07.1993	L. Barbé	Behoud en restauratie cultureel erfgoed — Wetenschappelijk onderzoek	1178
165		30.08.1993	L. Van Nieuwenhuysen	Televisiedistributie in Voeren — Niet-verspreiden van Tele-krant	1179
166		03.09.1993	F. Van den Eynde	BRTN-televisienieuws — Niet weergeven Vlaams Blok-standpunt inzake optreden Belgische para's	1179
168		07.09.1993	M. Capoen	Logiesverstreckende bedrijven — Gegevens	1154
169		07.09.1993	M. Capoen	Logiesverstreckende bedrijven — Classificatiecriteria	1155
170	0	09.09.1993	J. Valkeniers	Afrikaans in Namibië — Initiatieven tot erkenning	1194
171		10.09.1993	F. De Man	Kunstencentrum Vooruit — Optreden Blokbuster	1156
173		10.09.1993	P. Van Grembergen	Administratie Kunst, bestuur Media — Personeelsbezetting	1179
174	0	13.09.1993	R. Van Walleghem	BRTN-programma Het Vrije Westen — Overschrijden welvoegelijkheid	1194
175	0	14.09.1993	F. Van den Eynde	BRTN-1 radioprogramma Temperamenten — Lasterlijke uitspraak	1194
176	0	14.09.1993	L. Van Nieuwenhuysen	Vlaamse straatnamen in Frans- Vlaams dorp — Initiatieven tot behoud	1194
177	0	14.09.1993	L. Van Nieuwenhuysen	Studio Brussel-programma De tafel van Jo en Co — Beledigende uitspraak	1195
178		15.09.1993	F. Van den Eynde	Radionieuwsuitzendingen BRTN — Vervullen informatieopdracht	1156
179		15.09.1993	F. Van den Eynde	BRTN-radiouitzending Voor de dag — Vervullen informatieopdracht	1157

180		15.09.1993	E. Van den Eyn-de	BRTN-televisienieuwsuitzending in verband met Vlaams Blok-hetoging - Tekortkomingen	1157
181	○	16.09.1993	E. Van den Eyn-de	Uitspraak BRTN-medewerker in weekblad -- Politieke voor- of afkeu	1195
182		16.09.1993	E. Van den Eyn-de	BRTN-radiouitzending Voor de dag - Gebruik vreemde woorden	1157
183		17.09.1993	P. Van Grembergen	Filmproductie - Overheidssteun	1180
184	○	17.09.1993	hl. Logist	Plaatselijke openbare bibliotheken - Advies Raad voor Cultuurbeleid	1195
185		17.09.1993	S. Creyf	Télé- Bruxelles - Erkenning	1158
186	3	17.09.1993	L. Van Nieuwenhuysen	Wereldomroep - Verstrekken Nederlandse taallessen	1195
194		28.09.1993	J. De Mol	BRTN - Elektronisch abonnement op derde-wereld-nieuwsagentschap IPS	1158
195		30.09. 993	L. Standaert	BRTN-teletekst - Persoverzicht	1158

L. VAN DEN BOSSCHE, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

239		09.09.1993	M. Bartholomeeussen	Decreet rechtspositie gesubsidieerd onderwijzend personeel - Definities vacante betrekking	1158
242		3.09.1993	J. De Roo	Tijdelijke leerkrachten - Pre- en postnataal verlof	1159
244		5.09.1993	E. Van den Eyn-de	Doelgroepen non-discriminatiebeleid - Gegevens	1160
245		6.09.1993	A. Denys	Universiteitsstudenten met statuut van topsporter - Sociale begeleiding	1160
246		21.09.1993	L. Martens	Vervoer gehandicapte leerlingen - Niet betalen facturen december 1992	1161
247		24.09.1993	J. Ansoms	Eindtermen - Veiligheid en gezondheid	1161
248		24.09.1993	J. Ansoms	Onderwijs - Vorming inzake veiligheid en gezondheid	1162
249		24.09.1993	J. Ansoms	Veiligheid en gezondheid op school - Aanbod en toegankelijkheid documentatie	1162
256		08.10.1993	M. Capoen	Diensten Vlaamse Gemeenschap - Gebruik namen van deelgemeenten in adressen	1163

J. SAUWENS, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming

47		10.02.1993	R. Raes	Vlaamse Dienst voor de Buitenlandse Handel - Vergelijkend werkingsexamen bestuurssecretarissen	1180
61		05.03.1993	D. Ramoudt	Vlaamse Vervoermaatschappij - Ongeregelde vervoerdiensten	1181
89		23.04.1993	L. Barbé	Bestuurders De Lijn - Bescherming tegen elektromagnetische velden	1182
110		28.06.1993	H. Van Dienderen	Vervoerregio Antwerpen - Stand van zaken	1182
111		28.06.1993	H. Van Dienderen	Werkgroep voorstadsnet Antwerpen - Stand van zaken	1183

113	28.06.1993	H. Van Diende- ren	De Lijn in Antwerpen — Verkeersdoorstroming	1183
114	28.06.1993	H. Van Diende- ren	De Lijn — Bevordering aansluiting met trein	1183
116	01.07.1993	G. Anthuenis	Autobussen met lagere opstapvloer — Aanpassing verkeerstafels	1184
121	19.07.1993	A. Verlinden	Spoorwegovergangen in Aarschot — Oplossing fileprobleem	1184
124	22.07.1993	L. Barbé	Restauratiepremies Kunstcentrum Sint-Jan in Brugge — Betwiste toekenning	1185
125	22.07.1993	L. Barbé	Subsidies voor restauratiewerken — Afhandeling dossiers	1186
128	22.07.1993	H. Suykerbuyk	Interministeriële Conferentie voor Verkeer en Infrastructuur — Stand van zaken grensoverschrijdende samenwerking	1186
135	29.07.1993	H. Van Diende- ren	De Lijn — Systeem van eigen busbanen	1187
141	01.09.1993	R. Raes	Bischoppengalerij in Mariakerke — Procedure tot bescherming	1187
144	0 07.09.1993	M. Capoen	Regionale luchthavens — Milieuhinder	1195
145	14.09.1993	L. Barbé	Monumenten — On teigening	1163
146	0 16.09.1993	L. Van Nieuwen- huysen	Suggesties van Internationale Maritieme Organisatie — Gevolg	1196
147	17.09.1993	S. Creyf	Kasteel van Beaulieu in Machelen — Restauratie	1163

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin

72	01.07.1993	E. Van Vaeren-	Buitenschoolse opvang- en tewerkstellingsprojecten Weer-werk	1188
91	30.08.1993	L. Peeters	OCMW's — Comptabiliteit na overheveling organieke zegelgeving	1188

L. DETIEGE, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden

60	07.09.1993	D. Ramoudt	Weer- Werkproject renovatiewerken sociale woonwijk in Oostende — Begeleiding	1164
61	17.09.1993	E. Van Vaeren- bergh	VDAB — Opleidingen bouwsector	1165
63	27.09.1993	H. Brouns	Sociale economie — Besteding krediet	1165
66	OS. 10.1993	M. Capoen	Diensten Vlaamse Gemeenschap — Gebruik namen van deelgemeenten in adressen	1167